

အလင်းရောင်နှင့် အိပ်မက်အား နှစ်ပေါင်း ၉၀ ကြာ စဉ်ဆက်မပြတ် ရှာဖွေခဲ့သူ

မဆုရိတ ကိုးနိုးစက္ကော
MATSUSHITA KONOSUKE
အောင်ကျော်ဟိန်း (မြန်မာပြန်)

အလင်းရောင်နှင့် အိပ်မက်အား နှစ်ပေါင်း ၉၀ ကြာ စဉ်ဆက်မပြတ် ရှာဖွေခဲ့သူ

မဆုရှိတ ကိုးနိုးစကော့
MATSUSHITA KONOSUKE
အောင်ကျော်ဟိန်း (မြန်မာပြန်)

စာအုပ်အမှတ် (၃၇၇)

Quality Publishing House

အမှတ် (၅၀၈/၅၁၂)၊ ၂(ခ)လွှာ၊ ပထမထပ်၊
ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်၊

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၃၈၃၆၆၄၊ ၃၈၆၈၃၃။

**MATSUSHITA KONOSUKE HIKARI TO
YUME WO MOTOMETUDUKETA 90 NEN**

Text by Bunryo Okamoto / Illustrations by Isao Takada

Text copyright : 1991 by Yasuko Nitta

Illustrations copyright : 1991 by Husae Takada

**Original Japan language edition published
by PHP Institute, Inc., Tokyo, Japan**

First Published in Myanmar by

The Daido Life Foundation, 2018.

The Myanmar Publication arranged by

QUALITY PUBLISHING HOUSE Co.,LTD.

© Myanmar Edition: The Daido Life Foundation

© Myanmar Text : Aung Kyaw Hein Shimaoka

**All rights reserved. No part of this book may be reproduced or
utilized in any form or by any means, electronic or mechani-
cal, without prior written permission from the publisher.**

ဘာသာပြန်သူ

ဘာသာပြန်သူ > အောင်ကျော်ဟိန်း
(Mr. Shimaoka)

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် > (၂၀၁၈၊ မတ်လ)
အုပ်ရေ > ၂၀၀၀ အုပ်

မျက်နှာစုံအပြင်အဆင် > ဉာဏ်လင်းထက်
ကွန်ပျူတာစာပီ > *Quality*
အတွင်းဖလင် > *Eagle*

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်လှည့်ယဉ်မွန် (၀၀၂၃၈)၊ မြီးဝေလှုံပုံနှိပ်တိုက်
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမြင့်ထွန်း (၀၀၂၇၆)၊

Quality Publishing House

အမှတ် ၅၀၈/၅၁၂ (၂-ခ)၊ ပထမထပ်၊

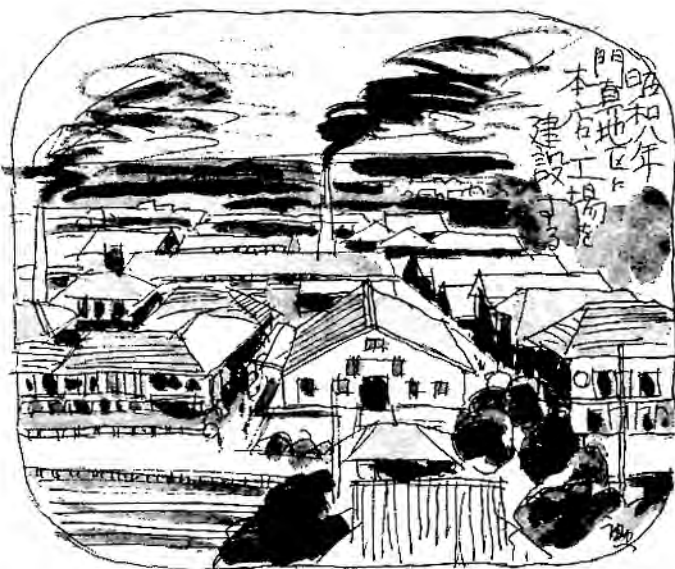
ကုန်သည်လမ်း (ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်)၊

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၃၈၃၆၆၆၄၊ ၃၈၆၈၃၃။

တန်ဖိုး > **စာပေဒါန**

အလင်းရောင်နှင့် အိပ်မက်အား
 နှစ်ပေါင်း ၉၀ ကြာ စဉ်ဆက်မပြတ် ရှာဖွေခဲ့သူ
 မဆုဂ္ဂိုတ ကိုးနိုးစကော့

အောင်ကျော်ဟိန်း(မြန်မာပြန်)

昭和六年(一九三二)十月

東京放送局の
コンクリートで
一竹等
に入選したラジオ

တိုကျိုအသံလွှင့်ဌာန၏ ပြိုင်ပွဲတွင်
ပထမဆုအဖြစ် ရွေးချယ်ခံခဲ့ရသည့် ရေဒီယို
(၁၉၃၁ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ)

ဂျပန်ကြေးမုံပြင်အစီအစဉ်	၁၂
ဒိုင်းဒိုအသက်အာမခံကုမ္ပဏီ ရန်ပုံငွေအဖွဲ့	၁၄
ဘာသာပြန်သူ၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း	၁၇
စာရေးသူ အမှာစကား	၁၉
၁။ စဉ်းစားသည့်လူငယ်ကလေး	
အဖိုးမဖြတ်နိုင်သည့်ဓာတ်ပုံ	၂၀
ဖခင်၏ကျရှုံးခြင်း	၂၄
အိုဆာကာသို့	၂၉
စက်ဘီးဆိုင်	၃၇
အိပ်မက်အသစ်မွေးဖွားခြင်း	၄၃

လူ့ဘောင်အဖွဲ့အစည်းနှင့် ကျောင်း	၅၂
ကျောင်းတက်ရန် လက်လျှော့ခြင်း	၅၉

၂။ ကြီးထွားဖွံ့ဖြိုးလာသည့် အိမ်မက်ကမ္ဘာ	
အိမ်ထောင်ပြုခြင်း	၆၇
တွေဝေမှုနှင့် ဆုံးဖြတ်ချက်	၇၀
ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းလှသည့်ဘဝလမ်းကြောင်း	၇၇
ကယ်တင်ရှင် ဘုရားသခင်	၈၄
ကြီးမားသည့် တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးမှု	၉၀
လွတ်မြောက်ကျော်လွှားနိုင်မည့်လမ်းကြောင်း	၉၆
စိတ်တူညီစွာထား၍	၁၀၀
ရောင်းမထွက်နိုင်စရာမရှိ	၁၁၀
လျင်ဘေးကြုံရစဉ်	၁၁၈

၃။ တောက်ပရွန်းလက်သည့် အလင်းလမ်းကြောင်း

“နေရှင်နယ်” မွေးဖွားခြင်း	၁၂၆
နှစ်သက်သဘောကျသည့် လူငယ်	၁၃၁
အဆိုးဝါးဆုံး စီးပွားရေးကျဆင်းမှု	၁၃၈
အားမာန်တက်ကြွစွာဖြင့်	၁၄၃
ရေဒီယို အဓိကရုဏ်း	၁၄၇
သက်သာမည့်ဈေးနှုန်း	၁၅၅
တာဝန်ကို ပြတ်သားစွာဖြင့်	၁၅၉
အိုဆာကာခရိုင်၊ ခဒိုမရွာ	၁၆၆
စစ်နှင့် သင်္ဘော နှင့် လေယာဉ်ပျံ	၁၇၂

၄။ အနာဂတ်၏အိပ်မက်သို့ ဦးတည်၍

မှောင်မိုက်သည့်နေ့ရက်များ	၁၇၈
PHP	၁၈၄
နိုင်ငံခြားသို့ ပျံသန်းခြင်း	၁၉၀
ရတနာ (၃) ပါး	၁၉၇
ရေတန်းမှ နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်ခြင်း	၂၀၂
ဒုတိယအကြိမ် PHP သို့	၂၀၈
စဉ်ဆက်မပြတ် မြင်လာခဲ့သည့်အိပ်မက်	၂၁၅
နမြောတသခြင်း	၂၂၅

နိဂုံးချုပ်အမှာစကား	၂၂၉
---------------------	-----

မြင်းပျံသည် ကောင်းကင်ပေါ်သို့ လွတ်လပ်စွာ ပျံသန်းနိုင်သကဲ့သို့
 အတွေးအခေါ်ကို လွတ်လပ်စွာ တွေးခေါ်နိုင်စေရန် ဖော်ပြသည့်
 မြင်းပျံပုံကြေးရုပ်

“ဂျပန်ကြေးမုံပြင် အစီအစဉ်”
စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးအမှာစာ
Japanese Mirrors Series

အာရှနိုင်ငံအသီးသီး၌ “ဂျပန်” နိုင်ငံအကြောင်းကို ပိုမိုနားလည်သဘောပေါက်စေရန် ရည်ရွယ်၍ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ ယဉ်ကျေးမှု၊ သမိုင်းကြောင်းများနှင့်ပတ်သက်သော ဂျပန်စာပေလက်ရာများ၊ စာပေကျမ်းဂန်များအား အာရှနိုင်ငံအသီးသီး၏ ဘာသာစကားဖြင့် ဘာသာပြန်ထုတ်ဝေခြင်းကို ခရစ်နှစ် ၁၉၉၉ ခုနှစ်မှအစပြုပြီး အင်တိုက်အားတိုက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။

တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုရလျှင် ဂျပန်စာပေလက်ရာများ၊ ဂျပန်စာပေကျမ်းဂန်များကို အာရှနိုင်ငံအသီးသီး၏ ဘာသာစကားများဖြင့် ဘာသာပြန်ဆိုထုတ်ဝေခြင်းဖြင့် မျက်မှောက်ခေတ် ဂျပန်နိုင်ငံ၏ နိုင်ငံရေးအခြေအနေ၊ အုပ်ချုပ်ရေး၊ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုတို့ကို သိရှိနားလည်စေလိုခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် ထိုအကြောင်းအရာ

များ၏ ကျောထောက်နောက်ခံဖြစ်သော ဂျပန်နိုင်ငံ၏ သမိုင်းတို့နှင့် ပတ်သက်၍ အာရှနိုင်ငံအသီးသီးက ဂျပန်အကြောင်း လေ့လာနေသော သုတေသီများ၊ သာမန် အရပ်သူ အရပ်သားများက ဂျပန်နိုင်ငံ အပေါ်နားလည်မှု ပိုမိုနက်ရှိုင်းစွာရလာစေရန် ဖြစ်ပါသည်။

ဤဘာသာပြန်ထုတ်ဝေခြင်း အစီအစဉ်ကို Japanese Mirror (ဂျပန်ကြေးမုံ) ဟု ခေါ်ဆိုထားပါသည်။ ယခုအကြိမ်မှာ ဂျပန်စာအုပ်ဖြစ်သော "အလင်းရောင်နှင့် အိပ်မက်အား နှစ်ပေါင်း ၉၀ ကြာ စဉ်ဆက်မပြတ် ရှာဖွေခဲ့သူ" မဆုရီတ ကိုးနီးစကော့ (Matsushita Konosuke) ကို ဦးအောင်ကျော်ဟိန်းရှိမာအိုကာ (Mr.Shimaoka) မှ ဂျပန်ဘာသာမှ မြန်မာဘာသာသို့ ဘာသာပြန်ဆိုခဲ့ပြီး ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်တွင် ထုတ်ဝေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင်လည်း လူအသိများသည့်ကုမ္ပဏီကို တည်ထောင်ခဲ့သူဖြစ်ပြီး အစဉ်အမြဲတမ်း လူနှင့်ပတ်ဝန်းကျင်တို့အတွက် ချမ်းသာပျော်ရွှင်မှုကို ဆန္ဒပြုကာ ၎င်းကို အကောင်အထည်ဖော်ဆောင်ရွက်အတွက် ကြိုးပမ်းအားထုတ်ခဲ့သည့် မဆုရီတ ကိုးနီးစကော့ ၏ ဘဝအကြောင်းကို မြန်မာနိုင်ငံ ပြည်သူပြည်သားများမှလည်း ကျယ်ပြန့်စွာ သိရှိနားလည် သဘောပေါက်မည်ဆိုပါက ဝမ်းသာဂုဏ်ယူမဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်ရပါမည်။

၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ
The Daido life Foundation
ဒိုင်းဒိုအသက်အာမံကုမ္ပဏီရန်ပုံငွေအဖွဲ့

The Daido Life Foundation
ဒိုင်းဒိုအသက်အာမခံကုမ္ပဏီ ရန်ပုံငွေအဖွဲ့

- ၁။ တည်ထောင်သောနှစ် - ၁၉၈၅ ခုနှစ်၊ မတ်လ
- ၂။ ဥက္ကဋ္ဌ - Tetsuhiro Kida
- ၃။ ရုံးတည်နေရာ - 1-2-1 Edobori,
Nishi-Ku, Osaka,
550-0002, Japan

၄။ ရည်ရွယ်ချက်

ဒိုင်းဒိုအသက်အာမခံဖောင်ဒေးရှင်း (The Daido Life Foundation) သည် ဒိုင်းဒိုအသက်အာမခံကုမ္ပဏီ (Daido Life Insurance Company) ၏ ကုမ္ပဏီတည်ထောင်မှု နှစ် (၈၀) မြောက် နှစ်ပတ်လည်အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ၁၉၈၅ ခုနှစ်တွင် စတင်တည်ထောင်ခဲ့သည်။ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ဂျပန်နိုင်ငံနှင့် အခြားနိုင်ငံများအကြား ယဉ်ကျေးမှုဖလှယ်သောလုပ်ငန်းများ အကောင်

အထည်ဖော်ဆောင်ရွက်ရေးနှင့် အထောက်အကူပြုရင်းမှတစ်ဆင့် နိုင်ငံအချင်းချင်း ချစ်ကြည်ရင်းနှီးမှုကို ပိုမိုတိုးတက်လာစေရန်နှင့် ဂျပန်နိုင်ငံ၏ နိုင်ငံတကာထိတွေ့မှု ရင့်ကျက်လာစေရန် ရည်ရွယ်ပါသည်။

၅။ အဓိကလှုပ်ရှားမှုများ

- (၁) ဒိုင်းဒိုအသက်အာမခံမှ ဒေသဆိုင်ရာသုတေသနဆု (Area Studies Prize) ပေးခြင်း

နိုင်ငံတကာနှင့် ရင်းနှီးရန် အခြေခံလိုအပ်ချက်တစ်ခု ဖြစ်သည့် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ ဒေသအသီးသီးနှင့်ဆက်စပ်သော ပညာရေးဆိုင်ရာ သုတေသနလုပ်ငန်းများကို ထောက်ပံ့ချီးမြှင့်သောဆုဖြစ်၍ ပညာရေးဆိုင်ရာ ဌာနအဖွဲ့အစည်းများ၏ အကူအညီဖြင့် ဆုပေးနေပါသည်။

- (၂) ဘာသာပြန်စာအုပ်ထုတ်ဝေခြင်း

- (က) အာရှနိုင်ငံများ၏ ခေတ်သစ်စာပေများကို ဂျပန်ဘာသာသို့ ဘာသာပြန် ထုတ်ဝေခြင်း (Asia Gendai Bungei Series)

စာပေမှတစ်ဆင့် အာရှနိုင်ငံအသီးသီး၏ အပြန်အလှန် နားလည်မှုကို လေးနက်စေရန် ရည်ရွယ်၍ အာရှနိုင်ငံအသီးသီး၏ ခေတ်သစ်စာပေကို ဂျပန်ဘာသာဖြင့် ထုတ်ဝေလျက်ရှိသည်။

(ခ) အာရှနိုင်ငံအသီးသီးတို့၏ ဘာသာစကားဖြင့်
ဘာသာပြန် ထုတ်ဝေခြင်း

(Japanese Mirror Series)

အာရှနိုင်ငံအသီးသီးတွင် ဂျပန်နိုင်ငံအကြောင်းကို ပိုမို
နားလည်သဘောပေါက်စေရန် ရည်ရွယ်၍ ဂျပန်နိုင်ငံမှ စာအုပ်များ
ကို အာရှနိုင်ငံအသီးသီး၏ ဘာသာစကားများသို့ ဘာသာပြန်
ထုတ်ဝေခြင်း ပြုလုပ်လျက် ရှိသည်။

(၃) ကျောင်းထောက်ပံ့မှုပေးခြင်း

ပညာသင်အခက်အခဲရှိသည့် အရှေ့တောင်အာရှနိုင်ငံများမှ
ကလေးငယ်များအတွက် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ကမ္ဘောဒီးယား၊ မြန်မာ၊
လာအိုရှိ ကျောင်းများတွင် စာအုပ်နှင့် စာရေးကိရိယာများကို လှူဒါန်း
ပေးနေပါသည်။

ဘာသာပြန်သူ အောင်ကျော်ဟိန်း (Mr. Shimaoka) ၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်းချုပ်

အဖ ဦးမျိုးမြင့်အောင်၊ အမိ ဒေါ်ညွန့်ညွန့်တိုးတို့မှ ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်တွင် ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်း လားရှိုးမြို့၌ မွေးဖွားခဲ့ပြီး မိဘ၏အလုပ်တာဝန်ဖြင့် မော်လမြိုင်၊ ထားဝယ်၊ ပုသိမ်၊ တောင်ကြီး၊ ရန်ကုန်မြို့သို့ လိုက်ပါနေထိုင်၍ အထက်တန်းပညာကို ပြီးဆုံးခဲ့သည်။

၁၉၈၈ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ပထမနှစ်ကျောင်းသားဘဝတွင် မြန်မာနိုင်ငံမှ တက္ကသိုလ်ကျောင်းပညာရေးများ ရပ်ဆိုင်းထားသဖြင့် အမိမြန်မာနိုင်ငံမှထွက်ခွာ၍ ထိုင်း၊ စင်ကာပူ၊ မလေးရှား၊ ဟောင်ကောင်၊ ကိုရီးယား၊ တရုတ်၊ မကာအိုတို့တွင် အလုပ်လုပ်ကိုင်၍ ကျောင်းစရိတ်ကို ရှာဖွေစုဆောင်းခဲ့ပြီး ငယ်စဉ်ကလေးဘဝကတည်းက သွားရောက်ပညာသင်ရန် ဆန္ဒရှိခဲ့သည့် ဂျပန်နိုင်ငံသို့ သွားရောက်ပညာသင်ကြား၍ ဗိသုကာပညာဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့သည်။

ထို့နောက် ဂျပန်နိုင်ငံ တိုကျိုမြို့တွင် ဗိသုကာပညာဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြု၍ ၂၀၁၃ ခုနှစ်တွင် TAMA HOME ကုမ္ပဏီလီမိတက်၏ မြန်မာနိုင်ငံ ဌာနကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် စေလွှတ်ခံရပြီး နောက်ပိုင်းတွင် မြန်မာ့ဇာတိမြေ အများပိုင်ကုမ္ပဏီ လီမိတက်တွင် CEO အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ လက်ရှိ တွင် Nippon Foundation ၏ကရင်ပြည်နယ်ပြန်လည်ထူထောင်ရေး အကျိုးပြုလုပ်ငန်းများတွင် အင်ဂျင်နီယာချုပ်အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေဆဲ ဖြစ်သည်။

တစ်ဖက်တွင်လည်း မိခင်ဘာသာစကားဖြစ်သည့် မြန်မာစာပေနှင့် စကားကို အသုံးပြုကာ နှစ်နိုင်ငံ အကျိုးပြုအနေဖြင့် ဂျပန်လူမျိုးများအား မြန်မာစကား၊ စာပေနှင့် ယဉ်ကျေးမှုကို သင်ကြားပေးခြင်း၊ ဂျပန်အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရေးကော်ပိုရေးရှင်း (JICA) ၊ ဂျပန်နိုင်ငံ တရားရေးဝန်ကြီးဌာန၊ ဂျပန်နိုင်ငံ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဌာနနှင့် NHK တယ်လီဗေးရှင်းဌာနတို့၏ ဘာသာပြန်လုပ်ငန်းများတွင်လည်း ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

ဂျပန်နှင့် မြန်မာနိုင်ငံအကြား ချစ်ကြည်ရင်းနှီးမှုနှင့် လေးနက်စွာ အပြန်အလှန်နားလည်သဘောပေါက်မှုများ ရရှိနိုင်ရေးနှင့် မြန်မာနိုင်ငံအတွက် အကျိုးပြုလုပ်ငန်းများတွင် မိမိတတ်နိုင်သည့် ဘက်မှပါဝင်ဆောင်ရွက်ရန် အထူးစိတ်အားထက်သန်သူဖြစ်သည်။

စာရေးသူ အမှာစကား

မဆုရှိတ ကိုးနိုးစကော့ (နေရှင်နယ် ပန်နာဆိုးနစ် လုပ်ငန်း တည်ထောင်သူ)၏ အများအကျိုးကိုစဉ်းစား၍ ကြိုးစားခဲ့ရာမှ အောင်မြင်မှုရရှိလာသည့် သာဓကကို မြန်မာလူငယ်များ တန်ဖိုးထား အတုယူစေရန် ရည်ရွယ်ကာ ဤစာအုပ်ကို ရွေးချယ်၍ ဘာသာပြန် ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

၁။ စဉ်းစားသည့်လူငယ်ကလေး

အဖိုးမဖြတ်နိုင်သည့်ဓာတ်ပုံ

ဤဓာတ်ပုံသည် ရုပ်ရည်သန်ပြန်သော အမျိုးသမီးနှင့် ချစ်စရာကောင်းသော လူငယ်ကလေးတို့၏ ဓာတ်ပုံဖြစ်သည်။ “ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့သော မိသားစုတစ်စုမှ မိခင်နှင့် ၎င်း၏ကလေး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်” ဟု ဧကန်မှချ ထင်ကြသူများမည်ဖြစ်သော်လည်း တကယ်တမ်းမှာတော့ မဟုတ်ပေ။

သူတို့နှစ်ယောက်မှာ အိုဆာကာရှိ စက်ဘီးဆိုင်ပိုင်ရှင်၏ ဇနီးသည်နှင့် ၎င်း၏ဆိုင်တွင် အလုပ်လုပ်နေသည့် ဝန်ထမ်းလူငယ် ကလေးဖြစ်ပြီး ယခုမှစ၍ ရှင်းပြသွားမည့် မဆုရှိတ ကိုးနီးစကော့ရဲ့ ၁၀ နှစ်သားအရွယ်တုန်းက ပုံပင် ဖြစ်သည်။

၁၀ နှစ်သားဟုဆိုပါက ယခုခေတ်တွင် မူလတန်းကျောင်း၌ (၅) တန်းကျောင်းသား ဖြစ်နေမည်ဆိုသော်လည်း ကိုးနီးစကော့ သည် အိုဆာကာမြို့ စကာအိဆူဂျီအာဝါးဂျီရပ်ကွက်ရှိ “ဂေါ့ဒိုင်း စက်ဘီးဆိုင်” တွင် အိပ်နေအိပ်စား အလုပ်လုပ်ကိုင်နေပြီဖြစ်သည်။

ဂေါ့ဒိုင်စက်ဘီးဆိုင်တွင် ကိုးနီးစကော့ကဲ့သို့ အိပ်နေအိပ်စား အလုပ်လုပ်ကိုင်သူ ၄၊ ၅ ယောက်လောက် ရှိခဲ့သည်။ ကိုးနီးစကော့ သည် ၎င်း အလုပ်ဝင်ခါစထဲမှ အသက်အငယ်ဆုံး အလုပ်သမား ကလေး ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ စက်ဘီးဆိုင်ပိုင်ရှင် ဂေါ့ဒိုင်း လင်မယားမှာ သားသမီးမရှိသဖြင့် အငယ်ဆုံးဖြစ်သော ကိုးနီးစကော့ ကိုပိုင်း၍ ချစ်ခဲ့ကြသည်။

တစ်နေ့တွင် ဆိုင်ရှင်က ဆိုင်တွင်အလုပ်လုပ်နေရင်း ဝန်ထမ်းများကို “တစ်ခါလောက် ဓာတ်ပုံဆရာခေါ်ပြီး အားလုံး အလုပ်လုပ်နေတဲ့ပုံကို ဓာတ်ပုံရိုက်ကြရအောင်”ဟု ပြောခဲ့သည်။ ဝန်ထမ်းများကလည်း ဓာတ်ပုံမရိုက်စဖူး ရိုက်ရမည်ဖြစ်၍ အရမ်း ဝမ်းသာနေကြပေသည်။

またソケット

စက်ရင်းခွ၊ မီးသီးခေါင်း

၂၂ ◊ အောင်ကျော်စိန်စိုး

“ဓာတ်ပုံရရင် အမေ့ဆီကိုပို့မယ်”

(ကျန်းကျန်းမာမာရှိတဲ့ပုံကိုပြဖို့...)

ကိုးနီးစက္ကေလည်း ဝါကာယာမတွင်ရှိသော မိခင်ကို သတိ
တရဖြစ်ရင်း စိတ်တွေလှုပ်ရှားလာခဲ့လေသည်။

ဓာတ်ပုံဆရာလာသောနေ့တွင် ဆိုင်ရှင်၏စေခိုင်းချက်အရ အလုပ်ကိစ္စဖြင့် မနက်ကတည်းက အပြင်ထွက်လာခဲ့ရသည်။ “ဓာတ်ပုံဆရာမိအောင် အမြန်ပြန်မယ်” ကိုးနိုးစကောက ထိုသို့ စဉ်းစားနေရင်း ကြိုးစားပမ်းစား အမြန်လမ်းလျှောက်လာခဲ့သည်။ သို့သော်ငြားလည်း တစ်ဖက်တွင် အလုပ်ကိစ္စအချိန်ကြာခဲ့သဖြင့် တက်သုတ်ရိုက်၍ အမြန်ပြန်လာခဲ့သော်လည်း ဓာတ်ပုံဆရာကို မမီတော့ပေ။

“ကိုးနိုးစကော မင်း နောက်ကျလို့ ဓာတ်ပုံဆရာပြန်သွားပြီ၊ နောက်မှရိုက်တာပေါ့” ဟု ဆိုင်ရှင်က ပြောခဲ့သည်။ ကိုးနိုးစကောသည် ခံပြင်းမှု၊ ဝမ်းနည်းမှုများ ပေါက်ကွဲ၍ အားရပါးရ ငိုချပစ်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဆိုင်ရှင်ကတော်က နောက်ဖေးမှ ဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်လာပြီး “ကိုးနိုးစကော အခုဓာတ်ပုံဆိုင်ကို တို့ ၂ ယောက် သွားရအောင်” ဟုပြောပြီး ဆိုင်ရှင်ကတော်က ကိုးနိုးစကောကို အဝတ်အစား လဲစေကာ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း အဝတ်အစားလဲ၍ ဓာတ်ပုံဆိုင်သို့ ခေါ်သွားခဲ့လေသည်။

ထိုကဲ့သို့ သွားရောက်ပြီးရိုက်ခဲ့ရာမှ ဤဓာတ်ပုံကလေး ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကြည့်ပါဦး ကိုးနိုးစကော၊ တော်တော်ကြည့်ကောင်းတဲ့ ဓာတ်ပုံလေး...”

ဆိုင်ရှင်ကတော်က ဓာတ်ပုံရလာသည့်အခါတွင် ဓာတ်ပုံကို (၂) ပုံ ပေးခဲ့ရာ ကိုးနိုးစကောက ၁ ပုံကို မိခင်ထံသို့ပို့ကာ ၁ ပုံကို မိမိလက်ထဲတွင် ချန်ထားခဲ့သည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ၎င်းဓာတ်ပုံသည် ကိုးနီးစကော့အတွက် အရေးကြီးသည့် အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ရတနာတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။ ကိုးနီးစကော့သည် ၎င်းဓာတ်ပုံကိုကြည့်တိုင်း ဆိုင်ရှင်ကတော်၏ ကြင်နာမှုနှင့် နွေးထွေးမှုကို သတိရကာ သူ့တစ်ပါးအပေါ်တွင်လည်း ၎င်းစိတ်ဓာတ်ကိုထားရှိဖို့ မမေ့ရလေအောင် ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့သည်။

နောက်ပိုင်း နာမည်ကျော်ကြားလာသည့်အခါတွင် ကိုးနီးစကော့သည် မိမိငယ်စဉ်ကလေးဘဝအကြောင်းအား ပြန်လည်တမ်းတသတိရကာ ပြောပြခြင်း၊ စာအုပ်တွင် ရေးသားဖော်ပြခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ခဲ့လေသည်။

ထိုသို့ ရေးသားပြောဆိုတိုင်းတွင် ဆိုင်ရှင်ကတော်၏ ကြင်နာမှုကို ဖော်ပြရန် မေ့လျော့ခဲ့ခြင်း မရှိပေ။ အဖိုးတန်ဓာတ်ပုံကလေးကိုလည်း စာအုပ်တွင်ရေးသားဖော်ပြလေ့ရှိခဲ့သည်။

ဖခင်၏ကျရှုံးခြင်း

ဝါကာယာမခရိုင်သည် အိုဆာကာခရိုင်၏ တောင်ဘက်တွင် ရှိပြီး ခီနီးခါဝါခေါ်သည့် ကြီးမားသည့်မြစ်က ဖြတ်သန်းစီးဆင်းလျက် ရှိသည့် ဒေသဖြစ်သည်။

ကိုးနီးစကော့သည် မဲဂျီခေတ်-၂၇ ခုနှစ် (၁၈၉၄ ခုနှစ်) နိုဝင်ဘာလ (၂၇) ရက်နေ့တွင် ခီနီးခါဝါမြစ်ဝမှ ၁၀ ကီလိုမီတာ ဆန်တက်လာသည့်နေရာတွင် တည်ရှိသည့် ဝါကာယာမခရိုင်၊ ခအိဆိုးမြို့နယ်၊ ဝါဆရာ စဲန်းဒါန်းနီကီ (လက်ရှိတွင် ဝါကာယာမမြို့ စဲန်းဒါန်း) တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။

ဖခင် မာဆာခုစုနှင့် မိခင် တိုကုအဲတို့မှ မွေးဖွားလာသည့် မွေးချင်း(၈) ယောက်ထဲမှ အငယ်ဆုံးဖြစ်သည်။

လမ်းလျှောက်တတ်ခါစတွင် ကိုးနီးစကော့သည် ချောင်းဘေး၌ ကလေးထိန်းဖြစ်သူနှင့်အတူ ကျောက်ခဲများကောက်ကာ ဆော့ကစားလေ့ရှိခဲ့သည်။

နေဝင်ရီတရောအချိန်တွင် ကလေးထိန်းက ကိုးနီးစကော့ကို ကျောပိုးလေ့ရှိသည်။

“ ကိုးကလေး အိမ်ပြန်ကြရအောင်နော်”

ကိုးနီးစကော့က ကလေးထိန်း၏ကျောပေါ်တွင် နေဝင်ဆည်းဆာ၏အလှအပကို ခံစားကြည့်ရှုရင်း အိပ်ပျော်လေ့ ရှိသည်။

ထိုအကြောင်းအရာသည် ကိုးနီးစကော့အတွက် ဝိုးတဝါးအိပ်မက်သကဲ့သို့ ခံစားရသည့် ငယ်စဉ်ကလေးဘဝ၏ ပထမဆုံးဖြစ်သည့် သတိတရပုံရိပ်ကလေး ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကိုးနီးစကော့၏မျိုးရိုးသည် ရွာတွင် နှစ်ပေါင်း ၂၀၀ နီးပါး ထိန်းသိမ်းလာခဲ့သည့် အမျိုးကောင်းမိသားစုဖြစ်ပြီး လယ်ယာများကို ငှားရမ်းခဲ့သည့် လယ်ယာမြေပိုင်ရှင်များ ဖြစ်ခဲ့သည်။ လယ်ယာမြေပိုင်ရှင်ဟု ဆိုရာတွင်လည်း အရမ်းချမ်းသာသည့်သူများတော့မဟုတ်ခဲ့ပေ။

အိမ်ဘေးတွင် ကြီးမားသည့် မဆု(ထင်းရှူးပင်) ရှိခဲ့သည့် အတွက် မဆုဂ္ဂိုတ (ထင်းရှူးပင်အောက်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်)ဟု ခေါ်တွင်လာခဲ့သည်ဟု ပြောစမှတ်ပြုကြသည်။

ဖခင်သည် ကျေးရွာအုပ်ချုပ်ရေးရုံးတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီး ကျေးရွာအမတ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကိုးနီးစကော့ ငယ်စဉ်က ခိနိခါဝါ

မြစ်ကမ်းတစ်လျှောက် နာရာခရိုင်မှ ဝါကာယာမမြို့အထိ ပြေးဆွဲ
သည့် ရထားလမ်းဖောက်လုပ်ခဲ့လေသည်။ ကိုးနီးစကော့၏အစ်ကို
အကြီးဆုံးသည် ၎င်းမီးရထားကိုစီး၍ခရိုင်အတွင်းတစ်ခုတည်းသော
ကျောင်းဖြစ်သည့် ဝါကာယာမမြို့တွင်ရှိသော (ဒုတိယကမ္ဘာစစ်
မတိုင်မီက စနစ်ဟောင်းကို ကျင့်သုံးခဲ့သည့်) အလယ်တန်း စနစ်
ဟောင်းကျောင်းကို တက်ခဲ့သည်။

ကိုးနီးစကော့ကိုယ်တိုင်သည် မည်သည့်အခက်အခဲမှမရှိဘဲ
ကြီးပြင်းလာခဲ့မည်ဆိုပါက မကြာမီကာလ အတောအတွင်း အစ်ကို
ဖြစ်သူသကဲ့သို့ ဝါကာယာမမြို့နယ် အလယ်တန်းကျောင်းကို တက်
ရမည် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကိုးနီးစကော့ (၄) နှစ်သားအရွယ်
ရောက်သည့်အခါ၌ မိသားစုတစ်ခုလုံး၏ ကံကြမ္မာသည် ကြီးမားစွာ
ပြောင်းလဲခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က ဂျပန်ပြည်သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် နိုင်ငံအင်အား
ကြီးထွားလာပြီး စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ အရှိန်အဟုန်ဖြင့် တိုးတက်
လာကာ ဝါကာယာမတွင်လည်း ဆန်စပါးဖလှယ်ရောင်းဝယ်ရေး
စင်တာဆိုသည့် ဆန်စပါးကို အမြောက်အမြား အရောင်းအဝယ်
ပြုလုပ်သည့်ဈေးအစရှိသည်တို့လည်း ပေါ်ပေါက်လာခဲ့လေသည်။

“မစ္စတာ မဆုရိတ၊ ဆန်ဈေးတွေ တောက်လျှောက်
တက်တော့မယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အိုဆာကာတစ်ဝိုက်က
သူဌေးတွေက ဆန်စပါးတွေကို အကုန်လိုက်ဝယ်နေကြတယ်” ဟု
လူတစ်ယောက်က ကိုးနီးစကော့၏ဖခင်ကို ပြောလာခဲ့သည်။

အစဉ်အမြဲ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းကို ကြီးကြီးမားမား လုပ်ချင်ခဲ့သည့် ကိုးနီးစကော့၏ဖခင်သည် ၎င်းစကားကို ကြား၍ ဆန်စပါးဖလှယ်ရောင်းဝယ်ရေးစင်တာတွင် အမြောက်အမြားသော ဆန်စပါးများကို စတင်ဝယ်ယူခဲ့သည်။

ကိုးနီးစကော့မမွေးမီ နှစ်အနည်းငယ်ကာလတွင် ဆန်ဈေးသည် ၁ ကိုကု (150 Kg) ကို ၇ ယန်းသာလျှင် ရှိခဲ့သည်။ ကိုးနီးစကော့မွေးဖွားသည့်နှစ်တွင် ၈ ယန်း၊ ၉ ယန်း မှ ၁၁ ယန်းအထိ တက်လာခဲ့လေသည်။

ကိုးနီးစကော့ ၄နှစ်သားတွင် ၁ ကိုကု ၁၄ ယန်း ၆၈ စဲန် (၁၀၀ စဲန် = ၁ ယန်း) ဖြစ်ခဲ့ပြီး အတိတ်ကာလတွင် ဈေးအမြင့်ဆုံးဖြစ်ခဲ့သည်။

ကိုးနီးစကော့၏ဖခင်သည် ၎င်းနှစ်တွင်လည်း ဆန်စပါးကို ဝယ်ယူခဲ့သဖြင့် ထိုအတွက် လယ်ယာမြေနှင့် အိမ်ခြံမြေတို့ကို အပေါင်ပစ္စည်းအဖြစ်ထားကာ ဘဏ်နှင့် ငွေချေးဌာနတို့တွင် ငွေချေးယူခဲ့ရသည်မှာ လွဲမည်မဟုတ်ပေ။

အပေါင်ပစ္စည်းဆိုသည်မှာ ဈေးထားသောငွေကို ပြန်လည်မဆပ်နိုင်သည့်အခါတွင် ဈေးပေးသူကို ပေးဆပ်ရမည့်ပစ္စည်းကို ဆိုလိုသည်။

၎င်းနှစ်တွင်အစိုးရသည် ဆန်စပါး မလုံလောက်သဖြင့် ဆန်စပါး ၂.၆ ဆကို နိုင်ငံခြားမှ တင်သွင်းခဲ့လေသည်။ သို့သော်လည်း ဆောင်းဦးပေါက်တွင် ယခင်နှစ်ထက် ၁.၅ ဆနီးပါး ဆန်စပါး ထွက်ရှိခဲ့လေသည်။ ထို့အတွက်ကြောင့် နောက်နှစ်တွင် ဆန်များ ပိုလျှံ၍ ဆန်ဈေးများ ၉ ယန်းကျော်အထိ ကျဆင်းသွားခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့် ဝယ်ယူသိုလှောင်ထားသူများမှာ ကြီးမားသော ဆုံးရှုံးမှုကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြရလေသည်။

ကိုးနီးစကော့၏ဖခင်သည်လည်း ထိုသူများထဲမှတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ၎င်း၏ရလဒ်မှာ ကိုးနီးစကော့၏ဖခင်သည် ဘိုးဘွား အစဉ်အဆက် ပိုင်ဆိုင်လာခဲ့သည့် အိုးအိမ်၊ လယ်ယာမြေအားလုံး နီးပါး ဆုံးရှုံးခဲ့ရလေသည်။

“တောင်းပန်ပါတယ်၊ တောင်းပန်ပါတယ်” ဟု ကိုးနီးစကော့၏ ဖခင်က အဘိုးအဘွားများနှင့် မိသားစုကို တောင်းပန်ခဲ့လေသည်။

မွေးရပ်ဇာတိရွာ၌ ဆက်လက်မနေနိုင်တော့ဘဲ တစ်မိသားစု လုံး ၎င်းနှစ်အတွင်းမွေးရပ်မြေမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြရလေသည်။

အိမ်ဖော်များကို အလုပ်ထွက်စေကာ မိသားစုတစ်စုတည်း တွန်းလှည်းပေါ်တွင် အိမ်တွင်းပစ္စည်းများအားလုံးတင်၍ ဝါကာယာမ မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့လေသည်။

(၄) နှစ်သားအရွယ် ကိုးနီးစကော့သည် ပစ္စည်းအပုံ၏ ထောင့်လေးတွင်ထိုင်၍ လိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။

ဝါကာယာမမြို့သို့ရောက်သော် လှပခန့်ညားသည့် ရဲတိုက် ကြီးကို မြင်တွေ့ရလေသည်။ ကြီးမားပြီး ခန့်ညားထည်ဝါလှတဲ့ ရဲတိုက်ကြီးပါလားဟု ကိုးနီးစကော့၏ စိတ်ထဲတွင် ခံစားခဲ့ရသည်ကို အမြဲတမ်း သတိရနေခဲ့မိသည်။

ဖခင်သည် ဝါကာယာမမြို့၏ ဟွန်းမချိုတွင် ခုံဖိနပ်ဆိုင်ကို ဖွင့်ခဲ့လေသည်။

အစ်ကိုအကြီးဆုံးသည် အလယ်တန်းကျောင်းမှထွက်၍ အိမ်တွင် တောက်တိုမည်ရလုပ်ပြီး ဖခင်ဖြစ်သူ၏ လုပ်ငန်းကို ကူညီခဲ့သည်။

အိုဆာကာသို့

ခုံဖိနပ်ဆိုင်ကို ဖွင့်ခဲ့သော်လည်း မိသားစုစားဝတ်နေရေးမှာ ယခင်ကဲ့သို့ ပြန်လည်မနေနိုင်သည့်အပြင် ပိုမိုဆိုးရွားလာခဲ့လေသည်။

“အဖေကြီး၊ ဧည့်သည်ဆီကရတဲ့ ၅၀ စဲန်း ဒဂါးပြားက အတုလား မသိဘူး” ဟု မိခင်ဖြစ်သူက ဈေးရောင်းရင်း စိတ်ပူကာ တစ်ခါတလေ ပြောလေ့ရှိသည်။

“အင်း၊ အခုတလော အတုတွေက များလာတယ်”

“စစ်ကြည့်ရအောင်လား”

ဖခင်ကပြောရင်း သံတူငယ်ကလေးဖြင့် ၎င်းဒဂါးပြားကို ချွင်းချွင်းဟု မြည်အောင်ထုကာ အသံကိုစစ်ဆေးပေသည်။

ကိုးနီးစကော့က ၎င်းစိတ်မချမ်းမြေ့စရာကောင်းသည့် မြင်ကွင်းကို အကြိမ်ကြိမ်ကြည့်ခဲ့ရ၍ မျက်ကြည်လွှာအတွင်းပုံရိပ်တင်ကျန်ရစ်နေလေတော့သည်။

မဲဂျီ ၃၄ခုနှစ် (၁၉၀၁ ခုနှစ်)တွင် ကိုနီးစကော့သည် ဝါကာယာမမြို့ အိုနို မူလတန်းကျောင်းသို့ စတင်တက်ရောက်ခဲ့သည်။ (အိုနိုမူလတန်းကျောင်းသည် ယနေ့ခေတ်တွင် ဆိုးနန်း မူလတန်းကျောင်းနှင့်ပေါင်း၍ အိုးနိုမိနတိုး မူလတန်းကျောင်း ဖြစ်နေပြီ ဖြစ်သည်။)

ထိုစဉ်က အစ်ကိုအကြီးဆုံးဖြစ်သူသည် ချည်မျှင်ကျစ် ကုမ္ပဏီ၏ ရုံးဝန်ထမ်းအဖြစ် အလုပ်စတင်လုပ်ကိုင်နေပြီဖြစ်သည်။

“ကျေးဇူးပဲ၊ မင်းကူညီပေးလို့သက်သာတာ”

ဖခင်ဖြစ်သူကော၊ မိခင်ဖြစ်သူပါ အစ်ကိုကြီး၏လစာဝင်ငွေ ကိုနုမြောတသစွာသုံးစွဲရင်း ကျေးဇူးတင်ခဲ့ကြလေသည်။

သို့သော်လည်း အစ်ကိုကြီးဖြစ်သူသည် အလုပ်စတင်လုပ် ကိုင်ပြီး (၃) လအကြာတွင် ရောဂါဖြင့် သေဆုံးသွားခဲ့လေသည်။

ဆက်လက်ပြီး ဒုတိယအစ်ကိုဖြစ်သူနှင့် အစ်မကြီးလည်း ရောဂါဖြင့် သေဆုံးခဲ့လေသည်။

မိသားတစ်စုလုံး နက်ရှိုင်းလှသည့် ကြေကွဲမှုများစွာဖြင့် နာလန်မထူနိုင်အောင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲခဲ့ကြလေသည်။

“ကိုနိုးစကော အစ်ကို (၂) ယောက်စလုံး ဆုံးသွားပြီ၊ ယောက်ျားလေးဆိုလို့ မင်းတစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်” ဟု မိခင်ဖြစ်သူက ကိုးနိုးစကော့ကို ဖက်ရင်းပြောခဲ့လေသည်။ ဉာဏ်မိ သလောက် ကိုးနိုးစကော့သည် ကလေးဖြစ်သော်ငြားလည်း အကြီး အကျယ်ဒုက္ခရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ခံစားနားလည်ခဲ့သည်။

မိသားတစ်စုလုံး၏ စားဝတ်နေရေးသည် ထိုနောက်ပိုင်းတွင် ပိုမိုကျပ်တည်းလာခဲ့လေသည်။

ကိုးနိုးစကော့ ဒုတိယတန်းအရောက်တွင် ဖခင်ဖြစ်သူသည် ခုံဖိနပ်ဆိုင်ကိုပိတ်၍ အိုဆာကာသို့ သွားရောက်အလုပ်လုပ်ကိုင်ခဲ့ သည်။ အိုဆာကာတွင် ဆွဲ၊ အ၊ နားမကြားကျောင်း ဖွင့်သဖြင့် ဖခင်ဖြစ်သူမှာ ကံကောင်းထောက်မစွာ ထိုကျောင်း၏ ရုံးတာဝန်နှင့် ကျောင်းသားများကိုစောင့်ရှောက်ရသည့်အလုပ်ကိုရရှိခဲ့လေသည်။

“အားလုံး အမေပြောတာကို နားထောင်ပြီး သင့်သင့်မြတ်
မြတ်နဲ့ နေကြနော်”

ဖခင်ဖြစ်သူက မိခင်နှင့် ကလေး (၅) ယောက်ကို ထားခဲ့ပြီး
အိုဆာကာသို့ ထွက်သွားခဲ့လေသည်။ ကိုးနီးစကော့သည် စိုးရိမ်မှုနှင့်
အားငယ်စွာ ရင်မှာဟာတာတာဖြင့် ကျန်ရစ်နေခဲ့လေသည်။

ထိုနောက်ပိုင်းတွင် မိသားစုသည် ဖခင်ထံမှ ပို့လာသော
စားစရိတ်ဖြင့် မြိုးခြံရွှေ့တာကာ နေထိုင်စားသောက် ခဲ့ကြသည်။

ထိုသို့နေထိုင်ရင်း အစ်မဖြစ်သူများလည်း အရွယ်ရောက်
လာကြသည်။ အစဉ်လိုက်အတိုင်း အိုဆာကာနှင့် အခြားနေရာများသို့
သွားရောက်အလုပ်လုပ်ကိုင်လာခဲ့ကြသည်။

အိမ်တွင် မိခင်နှင့် ကိုးနီးစကော့၏အထက် အစ်မဖြစ်သူနှင့်
ကိုးနီးစကော့သာလျှင် ကျန်ခဲ့လေတော့သည်။

ထိုစဉ်က အားလပ်ရက်နှင့် အစိုးရရုံးပိတ်ရက်များတွင် မူလ
တန်းကျောင်းသားများလည်း ဟာကားမား ခေါ်သည့် ဂျပန်ရိုးရာ
ဝတ်စုံဘောင်းဘီကိုဝတ်၍ သွားလာကြရလေသည်။

သို့သော်လည်း မိခင်ဖြစ်သူက ကိုးနီးစကော့ကို ဟာကားမား
ဝယ်မပေးနိုင်သဖြင့် ဖခင်ဖြစ်သူ၏ ဟာကားမားကို ပြန်သိ၍ ဝတ်စေ
ခဲ့သည်။ သို့သော် အဝတ်စမှာ ကလေးဝတ်သည့်အစအနေဖြင့်
အရမ်းကောင်းလွန်းနေခဲ့ပေသည်။

“အမေ ဒါက ဆရာရဲ့ဟာကားမားအစနဲ့ အတူတူဖြစ်နေ
တယ်၊ ဝတ်ရမှာ ရှက်စရာကြီး”

ကိုးနိုးစကော့က ပွဲနေ့သို့ရောက်တိုင်း ထိုကဲ့သို့ ပြောလာ
သဖြင့် မိခင်ဖြစ်သူကို စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ ဖြစ်စေခဲ့သည်။

စတုတ္ထတန်းသို့ရောက်သောအခါမူလခါမိဆိုသောဆရာက
အတန်းပိုင်ဆရာ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ကိုးနိုးစကော့က ဆရာမူလခါမိကို ချစ်ခင်နှစ်သက်သဖြင့်
သူငယ်ချင်းများနှင့်အတူ ဆရာအိမ်သို့ မကြာခဏ သွားရောက်
လည်ပတ်ကစားလေ့ ရှိခဲ့သည်။

ဆရာက အားလုံးကို ဂျပန်စစ်တုရင်ကစားနည်းကို သင်ပေး
ခဲ့လေသည်။ ကိုးနိုးစကော့သည် ဂျပန်စစ်တုရင် ကစားနည်းကို
သဘောကျနှစ်သက်လာခဲ့သည်။ စစ်တုရင်ကစားစဉ် အခက်အခဲ
ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရသည့်အခါမျိုးတွင် ကိုးနိုးစကော့သည် ၅ မိနစ် ၆
မိနစ်လောက်စဉ်းစားပြီးမှ နောက်တစ်ကွက်သို့ ရွှေ့ခဲ့လေသည်။

“မဆုရှိတ၊ မင်းဟာ တစ်ခါတစ်ခါမှာ ကောင်းတဲ့အကွက်
ကို ထုတ်နိုင်တယ်နော်” ဟု ဆရာဖြစ်သူ၏ ချီးမွမ်းခြင်းခံရလေ့ရှိပြီး
ကိုးနိုးစကော့သည် စဉ်းစားခြင်းကို ပိုမိုနှစ်သက်လာခဲ့သည်။

စတုတ္ထတန်း၏ ဆောင်းဦးပေါက်လာခဲ့သည်။

ဖခင်ဖြစ်သူထံမှ မိခင်ဖြစ်သူထံသို့ စာရောက်လာခဲ့သည်။

“အသိမိတ်ဆွေဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်ချင်တဲ့ကလေးကို ရှာနေ
တယ်၊ ခုချက်ချင်း ကိုးနိုးစကော့ကို လွှတ်လိုက်ပါ” ဟူသော စာဖြစ်
သည်။

“ကိုးနိုးစကော့ ... မင်း ဘယ်လိုသဘောရလဲ” မိခင်ဖြစ်သူက
ဝေဝေဝါဖြစ်နေသည့်မျက်နှာဖြင့် ကိုးနိုးစကော့ကို မေးလေသည်။

ကိုးနီးစကေ့က မိသားစုတွင် အခက်အခဲဖြစ်နေသည်ကို သိရှိထားသဖြင့် ကျောင်းထွက်ရမည်ဆိုပါက ထွက်မည်ဟု စဉ်းစားထားခဲ့သည်။ မိခင်နှင့် ဖခင်တို့အတွက်သွားရန် ဆန္ဒဖြစ်လာခဲ့သည်။

“အမေ ကျွန်တော်သွားမယ်”

အမေ့မျက်နှာသည် စိတ်အေးသွားသလို တစ်ပြိုင်နက် တည်းမှာပဲ အားနာသယောင်ခံစားနေရပုံ ဖြစ်နေလေတော့သည်။

ကိုးနီးစကေ့က အိုဆာကာသို့သွားမည့်အကြောင်းကို ဆရာမူလခါမိကို ပြောပြခဲ့သည်။

ထိုစဉ်ကာလက မူလတန်းကျောင်းသည် မူလတန်းငယ်က (၄) နှစ်၊ မူလတန်းကြီးက (၂) နှစ် ဟူ၍ ခွဲထားပေသည်။

“စိတ်မကောင်းစရာဘဲ၊ မူလတန်းငယ်ကျောင်း ပြီးခါနီး ကျတော့မှပဲ ... ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ မင်းလို ဝီရိယကောင်းတဲ့ လူဆိုရင် ဘာပဲလုပ်လုပ်အဆင်ပြေမှာပါ... ကြိုးစားနော်” ဆရာက ကိုးနီးစကေ့၏ပန်းကို ပုတ်၍ အားပေးခဲ့လေသည်။

မကြာမီကာလအတွင်း (၁၀) နှစ်ပြည့်မွေးနေ့ ရောက်တော့မည့် ကိုးနီးစကေ့သည် ဝါကာယာမမှ မီးရထားစီးခဲ့လေသည်။ လူဖြစ်ပြီးကတည်းက ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ရထားစီးခြင်းဖြစ်၍ ရင်များခုန်နေခဲ့သလို တစ်ဖက်တွင်လည်း စိတ်အားငယ်နေမိသည်။

လိုက်လံပို့ပေးသည့် မိခင်ဖြစ်သူက ငိုသံဖြင့် ဘေးမှလူကို အကူအညီတောင်းခဲ့လေသည်။

“ဒီကလေးက တစ်ယောက်တည်း အိုဆာကာကိုသွားမှာ၊ လမ်းမှာတစ်ခုခုအကူအညီလိုအပ်ရင် ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးပါရှင်” ထိုသူက ကိုးနီးစကေ့ကို ကြည့်၍ ပြုံးပြလေသည်။

ထိုအခါ၌ မိခင်ဖြစ်သူကော ကိုးနီးစကော့ပါ စိတ်အေးသွား
တော့သည်။

မီးရထားသည် ရထားဥသြဆွဲသံနှင့်အတူ မောင်းနှင်လေ
တော့သည်။

ပင်လယ်ကို မြင်လာရသည်။ သင်္ဘောများ မောင်းနှင်ပြေး
လွှားနေကြပြီး အဖြူရောင်ငှက်များက ပျံသန်းနေကြလေသည်။
ကြည်လင်သောကောင်းကင်ကြီးတွင် တိမ်ဖြူကြီးများ လွင့်မျောနေ
ကြလေသည်။

ကိုးနီးစကော့က မိမိကိုယ်တိုင်ကလည်း တစ်နေရာရာသို့
ဦးတည်ပျံသန်းနေသည့် ငှက်ကလေးတစ်ကောင်လို ခံစားရလေ
သည်။

အိုဆာကာမြို့ နန်းဘားဘူတာသို့ ရောက်သောအခါ ဖခင်
ဖြစ်သူက လာရောက်ကြိုနေပေသည်။

“အား၊ ရောက်လာပြီ... ရောက်လာပြီ”

ဖခင်ဖြစ်သူက တကယ့်ကို အဘိုးကြီးရုပ်ပေါက်နေပြီ ဖြစ်
သည်။ ကိုးနီးစကော့၏စိတ်ထဲတွင် အံ့အားသင့်နေခဲ့သည်။ ဖခင်
ခေါ်ဆောင်သွားသဖြင့် ဟချီမန်စုဂျီခေါ်သော နေရာတွင်ရှိသည့်
မိဟာတာမီးဖိုဆိုင်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဆိုင်ပိုင်ရှင်နှင့်
တွေ့ဆုံ၍ အလုပ်ရခဲ့လေသည်။

“သည်းခံပြီး အလုပ်လုပ်ပါ”ဟု နောက်ဆုံးတွင် ဖခင်က
ပြောခဲ့လေသည်။

ရှု

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုးနီးစကော့က ခေါင်းညိတ်ရင်း ထွက်ခွာသွားသည့် ဖခင်ကို လိုက်လံပို့ပေးခဲ့သည်။

ကိုးနီးစကော့ရောက်ပြီး နောက်နေ့မှစ၍ တလေးထိန်းခြင်း၊ ကြွေထည်မီးဖိုကိုတိုက်ခြင်း စသည့်အလုပ်တို့ကို စတင်လုပ်ခဲ့လေသည်။ တလေးငယ်ကိုကျောပိုးရင်း မိမိငယ်စဉ်က အိမ်ဖော်ဖြစ်သူ ကကျောပိုးပေးခဲ့သည်ကို ပြန်လည်သတိရနေခဲ့မိလေသည်။

မီးဖိုအား စက္ကူကော်ပတ်နှင့် တိုကူဆာဟုခေါ်သော သေးသွယ်ရှည်လျားသည့်မြက်ရိုးဖြင့် ဂျို၊ ဂျို ဟူသော အသံမြည်အောင် ပွတ်တိုက်ရလေသည်။ ဈေးကြီးသည့် ကြွေထည်မီးဖိုမျိုး လုပ်သည့် အခါမျိုးတွင် တစ်နေ့ကုန် တစ်နေ့ခန်း တိုကူဆာဖြင့် မတိုက်၍မရပေ။ ထို့အတွက်ကြောင့် ကိုးနီးစကော့၏လက်များ ပွန်းပဲ့ကာ ရောင်ကိုင်းနေပေတော့သည်။

ညဘက်တွင် အခန်းကျဉ်းလေးထဲ၌ တစ်ယောက်တည်း အိပ်ရလေသည်။ အိပ်ရာဝင်သည့်အခါတွင် ညတိုင်းလိုလို အဖော်မဲ့ စိတ်အားငယ်ခဲ့ရလေသည်။ မိခင်နှင့် ဖခင်တို့ကို သတိရကာ မျက်ရည်ကျခဲ့ရသည်။

ရက်အတန်ကြာသော် ဆိုင်ပိုင်ရှင်ထံမှ လဝက်စာလုပ်ခ ရရှိခဲ့သည်။ ဘယ်လောက်ရသလဲဆိုပါက ၅ စိန်း ကြီးများတောင် ဖြစ်သည်။

ကိုးနီးစကော့သည် ထိုအချိန်ထိ မိခင်ထံမှ ၁ ယင်း (၁ စိန်း၏ ၁၀ ပုံ ၁ ပုံ) မျှသာ ရခဲ့ဖူးပြီး ၎င်းကို သကြားလုံး (၂) လုံး ဝယ်စားခဲ့လေသည်။

“၅ စဲန်းဆိုသော်ငြားလည်း.....အများကြီးပေးတာပဲနော်”

ကိုးနိုးစကောသည် အိပ်ရာထဲတွင် ပထမဦးဆုံးရခဲ့သည့် ငွေကို ဆုပ်ကိုင်၍ ၎င်းနောက်ပိုင်းတွင် ဝမ်းသာ၍ မျက်ရည်ကျခြင်း မရှိတော့ပေ။

သို့သော်လည်း ကိုးနိုးစကောသည် ၎င်းမီးဖိုဆိုင်တွင် ကြာကြာမနေနိုင်ခဲ့ပေ။ (၃) လလောက်အကြာတွင်မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်မှန်းမသိဘဲ ဆိုင်ရှင်သည် ရုတ်တရက်ဆိုင်ကို ပိတ်လိုက်ရသည့်အတွက် ဖြစ်သည်။

“ကိုးနိုးစကော ဦးအသိမိတ်ဆွေက စက်ဘီးဆိုင်ဖွင့်မှာ ဆိုတော့ မင်းအဲဒီကိုသွားပါ”

ကိုးနိုးစကောသည် ဆိုင်ရှင်က ထိုသို့ပြောလာသည့်အတွက် မဲဂျီ ၃၈ခုနစ် (၁၉၀၉ခုနစ်)၊ ဖေဖော်ဝါရီလတွင် စဲန်းပါးစကအိစုဂျီ အာဝါးဂျီရပ်ကွက်၊ ဂျေဒိုင်း စက်ဘီးဆိုင်သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့လေသည်။

ထိုအဖိုးတန်ရတနာဖြစ်လာသော ဓာတ်ပုံသည် ၎င်းဂျေဒိုင်း စက်ဘီးဆိုင်တွင် ရိုက်ခဲ့သောပုံ ဖြစ်သည်။

စက်ဘီးဆိုင်

ထိုစဉ်က စက်ဘီးကို ဂျပန်နိုင်ငံတွင် ပြုလုပ်နိုင်ခြင်း မရှိသေးပေ။ အားလုံးသည် အမေရိကနှင့် အင်္ဂလန်မှ တင်သွင်းကုန်ဖြစ်ပြီး ဈေးနှုန်းမှာ ယန်း ၁၀၀ မှ ယန်း ၁၅၀ အထိ ပေးရသည့် အဖိုးတန်ပစ္စည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဂျေဒိုင်းစက်ဘီးဆိုင်တွင် တွင်ရုံနှင့် လွန်ဖောက်စက် အစရှိသည့် စက်ပစ္စည်းကိရိယာများရှိသည့်အတွက် စက်ဘီး၏ လွယ်ကူ

သော အစိတ်အပိုင်းများကို ပြုလုပ်ခဲ့လေသည်။ လျှပ်စစ်ပါဝါဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ လူ၏ခွန်အားဖြင့် လက်ကိုင်အကြီးကြီးကို လှည့်၍ပြုလုပ်ရသည့်စက်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်းမျှသာဖြစ်သည်။

အစပိုင်းတွင် ကိုးနီးစကောသည် ၎င်းလက်ကိုင်ကြီးကို လှည့်ရသည့်တာဝန်ကို ယူခဲ့ရလေသည်။

ကိုးနီးစကောက ခန္ဓာကိုယ်ကြီးထွားသူမဟုတ်သဖြင့် ခွန်အားတောင့်တင်းသူ မဟုတ်ပေ။ အချိန်ကြာလာသော် လက်ကိုင်ကို လှည့်ပတ်မှု နှေးကွေးလာပေသည်။

“ဟေး..... သေသေချာချာမလှည့်ဘူးလား”

ထိုသို့အပြောခံရတိုင်း ကိုးနီးစကောသည် စီနီယာအစ်ကိုကြီးများ၏ ခေါင်းခေါက်ခြင်းခံခဲ့ရလေသည်။

သို့သော် ကိုးနီးစကောသည် နဂိုကတည်းက စက်နှင့် ကိရိယာ တန်ဆာပလာကို အသုံးပြုလုပ်ကိုင်ရသော အလုပ်ကို နှစ်သက်သဘောကျသူဖြစ်သဖြင့် စက်ဘီး၏ အစိတ်အပိုင်းပြုလုပ်ခြင်းနှင့် ပြင်ဆင်ခြင်းတို့ကို တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် လုပ်တတ်လာနိုင်ပြီဖြစ်သည်။

ကိုးနီးစကော (၁၁) နှစ်သားသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် မိခင်နှင့် အထက်မှအစ်မဖြစ်သူတို့သည် ဝါကာယာမမှ အိုဆာကာသို့ ပြောင်းရွှေ့လာကာ တဲန်းမဆိုသည့်နေရာတွင် နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။

ထို့အပြင် အစ်မဖြစ်သူက အိုဆာကာငွေစုဌာနတွင် အလုပ်အကိုင် ရရှိခဲ့လေသည်။

အားလပ်ရပ်တွင် ကိုးနီးစကောက တဲန်းမအိမ်သို့ သွားလည်သည့်အခါတွင် မိခင်ဖြစ်သူက ပြောလေသည်။

“ကိုးနိုးစကော မင်းအစ်မက စ တန်းအောင်လို့ ငွေစုဌာနလို မျိုး အလုပ်ကောင်းကောင်းရတာ၊ အခု အိုဆာကာ ငွေစုဌာနမှာ ရုံး အကူခေါ်နေတယ် ပြောတယ်၊ မင်းလည်း အဲဒီရုံးမှာ ရုံးအကူလုပ်ပြီး နောက်တစ်ကြိမ် ညကျောင်း ပြန်တက်ပေါ့”

ကိုးနိုးစကောက ဝမ်းသာပြီး ကျောင်းပြန်တက်ချင်စိတ် ဖြစ် ပေါ်လာခဲ့သည်။

သို့သော် ဖခင်ဖြစ်သူက ...

“မဟုတ်ဘူး ကိုးနိုးစကော၊ ဒီအတိုင်းပဲ ဆက်လုပ်ပါ၊ ရှေး ယခင်ကတည်းက အောင်မြင်ကြီးပွားလာတဲ့သူတွေဟာ ငယ်စဉ် ဘဝက သူတစ်ပါးအိမ်မှာ ပင်ပန်းဆင်းရဲခံခဲ့ရတဲ့သူတွေ များတယ်၊ မင်းလည်း အခုကနေ ကျောင်းပြန်တက်တာထက် ခုလုပ်နေတဲ့ စက်ဘီးဆိုင်မှာ အပင်ပန်းခံအလုပ်လုပ်ပြီး စီးပွားရေးအကြောင်းကို လေ့လာတာက အနာဂတ်အတွက် အကျိုးပိုရှိလိမ့်မယ်” ဟု ပြော လေသည်။

ကိုးနိုးစကောက ပြန်လည်စဉ်းစားသုံးသပ်ကာ ဖခင်ဖြစ်သူ၏ အကြံပေးချက်ကို လက်ခံခဲ့လေသည်။

ထို့နောက်ပိုင်း သိပ်မကြာခင်မှာပင် ကိုးနိုးစကော၏ ဖခင် ဖြစ်သူသည် မဲဂျီ ၃၉ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလတွင် မမျှော်လင့်သော ရောဂါဖြင့် အသက် (၅၁) နှစ်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့လေသည်။

မိခင်၊ အစ်မဖြစ်သူနှင့် ကိုးနိုးစကောတို့သာ လွမ်းဆွေးစရာ ကောင်းသည့် ဖခင်ဖြစ်သူ၏ အသုဘကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြ လေသည်။

“အမေတော့ ဝါကာယာမကို ပြန်မယ်” ဟု မိခင်ဖြစ်သူက အစ်မဖြစ်သူကိုခေါ်ကာ ဝါကာယာမသို့ ပြန်၍နေလေတော့သည်။

ကိုးနီးစကော့သည် ဘဝ၏နောက်ဆုံးအချိန်တွင် ကျရှုံးခဲ့ရ သည့် ဖခင်၏ ခံပြင်းမှုနှင့် စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲမှုများကို တဖြည်း ဖြည်းနှင့် နားလည်သဘောပေါက်လာခဲ့လေသည်။

“ကျွန်တော်တော့ ဒီလိုဘဝမျိုး မဖြစ်ချင်ဘူး” ဟု နေ့စဉ် ထိုသို့စဉ်းစားကာ စက်ဘီးဆိုင်အလုပ်ကို အာရုံစူးစိုက်၍ ကြိုးစား လုပ်ကိုင်ခဲ့ပေသည်။

အလုပ်လုပ်ကိုင်နေသည့်အခါတွင် ဆိုင်ကိုလာသော ဧည့် သည်များမှ ရံဖန်ရံခါတွင် ...

“ဟေး... ချာတိတ်၊ ဆောရီးပဲ၊ ဆေးလိပ်ဝယ်ပေးလို့ရမလား” ဟု ပြောလာသည့်အခါတွင် ကိုးနီးစကော့က ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် လိုလိုလားလားနှင့် “ဟုတ်ကဲ့ ... ရပါတယ် ခင်ဗျာ” ဟု ဖြေခဲ့ရပေ သည်။

ထို့နောက်တွင် ဆီများပေကျံနေသည့်လက်ကို ဆေးကြော ကာ ဧည့်သည်ထံမှ ပိုက်ဆံယူ၍ ဆေးလိပ်သွားဝယ်ပေးခဲ့ရသည်။

နေ့စဉ် အကြိမ်ကြိမ် ဆေးလိပ်သွားဝယ်ပေးရင်းမှ ကိုးနီး စကော့က အကြံရလာခဲ့သည်။

“ဒီအတိုင်းဆက်သွားနေမယ်ဆိုရင်တော့ စက်ဘီးပြင်တဲ့ အလုပ်လည်းနောက်ကျပြီး ငါ့အတွက်ကော ဧည့်သည်အတွက် ကော အချိန်တွေ အလဟဿဖြစ်လို့ ဆေးလိပ်ကို ကြိုဝယ်ထားပြီး ပြောလာမှ ထုတ်ပေးလိုက်တာ ပိုအဆင်ပြေမှာပဲ”

ကိုးနီးစကော့က ချက်ချင်းဆိုသလို မိမိပိုက်ဆံကိုယူ၍ ဆေး လိပ်ဆိုင်သို့ သွားခဲ့လေသည်။

“ဦးလေး ... ဆေးလိပ်ဘူး ၂၀ ပါတဲ့ ၁ ကတ်ပေးပါ”

“အေးအေး ... ဒီ ဘူးက အပိုလက်ဆောင်”

ဆေးလိပ်ဆိုင်ပိုင်ရှင်က ဆေးလိပ် ၁ ကတ်အပြင် ဆေးလိပ် ၁ ဘူး အပိုပေးခဲ့လေသည်။

ကုံးနိစကောသည် ဆေးလိပ် ၁ ကတ်ရောင်းတိုင်း ၁ ဘူး အမြတ်ရလေတော့သည်။

“အင်း ... သွားဝယ်ရမယ့်အချိန်လည်း မကုန်တော့တဲ့အပြင် ဧည့်သည်တွေကလည်း သဘောတွေကြတယ်၊ ဒါ့အပြင် ၁ ဘူးစာ အမြတ်ရသေးတယ်၊ ဒီအလုပ်က တယ်ဟုတ်ပါလား”

ကုံးနိစကောသည် စိတ်ထဲတွင် ဝမ်းသာအားရစွာဖြင့် ဆေးလိပ်ဝယ်ခြင်းကို ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ခဲ့လေသည်။

ထိုသို့လုပ်ကိုင်နေရင်း ဆိုင်ပိုင်ရှင်က ထိုသို့ဆက်မလုပ်ရန် တားမြစ်ခဲ့လေသည်။ အခြားဝန်ထမ်းများက ကုံးနိစကော၏ အမြတ်အစွန်းထွက်နေပုံကို မနာလို၍ သွားရောက်တိုင်တန်းသောကြောင့် ဖြစ်မည်ဟု ထင်ရပေသည်။

ထိုစဉ်အခါက ဆိုင်ဝန်ထမ်းများ၏လစာမှာ အလုပ်ဝင်ခါစတွင် တစ်လလုပ်စာမှာ ၅၀ စွန်းဖြစ်ပြီး လူဟောင်းများပင်လျှင် လစာ ၁ ယန်းမျှသာ ရရှိခဲ့သဖြင့် ကုံးနိစကော၏ ဆေးလိပ်ဝယ်ရောင်းရငွေမှာ လစဉ် ၃၀ စွန်းရသောကြောင့် မနာလိုဖြစ်မည်မှာ သဘာဝကျပေသည်။

ကုံးနိစကောသည် စိတ်ထဲတွင်ခံပြင်းသော်လည်း ဆိုင်ရှင်ပြောသည့်အတိုင်း လက်ခံပြုလုပ်ခဲ့လေသည်။

“အဲဒီတုန်းက ရတဲ့အမြတ်နဲ့ အားလုံးအတွက် ပဲပေါက်စီ ဝယ်ကျွေးလိုက်ရင် အကောင်းသား၊ အဲဒီလိုလုပ်ခဲ့ရင် တောက်လျှောက် ဆေးလိပ်ဝယ်ရောင်း ဆက်လုပ်လို့ရခဲ့မယ်ထင်တယ်”

ကိုးနီးစကော့က ထိုသို့စဉ်းစားမိလာခဲ့သည်မှာ အသက် အရွယ်ကလေးရလာကာ အတွေ့အကြုံအမျိုးမျိုး ရရှိလာသည့်အခါ တွင် ဖြစ်သည်။

ကိုးနီးစကော့သည် အသက် (၁၃) နှစ်မှစ၍ စက်ဘီးပြင် သည့် အလုပ်သာမကတော့ဘဲ အပြင်ထွက်၍ စက်ဘီး လိုက် ရောင်းရသည့်အလုပ်ကိုပါ လုပ်ကိုင်ခဲ့ရလေသည်။

ပထမဦးဆုံး စက်ဘီးအရောင်းထွက်ခဲ့စဉ်က အကြောင်း သည်လည်း ကိုးနီးစကော့အတွက် အမှတ်တရဖြစ်ခဲ့ပေသည်။

ထိုနေ့က ကိုးနီးစကော့သည် ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ရောက်သော အခါ ထိုဆိုင်ပိုင်ရှင်အား ချွေးတပြိုက်ပြိုက်ကျရင်း ကြိုးစားပမ်းစား ဖြင့်စက်ဘီးအကြောင်းကို ရှင်းပြခဲ့ပေသည်။

“မင်းက ငယ်သေးပေမဲ့ အတော့်ကို စိတ်အားထက်သန် တာပဲ၊ ကောင်းပြီလေ ၁၀ ရာခိုင်နှုန်း လျှော့ပေးမယ်ဆိုရင် ဝယ်မယ် ကွာ”

ဆိုင်ရှင်က ပြုံးရယ်စွာဖြင့်ပြောလေရာ ကိုးနီးစကော့ကလည်း ဝမ်းသာစွာဖြင့် ၎င်းကို နားလည်လက်ခံလိုက်လေသည်။

သို့သော် ဆိုင်သို့ပြန်ရောက်ပြီး ထိုအကြောင်းကိုပြောရာ တွင် ဆိုင်ရှင်က စိတ်ဆိုးလေတော့သည်။

“မင်းက ဘယ်ဆိုင်ကဝန်ထမ်းလဲကွ၊ ၁၀ ရာခိုင်နှုန်း လျှော့ ပေးလိုက်ရင် ဘယ်မှာအမြတ်ကျန်တော့မှာလဲ... နောက်တစ်ခေါက် ထပ်သွားပြီး ၅ ရာခိုင်နှုန်းပဲလျှော့နိုင်မယ်လို့ သွားပြောချေ”

သို့သော် ကိုးနီးစကော့က တုပ်တုပ်မျှမလှုပ်ပေ။

“သဘောတူပြီးသားဖြစ်လို့ ၁၀ ရာခိုင်နှုန်း လျှော့ပေးပါ”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်၊ မင်းအတွက် ဟိုဆိုင်နဲ့ မင်းအလုပ် လုပ်တဲ့ဆိုင် ဘယ်ဆိုင်က အရေးကြီးလဲကွ”

ကုံးနီးစကောသည် မတ်တတ်ရပ်ရင်းပင် တရုံ့ရုံ့ဖြင့် ငိုချ လိုက်တော့သည်။ သို့သော် ခြေတစ်လှမ်းမျှ မရွေ့တော့ပေ။

ကုံးနီးစကောထံမှ အကြောင်းပြန်မလာသဖြင့် တစ်ဖက်ဆိုင် မှ ဝန်ထမ်းက လိုက်လာခဲ့လေသည်။ ၎င်းဝန်ထမ်းသည် ကုံးနီးစကော ငိုနေသည်ကိုကြည့်ကာ ပြန်ထွက်သွားလေတော့သည်။

ညနေရောက်သော် ကုံးနီးစကောသည် စိတ်ဓာတ်ကျ အားငယ်စွာဖြင့် တစ်ဖက်ဆိုင်သို့ သွားခဲ့သည်။

“တောင်းပန်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ တကယ်တော့ ... ဟို...”

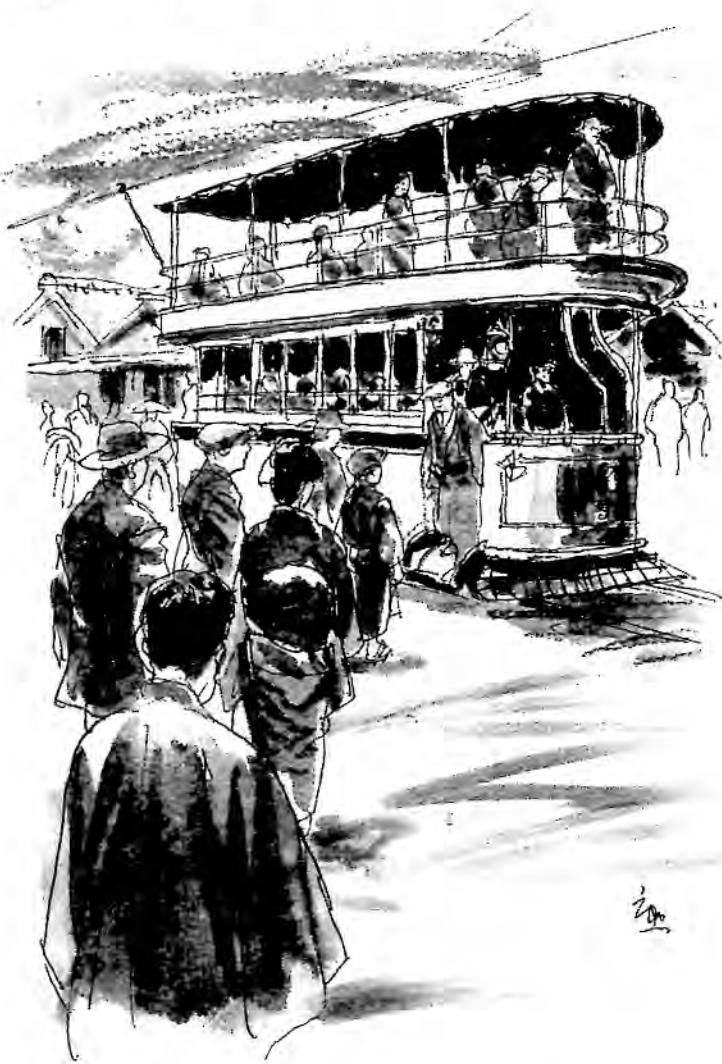
“သဘောပေါက်ပြီသားပါ၊ စောစောက အဆူခံလိုက်ရ တယ် မဟုတ်လား၊ ရပါတယ်ကွာ ... စက်ဘီးကို ၅ ရာခိုင်နှုန်း လျှော့ ဈေးနှုန်းပဲ ဝယ်ပါမယ်၊ ဒီထက်မက... မင်း အဲဒီဆိုင်မှာရှိနေသရွေ့ နောက်လည်း လာဝယ်မှာပါကွာ” ဟု ဆိုင်ရှင်က ရယ်မော၍ပြော လေသည်။

ကုံးနီးစကောလည်း ထိုအခါမှ ရင်ထဲက အလုံးကျသွားကာ ရင်ထဲတွင် ဝမ်းသာပီတိမှုများဖြင့် ပြည့်လွှမ်းသွားခဲ့လေသည်။

အိပ်မက်အသစ်မွေးဖွားခြင်း

အိုဆာကာမြို့တွင်း၌ ကုံးနီးစကောမရောက်မီ လွန်ခဲ့သော ၁ နှစ်မှစ၍ ကလင်ကလင်ရထား (ကားလမ်းပေါ်တွင် ပြေးဆွဲသည့် ရထားတွဲအတို) ပြေးဆွဲခဲ့လေသည်။ ၎င်းသည် နောက်ပိုင်းတွင် သစ်ကိုင်းများ ဖြာထွက်လာသကဲ့သို့ အဘက်ဘက်သို့ ကျယ်ပြန့်စွာ

ပြေးဆွဲလာခဲ့သည်။ ကိုးနီးစကောသည် ဝေးလံသည့်နေရာများသို့ သွား၍ စက်ဘီးရောင်းရသည့်အခါမျိုးတွင် ကလင် ကလင် ရထားကို အသုံးပြုရလေသည်။

၂၅

“အံ့ဩစရာကြီးပဲ၊ လျှပ်စစ်ဓာတ်အားနဲ့ ဒီလောက်ကြီးမား တဲ့ ယာဉ်ကြီးကို ရွှေ့အောင်လုပ်နိုင်တယ်”

ကိုးနိုးစကေ့က စီးလိုက်တိုင်း ထိုသို့စဉ်စားမိလေသည်။

“ဒီအတိုင်း မီးရထားက ပိုတိုးတက်လာခဲ့ရင် မကြာခင် အတွင်းမှာ စက်ဘီးစီးမယ့်သူမရှိတော့ဘဲ စက်ဘီးတွေ မရောင်းရ တော့တဲ့အနေအထားကို ရောက်သွားနိုင်တယ်နော်” ဟု ဘာကြောင့် မှန်းမသိ ထိုသို့စိတ်ပူပန်မှုမျိုးလည်း ဖြစ်ဖူးခဲ့သည်။

ထို့အပြင် ထိုစဉ်က အရပ်ရပ်မှ အိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်းသို့ လျှပ်စစ်မီးများသွယ်တန်း၍ အလင်းရောင်ကို မီးအိမ်မှ လျှပ်စစ်မီးသို့ ပြောင်းလဲသုံးစွဲစပြုလာခဲ့ကြသည်။

ညဘက်သို့ရောက်သောအခါတွင် ၎င်းအိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်းမှ လျှပ်စစ်မီးရောင်များ မျက်စိကျိန်းလောက်အောင် လင်းလက်နေပေ တော့သည်။

“လျှပ်စစ်မီးက လင်းထိန်နေတာပဲ”

ကိုးနိုးစကေ့က ထိုကဲ့သို့ အံ့ဩစရာကောင်းသည့်မျက်လုံး ဖြင့် မြို့ကိုဦးတည်လိုက်သည်။

ထိုအတောအတွင်း ကိုးနိုးစကေ့၏ ခေါင်းထဲတွင်လည်း လက်ခနဲ လျှပ်စစ်မီးတိုင်ကဲ့သို့သော မျက်စိကျိန်းအောင် တောက်ပ သည့်အလင်းရောင်တစ်ခုက ဖြတ်သန်းထွက်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။

ကိုးနိုးစကေ့က မထင်မှတ်ဘဲ ၎င်းအလင်းရောင်ထိမှန်၍ ဆက်ခနဲ တွန့်သွားလေတော့သည်။

“ဟုတ်တယ် ... ခုချိန်ကစပြီး လျှပ်စစ်မီးခေတ်ပဲ၊ လျှပ်စစ်မီး ခေတ်ရောက်ပြီကွ”

ထိုကဲ့သို့သောအတွေးက လျှပ်စစ်စီးသကဲ့သို့ ပျံ့နှံ့စီးဆင်းပြီး ကိုးနီးစကော့အား ဓာတ်လိုက်သလို ထုံကျဉ်စေခဲ့ သည်။

“ဟုတ်ပြီ ... ငါတော့စက်ဘီးဆိုင်က အလုပ်ထွက်ပြီး လျှပ်စစ် ကမ္ဘာထဲကို ချီတက်မယ်”

ကိုးနီးစကော့သည် ဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ စိတ်ထဲတွင် ကြည်နူး နေမိသည်။

အိုဆာကာတွင်နေသည့် အစ်မဖြစ်သူ ယိုရိုနိက ခမယ်ယာမ ဆိုသူနှင့် အိမ်ထောင်ကျကာ အိမ်ချိုအိုကာဆိုသောနေရာတွင် နေထိုင် နေပေသည်။ ကိုးနီးစကော့က အပြေးအလွှားသွားရောက်ကာ အစ်မ ဖြစ်သူ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးအား မိမိ၏ဆန္ဒကို ပြောပြခဲ့လေသည်။

ယောက်ဖဖြစ်သူက ၎င်းကိုနားထောင်ကာ ပြုံးနေလေတော့ သည်။

“အဲဒါလည်း ကောင်းတာပဲ ... ဒါဆို အိုဆာကာ လျှပ်စစ်မီး ဆိုတဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ ရင်းနှီးတဲ့မိတ်ဆွေ ရှိတယ်၊ သူ့ကို အကူအညီ တောင်းကြည့်ပေးမယ်”

ရက်အတန်ငယ်ကြာ၍ အစ်မဖြစ်သူထံသို့ သွားသော် ယောက်ဖဖြစ်သူက ပြုံးပြ၍ပြောလေသည်။

“ကိုးနီးစကော့ရေ ... အိုဆာကာလျှပ်စစ်မီးက လက်ခံပေး မယ်လို့ပြောတယ်”

ကိုးနီးစကော့သည် ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် ထပ်မံ၍ ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံး ထုံကျဉ်နေသကဲ့သို့ ပီတိ ဖြစ်နေပေတော့သည်။

“ဒါပေမဲ့ . . . ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ ဂျေဒိုင်းစက်ဘီးဆိုင်က ထွက်ရင် ကောင်းမလဲ မသိဘူးနော်”

ရှတ်တရက် ထိုကိစ္စကို စိုးရိမ်ပူပန်လာမိခဲ့သည်။

ဆိုင်ပိုင်ရှင်နှင့် ဆိုင်ပိုင်ရှင်ကတော်တို့ထံတွင် ၅ နှစ်ခွဲကြာ မှီခိုအလုပ်လုပ်ကိုင်လာခဲ့ပုံကို သတိရကာ အခြားကုမ္ပဏီမှာ အလုပ် သွားလုပ်မည်ကို ဘယ်လိုမှပြောမထွက်ခဲ့ပေ။

“အစ်မရေ၊ ဆိုင်ကို အမေ အသည်းအသန်ဖြစ်နေတယ် ဆိုပြီး ကြေးနန်းရိုက်ပေးလို့ရမလား” ဟု အစ်မဖြစ်သူကို အကူအညီ တောင်းရလေတော့သည်။

၂ ရက်၊ ၃ ရက်ကြာသော် ဂျေဒိုင်းစက်ဘီးဆိုင်သို့ ကြေးနန်း စာရောက်လာခဲ့သည်။

“ကုံးနိုးစကော့ ... ဒုက္ခပဲ၊ မြန်မြန်ပြန်လိုက်ပါ” ဟု ဆိုင်ရှင် ကတော်ကပြောလေသည်။

ကုံးနိုးစကော့က စိတ်မကောင်းအားနာစွာဖြင့် လက်ရှိအချိန် အထိ တင်ရှိခဲ့သည့် ကျေးဇူးများအကြောင်းကို “အချိန်ကာလ အကြာကြီး အစစအရာရာ ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟု ပြောခဲ့လေသည်။

“ဟင် ... ဘာလို့ အဲဒီလိုပြောတာလဲ၊ အမေ နေကောင်းသွား ရင် ပြန်လာမယ် မဟုတ်လား၊ တကယ်လို့ အလုပ်ထွက်ချင်တယ် ဆိုရင်တော့ အမှန်အတိုင်းပြောပါ”

“အဲ့ ... အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

ကုံးနိုးစကော့သည် ကယောင်ကတမ်းတွေ ဖြစ်ကုန်လေ တော့သည်။

ပို၍ပို၍အားနာလာကာ လဲစရာအဝတ်အစားမှလွဲ၍ အခြား
ပစ္စည်းများကိုထားခဲ့ကာ ဂေါ်ဒိုင်းစက်ဘီးဆိုင်ကို နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာ
လာခဲ့သည်။

ဝါကာယာမသို့မသွားဘဲ အစ်မဖြစ်သူထံသို့ သွားခဲ့သည်မှာ
အထွေအထူးပြောစရာလိုမည် မဟုတ်ပေ။

ထို့နောက် ရက်အနည်းအငယ်ကြာသော် အလုပ်မှ နုတ်
ထွက်ခွင့်ပြုစေကြောင်း ဂေါ်ဒိုင်းစက်ဘီးဆိုင်သို့ စာပို့ခဲ့လေသည်။

ထိုကဲ့သို့ ကြိုးပမ်းခဲ့သော်လည်း လျှပ်စစ်မီးကုမ္ပဏီသို့
ချက်ချင်းအလုပ်ဝင်ခွင့်မရခဲ့ပေ။

“လူစားလိုတဲ့အထိ ခဏစောင့်ပါ” ဟုသာ ပြောလာခဲ့ပေ
သည်။

ကိုးနီးစကော့က မတတ်သာသဖြင့် ယောက်ဖဖြစ်သူအလုပ်
လုပ်ကိုင်နေသည့် ဘိလပ်မြေစက်ရုံတွင် ဘိလပ်မြေ သယ်ယူပို့
ဆောင်ရေးသမားအဖြစ် ယာယီအလုပ်ဝင်လုပ်ခဲ့လေသည်။

သန်မာတောင့်တင်းသော ယောက်ျားကြီးများကြားတွင်
ရောနှော၍ ဘိလပ်မြေတင်ထားသည့် တွန်းလှည်းကို တစ်ယောက်
တည်းတွန်းရလေသည်။

“ဟေး ... ကောင်လေး၊ အားစိုက်ပြီး သေသေချာချာမတွန်း
ရင် နောက်ကလာတဲ့ တွန်းလှည်းတိုက်ပြီး ပြားသွားမယ်ကွ” ဟု
ကိုးနီးစကော့သည် အလှောင်အပြောင်ခံရရင်း နေ့စဉ်နေ့တိုင်း
အသည်းအသန် ချွေးပြန်နေခဲ့ပေသည်။

၄ လခန့်ကြာပြီးနောက် မဲဂျီ ၄၃ ခုနှစ် (၁၉၁၀ ပြည့်နှစ်)၊ အောက်တိုဘာလ၊ (၁၅) နှစ်သားတွင် အိုဆာကာလျှပ်စစ်မီးကုမ္ပဏီ လီမိတက်၏ ဆအိဝအိရပ်ကွက်၊ အရောင်းဌာနခွဲတွင် လိုင်းခွဲ တာဝန်ခံ၏အလုပ်သင်အဖြစ် အလုပ်ခန့်အပ်ခြင်း ခံခဲ့ရလေသည်။

၎င်းတရားဝင် အလုပ်ခန့်အပ်စာကို ရရှိပြီး ကိုးနိးစကေသည် ကောင်းကင်ကြီးသို့ ပျံတက်သွားသလို ခံစားခဲ့ရသည်။ လိုင်းခွဲ တာဝန်ဆိုသည်မှာ အိမ်စေ့အိမ်တိုင်းသို့ လျှပ်စစ်မီးသွယ်တန်းရန် အတွက် လမ်းလျှောက်၍ မီးကြိုးဆင်ရသည့်တာဝန်ကို ယူရသူဖြစ် သည်။

လိုင်းခွဲတာဝန်ကို ကျွမ်းကျင်အဆင့် ရောက်ရှိခဲ့ပါက တာဝန် ခံဟု ခေါ်သည်။ တာဝန်ခံသည် မီးကြိုးသွယ်သည့် ပစ္စည်းကိရိယာ များ တင်ထားသည့်တွန်းလှည်းကို လက်ထောက်အားတွန်းစေပြီး အိမ်များကို လှည့်ပတ်ရသည်။

၎င်းတွန်းလှည်းသည် အတော်အတန်လေးသော်ငြားလည်း ဘိလပ်မြေတွန်းလှည်းနှင့် နှိုင်းယှဉ်ပါက သိပ်အခက်အခဲမရှိပေ။

“အဲဒီတုန်းက ကြိုးစားပြီး တွန်းခဲ့တဲ့အတွက်ကြောင့်မို့လို့ အခုဆိုရင်တော့ အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ”

ကိုးနိးစကေက တွန်းလှည်းကိုတွန်းရင်း နေ့စဉ် ထိုသို့ စဉ်းစားနေမိခဲ့သည်။ ထိုခေတ်ကလူများသည် လျှပ်စစ်မီးသည် အန္တရာယ်ရှိသည်ဟုထင်ကြပြီး အနည်းငယ်ကိုင်မိပါက ဓာတ်လိုက် ၍သေမည်ဟု ထင်ခဲ့မိကြလေသည်။

ထို့အတွက်ကြောင့် လျှပ်စစ်မီးကုမ္ပဏီ၏ လိုင်းခွဲတာဝန်ခံသည် ဘယ်သွားသွား အထင်ကြီးလေးစားခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။

ထို့ကြောင့် ကိုးနီးစကော့သည် ၎င်းကို ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်ခဲ့သည်။ ကိုးနီးစကော့သည် အမြဲတမ်းတာဝန်ခံ၏ မီးသွယ်သည့် အလုပ်ကို ဂရုတစိုက်လေ့လာခဲ့သည်။

တစ်နေ့တွင် တာဝန်ခံက ၎င်းကိုသိရှိသည့်အတွက် ကိုးနီးစကော့ကို ဤသို့ပြောခဲ့သည်။

“ဟေး... မဆုရီတ၊ မင်းလည်းလုပ်ကြည့်မလား”

ကိုးနီးစကော့သည် တာဝန်ခံ၏ မျက်စိရှေ့မှောက်တွင် အမှားမပါဘဲ မီးသွယ်သည့်အလုပ်ကို လုပ်ပြခဲ့သည်။

“မင်းတော်တယ်... မဆုရီတ၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် မင်းလည်း မကြာခင်မှာ တာဝန်ခံဖြစ်နိုင်တယ်”

တာဝန်ခံက အံ့အားသင့်စွာပြောခဲ့သည်။

တာဝန်ခံပြောခဲ့သည့်အတိုင်း ကိုးနီးစကော့သည် သုံးလကြာ ကာလအတောအတွင်း အလုပ်သင်အဆင့်မှ တာဝန်ခံ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

တစ်ပြိုင်နက်အတွင်းမှာပင် ကိုးနီးစကော့ (၁၆) နှစ်အရွယ်၌ အသစ်ဖွင့်သည့် တကဆုအရောင်းဌာနခွဲ၏ မီးသွယ်တာဝန်ခံအဖြစ် နေရာပြောင်းရွှေ့အလုပ်ခန့်အပ်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

ထို့နောက်ပိုင်းတွင် ကိုးနီးစကော့သည် အသက် ၂၀ ကျော် အလုပ်သင်ကိုခေါ်၍ အိမ်များသို့ လှည့်ပတ်သွားရောက်ခဲ့သည်။ သွားရောက်လုပ်ကိုင်သည့်နေရာရှိ လူများက ၎င်းအလုပ်လုပ်ပုံကို ဝိုင်း၍ကြည့်ရှုကြလေသည်။

“အိုး... ဒီချာတိတ်က ငယ်သာငယ်တာ တော်တယ်နော်”

ကလေးငယ်များလည်း ၎င်းကို နားထောင်နေခဲ့ကြသည်။

ကိုးနိုးစကေ့သည် ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားမှုကို ခံစားရင်း ရှိုးတို့ရှုနံ့ တန်လည်း ဖြစ်နေလေတော့သည်။

တစ်နေ့တွင် ကိုးနိုးစကေ့သည် အိုဆာကာ လျှပ်စစ်မီး ကုမ္ပဏီ၏ ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်၍ ဂျေဒိုင်းစက်ဘီးဆိုင်သို့ သွားရောက် ခဲ့သည်။

“မင်း ... ကိုးနိုးစကေ့ မဟုတ်လား...” ဆိုင်ပိုင်ရှင်ကော ဆိုင် ပိုင်ရှင်ကတော်ပါ အံ့အားသင့်နေကြတော့သည်။

ကိုးနိုးစကေ့က လိမ်ညာပြောဆိုကာ အလုပ်ထွက်ခဲ့ကြောင်း ကို ပထမဦးဆုံး ပြောဆိုပြီး တောင်းပန်ခဲ့သည်။ ဆိုင်ရှင်လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံးက စိတ်မဆိုးသည့်အပြင် ကိုးနိုးစကေ့၏ အောင် မြင်တိုးတက်မှုအပေါ် ဝမ်းသာနေကြပေသည်။

ကိုးနိုးစကေ့သည် ထိုနောက်ပိုင်းတွင် အလုပ်ပိတ်တိုင်း ဂျေဒိုင်းစက်ဘီးဆိုင်သို့ သွားရောက်ကူညီပေးလေ့ ရှိသည်။ ထိုသို့ ပြုလုပ်ရင်း တစ်နေ့တွင် ဆိုင်ရှင်မှ ဤသို့ပြောခဲ့သည်။

“မဆုရှိတ ... မင်းဒီဆိုင်ကို ပြန်လာလုပ်ပါလား... အိုဆာ ကာလျှပ်စစ်ကပေးတဲ့လစာကို ဒီကပေးမယ်”

ကိုးနိုးစကေ့က ဂျေဒိုင်းစက်ဘီးဆိုင်နှင့် ထိုအတိုင်း ဆက် သွားနေသည်မှာ မကောင်းဟုထင်သည့်အတွက်ကြောင့် ၎င်းကမ်း လှမ်းချက်ကို ငြင်းပယ်ကာ စက်ဘီးဆိုင်သို့ မသွားတော့ပေ။

လူ့ဘောင်အဖွဲ့အစည်း နှင့် ကျောင်း

ကိုးနိုးစကောသည် သာမန်အိမ်ကို မီးသွယ်သည့်အလုပ်တွင် သာမကဘဲ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကြီးမားသည့်နေရာများသို့ မီးသွယ်သည့်အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ရန် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ကိုးနိုးစကော အသက် (၁၇) နှစ်ရောက်သည့်အခါတွင် သတင်းစာကုမ္ပဏီတစ်ခု၏ ဟားမားဒယ်လပန်းခြံအတွင်းတွင် ပင်လယ်ကမ်းခြေ အပန်းဖြေစခန်းဖွင့်လှစ်ရန် ကြေညာသည့်ဆိုင်းဘုတ်အတွက် ကြီးမားသည့် မီးအလှဆင်လုပ်ငန်းလုပ်ရန် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

အိုဆာကာလျှပ်စစ်မီးကုမ္ပဏီက ၎င်းမီးဆင်သည့်အလုပ်ကို လက်ခံ၍ မီးသွယ်တာဝန်ခံ ၁၅ ယောက်ကို ဟားမားဒယ်လပန်းခြံသို့ စေလွှတ်ခဲ့သည်။

ကိုးနိုးစကောသည်လည်း ထို ၁၅ ယောက်ထဲတွင် ၁ ယောက် အပါအဝင် ဖြစ်သည်။

“အားလုံး အနီးအနားမှာရှိတဲ့ တည်းခိုခန်းမှာ အိပ်နေ အိပ်စား အလုပ်လုပ်ကြပါ” ဟု မန်နေဂျာက ပြောသဖြင့် ၁၅ ယောက်လုံးသည် ပန်းခြံအတွင်းရှိ တည်းခိုခန်းတွင် နေထိုင်၍ လုပ်ငန်းကို ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသည်။

ကိုးနိုးစကောသည် လူအများ၏အင်အားကိုစုစည်း၍ တစ်ခုတည်းသောရည်ရွယ်ချက်ကိုဦးတည်၍လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရသည့် လုပ်ငန်း၏အရသာကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ်တွေ့ကြုံခံစားခဲ့ရသည်။

လုပ်ငန်းစဉ်မှာ နှစ်ပတ်အတွင်းပြီးစီးသွားပြီး ကြီးမားသည့် ကြော်ငြာဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို အဓိကပြု၍ အရပ်ရှစ်မျက်နှာကို မီးဆင် သွယ်တန်းရသည့်အလုပ် ဖြစ်သည်။

ဇူလိုင်လ (၁) ရက်နေ့ညတွင် ဆင်ထားသည့်မီးကို စတင် စမ်းသပ်ခဲ့ကြသည်။ ကျယ်ပြန့်လှသည့် သဲသောင်ပြင်ကြီးကို အနီ၊ အဝါ၊ အစိမ်း၊ ခရမ်းစသည့် ထောင်ပေါင်းများစွာသော ရောင်စုံမီးလုံး များဖြင့် တောက်ပ၍ လှပသော သီးခြားကမ္ဘာတစ်ခုအလား ပုံဖော် နိုင်ခဲ့သည်။

၎င်းတို့ ၁၅ ယောက်အဖွဲ့သည် စိတ်လှုပ်ရှားမှုခံစားပြီး မရည်ရွယ်ဘဲ အော်ဟစ်ခဲ့ကြလေသည်။

“အောင်ပြီကွ ... အောင်ပြီကွ”

ကိုးနီးစကေသည် အများ၏အင်အားကို ပေါင်းစည်းမှုဖြင့် တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း မပြုလုပ်နိုင်သည့်အရာကို ကျော်လွှားနိုင် ခဲ့သည့် စွမ်းအင်၏ထူးခြားချက်ကို ပထမဦးဆုံး သိရှိလာခဲ့ရသည်။

ထိုအတောအတွင်း၌ပင် တဲန်းနီးဂျီ(ဘုရားကျောင်း)အနီး တွင် စုတဲန်းကကုကို တည်ဆောက်နေသည့်အချိန် ဖြစ်သည်။ ကိုးနီး စကေသည် မီးသွယ်တာဝန်ခံဆယ့်လေးငါးယောက်ဖြင့် ၎င်းမီးသွယ် လုပ်ငန်းကို တာဝန်ယူလုပ်ကိုင်ခဲ့ရသည်။

ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီမှလူများက သစ်သားငြမ်းဆင်ကာ အမြင့် ၂၄၆ ပေတွင် မျှော်စင်ကို တည်ဆောက်နေကြသည်။ လျှပ်စစ် မီးသွယ်သည့်လုပ်ငန်း စတင်သည့်အချိန်တွင် ကိုးနီးစကေနှင့် အဖွဲ့ သားများကလည်း ၎င်းငြမ်းကို အသုံးပြု၍ အပေါ်သို့ တက်ကြွရ

သည်။ သိပ်မြင့်လွန်းသောကြောင့် ခူးများတုန်၍ မျက်စိများ ပြာဝေသလို ခံစားကြရသည်။

“ဝိုး ... ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ဒီလိုအလုပ်မျိုး လုပ်နိုင်ကြတယ်နော်”

တစ်ယောက်ယောက်က ထိုကဲ့သို့ပြောလာသည့်အခါတွင် စိနီယာအစ်ကိုကြီးမှ သတိပေးခဲ့လေသည်။

“စကားပြောတာ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်ပြောကြနော် ... သူတို့က ပေးသုံးလို့ ငါတို့ ဒီငြမ်းစင်ကို သုံးလို့ရတာ၊ တကယ်လို့ ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီကလူတွေက စိတ်ကွက်သွားပြီး ဒီငြမ်းတွေကို ဖျက်လိုက်ရင် ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် ငြမ်းကို ပြန်မလုပ်လို့မရဘူး ဖြစ်သွားမယ်”

လျှပ်စစ်ကုမ္ပဏီအနေဖြင့် ထိုကဲ့သို့သောငြမ်းကို လွယ်လွယ်ကူကူ ဆင်နိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ ထိုအချက်မှစ၍ ကိုးနီးစကော့သည် မည်သည့်အလုပ်မျိုးကိုမဆို မိမိတို့၏စွမ်းရည်ဖြင့်သာ တည်ဆောက်၍မရနိုင်ကြောင်း လေ့လာသဘောပေါက် သိရှိခဲ့ရလေသည်။

မျှော်စင်ကြီး၏မျက်နှာကျက်သည် လွန်စွာကျယ်ပြန့်ပြီး မှောင်နေသည့်နေရာတွင် သံချောင်းနှင့်သံပိုက်များ ရှုပ်ထွေးစွာ တပ်ဆင်ထားသည်။ ကိုးနီးစကော့သည် ၎င်းရှုပ်ထွေးနေသည့်အထဲတွင် ဖယောင်းတိုင်မီးအလင်းရောင်ကို အသုံးပြု၍ မီးကြိုးတပ်ဆင်သည့်လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်ခဲ့ရသည်။ နက်ရှိုင်းလှသည့် မြေအောက်ခန်းထဲတွင် ပိတ်လှောင်ထားခြင်းခံရသကဲ့သို့ ခံစားရသည်။ အလုပ်

လုပ်နေစဉ်ကာလအတွင်း တောက်လျှောက်စိုးရိမ်ပူပန်စိတ် ဖြစ်နေ
ခဲ့ရပြီး ညနေစောင်းသောအခါ အောက်သို့ဆင်းလာပြီးမှ သက်ပြင်း
ချနိုင်ခဲ့လေသည်။

ဆယ်ရက်ခန့်မျှအကြာတွင် အလုပ်ပြီးဆုံးခဲ့လေသည်။ ည
ဘက်တွင် လှပစွာပျံလွင့်နေသည့် မျှော်စင်ကြီး၏ မီးရောင်စုံများကို
ကြည့်၍ ကိုးနိးစကောသည် ဝမ်းသာဂုဏ်ယူစိတ်များ ထပ်မံပေါက်
ဖွားလာသည်ဟု ခံစားရလေသည်။

(ထိုအချိန်က ဆောက်လုပ်ခဲ့သည့် စုတန်းကကုသည် ရှိုးဝါး
၁၈ နှစ် (၁၉၄၃ ခုနှစ်) တွင် စစ်အတွင်းအသုံးပြုမည့် သံထည်ပစ္စည်း
များအတွက် ၎င်းကို ဖြိုဖျက်၍ အသုံးပြုခဲ့ကြသည်။ လက်ရှိမျက်
မှောက်ခေတ်၏ စုတန်းကကုသည် ရှိုးဝါး ၃၁ နှစ် (၁၉၅၆ ခုနှစ်) တွင်
ပြန်လည်တည်ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်ပြီး မျှော်စင်၏အမြင့်မှာ ၂၉၈ ပေ
ရှိသည်)

ကိုးနိးစကောသည် အိုဆာကာလျှပ်စစ်ကုမ္ပဏီသို့ အလုပ်
ဝင်သည့်နောက်ပိုင်းတွင် ကုမ္ပဏီမှ အရှိဒါဆိုသည့် မိတ်ဆွေနှင့်
အဆောင်အတူတူနေခဲ့သည်။

အရှိဒါသည် ကိုးနိးစကောနှင့် သက်တူရွယ်တူဖြစ်သော်
လည်း မူလတန်းကြီးအောင်ထားပြီးသူ ဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် ကုမ္ပဏီ
သို့ အလုပ်ဝင်ပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင်လည်း လျှပ်စစ်ကို လေ့လာ
ရန်အတွက် ခန်းဆိုင်စက်မှုကုန်သည်ကျောင်း၏ ညကျောင်းကို
လည်း တက်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တွင် အရှိဒါက ကိုးနိးစကောကိုပြောခဲ့သည်။

“မဆုရှိတ ... မင်းလည်း စက်မှုကုန်သည်ကျောင်းကို တက်ပါလား”

ကိုးနီးစကော့က လက်မခံဘဲ ငြင်းခဲ့လေသည်။

“ငါတော့ မတက်တော့ပါဘူးကွာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါက လေးတန်းကို တစ်ဝက်နဲ့ ကျောင်းထွက်ခဲ့ရလို့ မူလတန်းတောင် မပြီးသေးဘူး မဟုတ်လား ... အဲဒါကြောင့် တက်လို့မရဘူးလေကွာ”

“အဲဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူးကွာ ... မင်းက မီးသွယ်တာဝန်ခံဖြစ်နေပြီး မင်းထက်အသက်ကြီးတဲ့ လက်ထောက်လည်း ရှိနေတယ် မဟုတ်လား”

“မဖြစ်ပါဘူးကွာ ... ငါတက်လို့မရပါဘူး”

ကိုးနီးစကော့သည် အရှိဒါနှင့်ပတ်သက်၍ သိမ်ငယ်စွာ ခံစားခဲ့ရသည်။ ၎င်းသည် နောက်ပိုင်းတွင်လည်း တောက်လျှောက် ထိုအတူပင် ခံစားခဲ့ရလေသည်။

တစ်ရက်တွင် အဆောင်မှူးအဒေါ်ကြီးက အရှိဒါကို စာရေးပေးရန် ပြောဆိုလာခဲ့သည်။ အရှိဒါက ၎င်းကို ကောင်းစွာရေးပေးခဲ့လေသည်။ အဆောင်မှူးအဒေါ်ကြီးလည်း အကြွင်းမဲ့ချီးမွမ်းထောမနာ ပြုလေသည်။

“တကယ်ပဲ အရှိဒါက ကျောင်းတက်ခဲ့တာဖြစ်တဲ့အတွက် လုံးဝမတူဘူးနော်”

ကိုးနီးစကော့သည် ၎င်းကို ကြားလိုက်သည့်အခါတွင် အားကျမခံချင်သည့်စိတ်က ပေါက်ဖွားလာခဲ့ပေသည်။

“ဟုတ်ပြီ ... ငါက အရှုံးပေးစရာလား”

ကိုးနိုးစကော့သည် အေးဆေးစွာပင် ၎င်းဖြစ်ပေါ်လာသည့် စိတ်ကို ထိန်းသိမ်း၍ အရှိဒါကိုပြောခဲ့သည်။

“အရှိဒါ ... ငါလည်း နောက်နှစ်ကျရင် စက်မှုကုန်သွယ် ကျောင်းရဲ့ညကျောင်းကို သွားတက်မယ်ကွာ”

“အိုး ... ကောင်းတာပေါ့၊ ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ်”

အရှိဒါက ထိုသို့ပြော၍ ရင်ထဲတွင် ဝမ်းသာပီတိဖြစ်နေခဲ့ သည်။

မဲဂျီ ၄၅ နှစ် (၁၉၁၂ ခုနှစ်)သည် ဇူလိုင်လ (၂၀) ရက်နေ့မှ စ၍ထိုင်းရှော့ (၁) နှစ်သို့ ပြောင်းလဲသည့်နှစ် ဖြစ်သည်။

၎င်းနှစ်၏နောက်တစ်နှစ် ထိုင်းရှော့ ၂ နှစ်၊ ကိုးနိုးစကော့ အသက် (၁၈) နှစ်တွင် စက်မှုကုန်သွယ်ကျောင်း၏ ညကျောင်းကို တက်ရောက်ခဲ့သည်။ ညနေ ၅ နာရီ အလုပ်ဆင်းသည့်အချိန်တွင် အပြေးအလွှားဖြင့် အဆောင်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။ ထမင်းအမြန်စားပြီး နောက် ကလင်ကလင်ရထားဖြင့် ကျောင်းသွားတက်ခဲ့သည်။ ၆ နာရီ ခွဲကနေ ၉ နာရီခွဲအထိ သင်ရိုး၊ ရူပဗေဒ၊ ဓာတုဗေဒတို့ကို လေ့လာ သင်ကြားခဲ့သည်။ ကိုးနိုးစကော့သည် ရူပဗေဒကို အခြေခံသင်ကြား သည့် လျှပ်စစ်နှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်အဝင်စားဆုံးဖြစ်သည်မှာ ဧကန် မှရပင်ဖြစ်သည်။

ဆရာက လက်တွေ့လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်သည့်အခါတွင် အခြောက်ခံထားသည့်ဖန်ချောင်းကို အခြောက်ခံထားသည့် ပိုးသား အစဖြင့် ပွတ်တိုက်လေသည်။ ထိုသို့ပြုလုပ်ရာတွင် အံ့ဩစရာ

ကောင်းသည်မှာ ဖန်ချောင်းတွင် စက္ကူအပိုင်းအစလေးသည် လာရောက်ကပ်သည်ကို တွေ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒီစက္ကူစလေးမှ လာကပ်တဲ့အားဟာ static electricity လို့ခေါ်တဲ့ လျှပ်စစ်ရဲ့အခြေခံပဲ။ လူတွေက လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းထောင်ပေါင်းများစွာကတည်းက ဒီ static electricity ကို ရှာတွေ့ခဲ့ပြီးသားပါ” ဆရာက ထိုကဲ့သို့ ပြောရင်း သင်ခန်းစာကို ဆက်လက်ရှင်းပြသွားခဲ့သည်။

လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ၂၅၀ ခန့်လောက်က အမေရိကန်နိုင်ငံမှ ဖရန်ကလင်းဆိုသူက လျှပ်စစ်ဆိုသည်မှာ စီးဆင်းနေသည့် အရာဖြစ်သည်ဟု ယူဆခဲ့သည်။ ထို့နောက် လျှပ်စစ်သည် မိုးကြိုး၏ အလင်းရောင်နှင့်အတူတူပင် ဖြစ်သည်ဟုယူဆ၍ မိုးကြိုးပစ်သည့် နေ့တွင် ဝါယာကြိုးကို တပ်ဆင်ထားသည့်စွန်ကို တင်လွှတ်သည့် စမ်းသပ်မှုကို ပြုလုပ်ပြီး ၎င်းကို သက်သေပြခဲ့သည်။ ဖရန်ကလင်းက အဆိုပါစမ်းသပ်မှုတွင် ဓာတ်လိုက်၍ သေလုနီးပါး ဖြစ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။

“လျှပ်စစ်မှာ အဖိုနှင့်အမဆိုပြီး (၂) မျိုးရှိတယ်။ မျိုးမတူတဲ့ အဖိုနှင့်အမဟာ ဆွဲငင်ပြီး မျိုးတူတာခြင်း တွန်းကန်ခြင်းဖြင့် လျှပ်စစ် စီးဆင်းမှုကို ဖြစ်ပေါ်စေတယ်။ ဒါကို လျှပ်စစ်စီးဆင်းမှုလို့ ခေါ်တယ်”

ဆရာက ထိုကဲ့သို့ရှင်းပြရင်း လက်တွေ့စမ်းသပ်ရန် ပြုလုပ်ထားသည့် ဂျင်နရေတာအသေးလေး၏ လက်ကိုင်ကို ဝိုးဝိုးမည်အောင် လှည့်ပြသည့်အခါတွင် ရစ်ထားသည့်ကြေးနန်းကြိုး၌ လျှပ်စစ်စီးဆင်းပြီး ၎င်းကြားထဲတွင် တပ်ဆင်ထားသည့် မီးလုံးလေးမှာ တဖျပ်ဖျပ်မည်၍ လင်းလာလေတော့သည်။

“ဒီမှာ ... ဒီမှာ မီးလင်းလာတာ တွေ့တယ်မလား၊ ဒါက လျှပ်စီးက တန်စတင်ကိုဖြတ်ပြီး အလင်းရောင်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွား တာလေ၊ လျှပ်စစ်က ဒီလိုမျိုးပဲ အလင်းရောင်အဖြစ် ပြောင်းတဲ့ အပြင် စွမ်းအင်အဖြစ်ပြောင်းလဲပြီး အရာဝတ္ထုကို ရွေ့လျားအောင် လည်း လုပ်နိုင်တယ်၊ အဲဒါက အားလုံးသိပြီးသားဖြစ်တဲ့အပြင် လက်ရှိအသုံးပြုနေတဲ့ ကလင်ကလင်ရထားပေါ့ကွာ”

ကိုးနိုးစကေ့က ယခုအချိန်ထိ ကောင်းစွာသဘောပေါက် ထားခြင်းမရှိခဲ့သော လျှပ်စစ်ကမ္ဘာကြီးသည် မြူများ အုံ့ဆိုင်းနေရာမှ ချက်ချင်းပင် နေမင်းကြီးပေါ်ထွက်လာသကဲ့သို့ ဖျတ်ခနဲ မျက်စိရှေ့ တွင် ရှင်းလင်းသွားသည်ဟု ခံစားလိုက်ရသည်။

“လျှပ်စစ်ကို အသုံးပြုပုံ၊ အသုံးပြုနည်းတွေဟာ အခုအချိန် ကစပြီး အတိုင်းအဆမရှိဘူးလို့ ပြောလို့ရတဲ့အထိ ကျယ်ပြန့်လာ တော့မှာ” ဟု ဆရာက ပြောသည့်ကားသည် ကိုးနိုးစကေးက မိမိ သာ အနာဂတ်လည်း အတိုင်းအဆမရှိ ကျယ်ပြန့်လာသကဲ့သို့ ခံစား လိုက်ရလေတော့သည်”

ကျောင်းတက်ရန် လက်လျှော့ခြင်း

တစ်နှစ်ကြာပြီးနောက် ကိုးနိုးစကေ့သည် စက်မှုကုန်သွယ် ကျောင်း၏ Preparatory Course ကို အောင်မြင်၍ Regular Course ကို ဆက်လက်တက်ရောက်ခဲ့သည်။ ဝမ်းသာစိတ်အား ထက်သန်စွာဖြင့် လျှပ်စစ်ဌာနသို့ တက်ရောက်ခဲ့သည်။

သို့သော် သင်ခန်းစာ စတင်သည့်အခါတွင် အခက်အခဲ ကြီးမားစွာ ရင်ဆိုင်ရပေလေတော့သည်။

Regular Course တွင် သင်ခန်းစာများသည် ဘာသာရပ် ဆိုင်ရာများဖြစ်ပြီး ခက်ခဲသဖြင့် ကျောင်းသား ကျောင်းသူများသည် ဆရာပြောသည်များကို နားထောင်ရင်း မှတ်စုစာအုပ်တွင် လိုက်ရေး ရသည့်အခါတွင် ကိုးနီးစကော့သည် မူလတန်းကြီး ၄ တန်းကိုပင် ပြီးမြောက်အောင်မတက်နိုင်ခဲ့သည့်အတွက်ခန်းဂျိုး(ဂျပန်အက္ခရာ) ကို ပြည့်စုံလုံလောက်စွာ မသိသဖြင့် စာအုပ်ကို ဖွင့်ထားသော်လည်း ဆရာပြောသည်များကို လိုက်၍ရေးမှတ်ထားနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

(အခုပြောသွားတဲ့စကားလုံးကို ဘယ်လိုရေးရပါလိမ့်...)

ထိုသို့စဉ်းစားကာ အိုးနင်းခွက်နင်းဖြစ်နေစဉ်မှာပင် သင်ခန်း စာများ ရှေ့သို့ဆက်သွားနေလေတော့သည်။ ၎င်း၏ရလဒ်အနေဖြင့် ခန်းဂျိုး(ဂျပန်စကားလုံး)ကိုသာမကဘဲ ဆရာ၏ပြောသွားသည် များကိုလည်း နားမလည်နိုင်တော့ဘဲ ဖြစ်ခဲ့ရလေတော့သည်။

သင်ခန်းစာပြီးဆုံးသွားသော် ကိုးနီးစကော့သည် ဆရာနှင့် အခြားကျောင်းသားများက ရှေ့သို့ခရီးပေါက်ကြပြီး မိမိတစ်ယောက် တည်းသာလျှင် ချန်ရစ်ထားခဲ့ခံရခြင်းသကဲ့သို့ ခံစားခဲ့ရလေသည်။

(ဒါဆိုရင်တော့ ကျောင်းတက်ရင်လည်း ဘာမှဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျောင်းတက်မယ်ဆိုရင်တော့ ခန်းဂျိုးကို ပိုပြီးလေ့လာ တတ်ကျွမ်းတော့မှ ပြန်လာတက်တော့မယ်...)

ကိုးနီးစကော့သည် အားမလိုအားမရဖြစ်ရင်း စက်မှုကုန် သွယ်ကျောင်းမှ ထွက်ခဲ့လေသည်။

ထို့နောက်ပိုင်းတွင် ညတိုင်း စာအုပ်အမျိုးမျိုးကိုဖတ်၍ စာလုံးများကို လေ့လာခဲ့လေသည်။

ကိုးနိုးစကော့ အလုပ်လုပ်ကိုင်နေသည့် အရောင်းဌာနခွဲ၏ အနီးရှိ ခန်းစိုင်းတွင် အချမ်းသာအကြွယ်ဝဆုံးဟု ပြောစမှတ်ပြုခံရ သည့် ဆုမိတိုမိုမိသားစု၏ အိမ်မကြီးရှိပေသည်။ ဆုမိတိုမိုမိသားစု သည် ဘဏ်လုပ်ငန်းအစပြုပြီး ကုမ္ပဏီပေါင်းများစွာ ပိုင်ဆိုင်ကာ (ZAIBATSU) နေကြဇာကြီးမားသူဟု ခေါ်ခြင်းခံခဲ့ရသည်။ ထိုသို့ ချမ်းသာသည့် အတွက် ၎င်းအိမ်ကြီးသည် ဂျပန်စတိုင်နှင့် အနောက် နိုင်ငံစတိုင်ကို ရောနှောပေါင်းစပ်၍ ဒီဇိုင်းပြုလုပ်ထားသည့် ခန့်ညား ထည်ဝါသောအိမ်ကြီး ဖြစ်ပေသည်။

ကိုးနိုးစကော့သည် နေ့တိုင်းလိုလိုပင် ၎င်းအိမ်နားမှ ဖြတ် သွားတိုင်း “အံ့မခန်းလိလိပါလား” ဟု စဉ်းစားမိလေသည်။ သို့သော် လည်း အားကျသည်တော့ မဟုတ်ပေ။ ထို့ထက်ကို စာဖတ်ပြီး စာလုံးများမှတ်သားခြင်းဖြင့်သာ အရူးအမူးဖြစ်နေခဲ့သည်။

တစ်နေ့တွင် ကုမ္ပဏီမှ အိမ်အသစ်မီးသွယ်ဖို့ သွားပေးပါရန် ပြောလာခဲ့သဖြင့် သွားကြည့်သောအခါတွင် လွန်စွာကြီးမားထည်ဝါ လှသည့်အိမ်ကြီးကို တွေ့ရသည်။ အခန်းပေါင်းများစွာရှိပြီး ရေချိုး ကန်ကြီးကိုလည်း အိမ်သူအိမ်သားများသုံးရန်နှင့် ဧည့်သည်များ သုံးရန် ခွဲထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ (ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း အခန်းကျဉ်းတဲ့ အဆောင်မှာပဲ နေဖူးတယ်ဆိုတော့...) ကိုးနိုးစကော့ က ထပ်မံ၍ အံ့အားသင့်ခဲ့ရသည်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အားကျ စိတ်တော့ မဖြစ်ပေါ်မိခဲ့ပေ။ မိမိကိုယ်တိုင်ကတော့ စကားလုံးတွေ ကို မြန်မြန်လေ့လာပြီး ကျောင်းသွားချင်တယ်ဆိုတဲ့ ဆန္ဒမျှသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

မကြာမီအတောအတွင်း ၎င်းအိမ်ကို တည်ဆောက်သူသည် ကနဦးတွင် လက်တိုလက်တောင်းဘဝမှ စတင်၍ အောင်မြင်သော စီးပွားရေးသမားတစ်ဦးဖြစ်လာသည်ကို သိရှိခဲ့ရသည်။

တစ်နေ့တွင် ထိုသူက ရောက်ရှိလာပြီး ပြုံး၍ ကိုးနိုးစကော့ တို့ကို ပြောခဲ့သည်။

“တစ်နှစ်ကြာရင်လည်း ကြာပါစေ ... သပ်သပ်ရပ်ရပ် သေ သေချာချာ လုပ်ပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကောင်းပါပြီခင်ဗျ...”

ကိုးနိုးစကော့က ပြန်လည်ဖြေကြားရင်း ဒီလူကိုယ်တိုင် လည်း ယခုအချိန်အထိ အလုပ်ကို သပ်ရပ်သေချာစွာ လုပ်ခဲ့သူများ ဖြစ်လေမလားဟု မှန်းဆကြည့်မိခဲ့သည်။

၎င်းအိမ်၏ မီးသွယ်လုပ်ငန်း ပြီးစီးသွားသည့်အခါတွင် ဆက် လက်ပြီးစဲနိုးနိချိမအယ်ဆိုသည့်နေရာတွင် ဂျပန်စတိုင်ကဏတ်ရုံကို အနောက်တိုင်းစတိုင် ရုပ်ရှင်ရုံအဖြစ် အသွင်ပြောင်းသည့်လုပ်ငန်း စတင်ခဲ့သည်။

“ဒီတစ်ခေါက်တော့ ... ၆ လလောက်ကြာပြီး ကြီးမားတဲ့ အလုပ်ဖြစ်တယ်”

ကုမ္ပဏီက ထိုသို့ပြောပြီး အဖွဲ့ (၃) ဖွဲ့၏ တာဝန်ခံနှင့် လက် ထောက်ကို ၎င်းအလုပ်သွားလုပ်ရန် စေလွှတ်ခဲ့သည်။ ထို့ပြင် အသက်အငယ်ဆုံး ကိုးနိုးစကော့ကို ၎င်းအဖွဲ့၏ အကြီးဆုံးတာဝန်ခံ အဖြစ် ခန့်အပ်စေလွှတ်ခဲ့သည်။

(ဒါကြီးကတော့ မလွယ်ဘူး...)

ကိုနိုးစကေ့၏စိတ်ထဲတွင် ထိုသို့ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။ သို့သော်
လည်း အလုပ်စတင်သည့်အခါတွင် ၎င်းစိတ်ပူခြင်း မရှိတော့ပေ။

ထိုစဉ်က ကိုးနိုးစကေ့သည် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးကောင်း
ပြီး လူချစ်လူခင်ပေါများခဲ့သည်။ ၎င်းအကျိုးဆက်အနေဖြင့် -

“ကျေးဇူးပြု၍ ဒီငြိမ်းကလေး ခဏမှားပါဦး...”

ကိုးနိုးစကေ့က ပြောသည့်အခါတွင် ဆောက်လုပ်ရေး
ကုမ္ပဏီမှလူများလည်း အားလုံးက ဖော်ရွေစွာဖြင့် -

“အိုး ... မဆုဂ္ဂိုဏ်းလား...၊ ရတယ် ... လုပ်ပါ၊ လုပ်ပါ”

ထို့အပြင် ကိုးနိုးစကေ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း မည်သည့်အလုပ်
ကိုမဆို သွက်သွက်လက်လက်နှင့် သပ်ရပ်သေချာစွာ လုပ်ကိုင်နိုင်
သူဖြစ်သည်။

အခြားတာဝန်ခံနှစ်ယောက်နှင့် ၎င်းတို့၏လက်ထောက်များ
က ထိုကဲ့သို့သော ကိုးနိုးစကေ့ကို လုံးဝအံ့အားသင့်ခဲ့ကြသည်။
ထို့နောက်ပိုင်းတွင် ကိုးနိုးစကေ့၏ ညွှန်ကြားချက်များကို လိုက်နာ၍
လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်လာခဲ့ကြသည်။

ဒီဇင်ဘာလလယ်ကျော်သွားသည့်အခါတွင် ရုပ်ရှင်ရုံပိုင်ရှင်
က စိုးရိမ်ပူပန်သောမျက်နှာဖြင့် ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီး -

“အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ...၊ နှစ်ကူးအားလပ်ရက်မှာ ရုပ်ရှင်
ရုံမဖွင့်နိုင်ရင်တော့ အဆင်မပြေဘူး...”

“စိတ်မပူပါနဲ့ ... အလုပ်ကို သဘောတူလက်ခံထားပြီး
ဖြစ်တဲ့အတွက် ဖြစ်အောင်လုပ်ပေးပါမယ်”

နောက်ဆုံး ၃ ရက်ကာလအတွင်း ကိုးနိုးစကေ့က ၎င်း
အလုပ်ကို ညဉ့်လုံးပေါက်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ကိုးနိုးစကေ့နှင့်အတူ

အခြားအဖွဲ့သားများလည်း အတူတူညီညီလုံးပေါက် လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသည်။ အားလုံး၏ကြိုးစားမှုကြောင့် အချိန်မီပြီးစီး၍ နှစ်ကူးအားလပ်ရက်သို့ ရောက်သောအခါတွင် စူးရှလင်းလက်သော မီးရောင်စုံများဖြင့် အလှဆင်ထားပြီး ၎င်းသည် တလက်လက်တောက်ပနေပေတော့သည်။

ကိုးနီးစကော့ရင်တွင်း၌ ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားမှုများဖြင့် ပြည့်လျှံနေပေတော့သည်။

သို့ရာတွင် နှစ်သစ်ကူးရောက်သောအခါ ပင်ပန်းခဲ့သမျှ စုပေါင်း၍ ဖျားပါလေတော့သည်။ နာခေါင်းနှင့် လည်ချောင်းများ နာကျင်၍ အကြီးအကျယ်ချောင်းလည်းဆိုးခဲ့လေသည်။

အစ်မဖြစ်သူ ယိုရိုနိက အပြေအလွှားရောက်လာခဲ့ပြီး -

“အရမ်းကာရော လုပ်နေတာကိုး ... မင်းက မဆုရှိတမျိုးဆက်ရဲ့ နောက်ဆုံးကျန်နေတဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ယောက်ျားလေး၊ မင်း တစ်ခုခုဖြစ်သွားခဲ့ရင် ဘိုးဘွားကန်တော့ပွဲကို ဦးဆောင်လုပ်မယ့်သူမရှိဘဲ ဖြစ်သွားမယ်နော်...”

ထိုကဲ့သို့ပြော၍ ကိုးနီးစကော့ကို ဆရာဝန်ထံသို့ အတင်းသွားခိုင်းစေခဲ့သည်။

ဆရာဝန်က ဆေးစစ်ပြီးနောက်တွင် ပြောခဲ့သည်မှာ -

“အဆုတ်သွေးကြောလေးတွေ ရောင်နေတယ်၊ အဆုတ်ကို မကောင်းတဲ့ပိုးတွေ ဝင်ရောက်စွဲကပ်နေတယ်၊ အဖျားနည်းနည်းကတော့ ရက်အနည်းငယ်အတွင်းရှိနေမှာ ဖြစ်တဲ့အတွက် အလုပ်နားပါ”

သို့သော် အလုပ်နားခဲ့ခြင်းမရှိပေ။

ကိုးနိုးစကော့က နှစ်သစ်ကူးအားလပ်ရက် ပြီးသွားသောအခါ တွင် ကုမ္ပဏီသို့ အလုပ်တက်ခဲ့သည်။ ထို့အတွက်ကြောင့် ကိုယ်ပူ ရှိန်အနည်းငယ်ရှိနေပြီး နာတာရှည်ဖြစ်နေတော့သည်။

“ဒီအတိုင်းပဲ တစ်ယောက်တည်းနေလို့ကတော့ မဖြစ်တော့ ဘူး၊ သင့်တော်တဲ့သူတွေရင်တော့ ရှာထားပေးမယ်၊ အိမ်ထောင်ပြု ဝါ” ဟု အစ်မဖြစ်သူက ပြောခဲ့သည်။

“ဒါပေမဲ့... ကျွန်တော်က အခုမှ အသက် ၂၀ပဲရှိသေးတယ်”

“အသက် ၂၀ ဖြစ်နေပြီဆိုရင် လူကြီးဖြစ်နေပြီပဲ”

ထိုသို့ပြောရင်းနဲ့ပင် ဇနီးသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပေသည်။ အဖျား ပျောက်သွားခဲ့သော်လည်း ခန္ဓာကိုယ်က အရိုးပေါ် အရေတင်ပိန်ချိုး ပြီးပုံမှန်အနေအထားသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိခြင်း မရှိသေးပေ။

“ဒီလိုဆိုရင် နေ့လယ်အလုပ်လုပ်ပြီး ညကျောင်းသွားတက် ဖို့ဆိုတာကတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး”

ကိုးနိုးစကော့သည် ထိုသို့စဉ်းစား၍ ကြည်ကြည်သာသာပင် ကုန်သွယ်စက်မှု ညကျောင်းတက်ရန် လက်လျှော့ခဲ့လေသည်။ ရင် ထဲတွင် စိတ်ထိခိုက်မှု၊ ခံပြင်းမှု၊ အထီးကျန်အားငယ်မှုတို့သည် ပြင်း ထန်စွာ ချာလပတ်ရမ်းနေတော့သည်။

၂။ ကြီးထွားဖွံ့ဖြိုးလာသည့် အိမ်မက်ကမ္ဘာ

ကျည်ဖူးပုံသဏ္ဍာန် ဘက်ထရီမီးအိမ်
(Excell Lamp)

အိမ်ထောင်ပြုခြင်း

မေလသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ အစ်မဖြစ်သူ ယောဂိနိကာ ထပ်မံ၍ ကိုးနိးစကောထံသို့ အပြေးအလွှားရောက်ရှိလာခဲ့ပြီး ဓာတ်ပုံ တစ်ပုံကိုပါယူလာခဲ့သည်။

၎င်းတွင် မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းနှင့်အသားဖြူသော အမျိုးသမီး တစ်ယောက်၏ပုံ ပေါ်လွင်ထင်ဟပ်နေသည်။

“ဒီမိန်းကလေးက အိအုအဲ မူမဲနိလို့ ခေါ်တယ်။ အာဝါးဂျီးရှိမ ဇာတိဖြစ်ပြီး အခုလက်ရှိကတော့ အိုဆာကာမှာ နေတယ်လို့ ပြော တယ်။ အသက်ကတော့ ၁၉ နှစ်။ မူလတန်းနဲ့ စက်ချုပ်သင်တန်း ကျောင်းပြီးပြီ။ ကိုးနိးစကောနဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် ဘယ်လိုလဲ ဆိုပြီး မိတ်ဆက်ပေးလာတဲ့လူ ရှိတယ်။ တွေ့ဖြစ်အောင် တွေ့ကြည့် ပါလား”

ကိုးနိးစကောက ချက်ချင်းပင် သဘောတူလက်ခံခဲ့သည်။

*** (လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားထားခဲ့ခြင်း မရှိသော်လည်း ကံကြမ္မာက စီမံပေးတယ်လို့ လက်ခံထားခဲ့သည်...)

ထိုစဉ်က အကြောင်းကို ကိုးနိးစကောသည် နောက်ပိုင်းတွင် ထိုကဲ့သို့ ရေးသားခဲ့သည်။

“ဖူးစာရှင်ရွေးချယ်ပွဲမှာ သေသေချာချာ ဟအိုရီ (ဂျပန် ရိုးရာတိုက်ပုံ) အပြည့်အစုံကို ဝတ်သွားရမှာလေ”

“ဝတ်စုံအပြည့်အစုံမရှိဘူးလေ”

“ချက်ချင်း သွားချုပ်လိုက်လေ”

“ပိုက်ဆံမရှိဘူးလေ”

ကိုးနီးစကော့သည် လစာ၏အကုန်လုံးနီးပါးကို ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးအတွက် အသုံးပြုခဲ့သည့်အတွက် ဖြစ်သည်။

“အင်း ... တော်တော်စိတ်ပျက်တယ်၊ လစာ ဒီလောက် အများကြီးရထားတာတောင်မှ ...၊ ပိုက်ဆံထုတ်ချေးမယ်၊ ခုချက်ချင်း သွားချုပ် ...”

ကိုးနီးစကော့သည် အဆောင်မှ အဆောင်ပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးအား အကူအညီတောင်း၍ ဟအိုရိုကို ချုပ်ပေးစေခဲ့သည်။

ဖူးစာရှင်ရွေးပွဲတွင် ကိုးနီးစကော့နှင့် မူမဲနီတို့သည် ညဘက်၌ ယာချီယောဒဆိုသည့် ကဇာတ်ရုံ၏ရှေ့တွင် အမှတ်မထင်တွေ့သည့် ပုံစံဖြင့် တွေ့ဆုံခဲ့ကြသည်။ ထိုညတွင် ကိုးနီးစကော့သည် အစ်မလင်မယားက ခေါ်ဆောင်သဖြင့် ယာချီယောဒသို့ သွားခဲ့ပြီး ရင်တထိတ်ထိတ်ခုန်၍ လူကြားထဲတွင် မတ်တတ်ရပ်နေခဲ့သည်။ ထိုသို့ရပ်နေစဉ်အတွင်း ယောက်ဖဖြစ်သူက -

“ကိုးနီးစကော့၊ လာပြီဟေ့...လာပြီဟေ့” ဟု ပြောသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဘေးမှလူများက တလှုပ်လှုပ်တရွရွ ဖြစ်လာကြသည်။

“ဟေး...ဖူးစာရှင်ရွေးပွဲကွ၊ ဖူးစာရှင်ရွေးပွဲ”

ကိုးနီးစကော့က ရှက်လာသဖြင့် ခေါင်းငုံ့ထားလေတော့သည်။

“ဟေး...ကိုးနီးစကော့ ကြည့်လေကွာ၊ ကြည့်လေကွာ”

ယောက်ဖဖြစ်သူ၏အသံကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် ခေါင်းပြန် ဖော်ခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် မူမဲနီက တစ်ဖက်သို့ကျောပေးထားပြီး ခေါင်းငုံ့ နေသဖြင့် သေချာမတွေ့ရပေ။ မို့နေသော အဖြူရောင်ပါးလေးကို သာ အနည်းငယ် လှမ်းမြင်နေရသည်။ မကြာမီအတွင်းမှာပင် မူမဲနီက အတူတူလာသော အမျိုးသမီးများနှင့်အတူ ပျောက်ကွယ် သွားလေတော့သည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ကိုးနိုးစကော့၊ မိန်းမကောင်းလေးပဲကွ၊ မြန်မြန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပေါ့ကွာ” ဟု ယောက်ဖဖြစ်သူက ပြောလေတော့ သည်။

ကိုးနိုးစကော့က မူမဲနီ၏ ပါးမို့မို့လေးကိုသတိရ၍ ခေါင်းလေး ညှိတ်ကာ နေခဲ့သည်။ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းရန် အဆင်သင့်ဖြစ်သော အခါတွင် ကိုးနိုးစကော့သည် ငွေကြေးစုဆောင်းရန်အတွက် အသုံး အဖြုန်းကို လျော့ချနေထိုင်ခဲ့သည်။

သုံးလအကြာတွင် မင်္ဂလာဆောင်စရိတ်၏ တစ်ဝက်ကို စုဆောင်းမိလာခဲ့သည်။

“နောက်ထပ်လိုအပ်တဲ့တစ်ဝက်ကို ထုတ်ချေးပေးမယ်၊ မြန်မြန်မိန်းမယူတော့” ဆိုပြီး အမဖြစ်သူက ပြောလာခဲ့ သည်။

စက်တင်ဘာလတွင် နှစ်ဦးသား အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ကြသည်။ ကိုးနိုးစကော့က အသက် ၂၀၊ မူမဲနီက ၁၉ နှစ် ဖြစ်သည်။ ဟိဂရီနာရီ မြို့နယ် (လက်ရှိတွင် အီကုန်မြို့နယ်) အိကအိန်တွင် ဖျာလေးချပ်ခွဲ အခန်းနှင့် နှစ်ချပ်အခန်း (ဂျပန်ဖျာတစ်ချပ်သည် ၁၈၀ စင်တီမီတာ x ၉၀ စင်တီမီတာ) ကျယ်ဝန်းသည့်အိမ်ကို ငှားနေခဲ့သည်။

မူမဲနိသည် အမြဲတမ်း အပြုံးမပျက်ဖော်ရွေသည့် အမျိုးသမီး ဖြစ်သည်။

“ဂရုစိုက်သွားနော်”

နေ့စဉ်မနက်တိုင်းတွင် မူမဲနိက လိုက်ပို့ပြီး ကိုးနီးစကော အလုပ်သွားခဲ့သည်။ မူမဲနိက ထို့နောက်တွင် အဝတ်လျှော် သန့်ရှင်း ရေးအလုပ်နှင့် အချုပ်အလုပ်များကို လုပ်ကိုင်နေခဲ့သည်။

ညနေသို့ရောက်သော် ညနေစာအတွက် ပြင်ဆင်ပြီး ကိုးနီး စကော ပြန်အလာကို စောင့်နေခဲ့သည်။ ကိုးနီးစကောသည် ပျော်ရွှင် ကြည်နူးမှုများဖြင့် ပြည့်စုံစွာခံစားနေခဲ့ရသည်။

(ကျွန်တော့်မှာ အခုကနေစပြီး မူမဲနိကို စိတ်ချမ်းသာပျော် ရွှင်အောင်ထားဖို့ တာဝန်ရှိတယ်...)ဟု အလိုအလျောက် ထိုသို့ ခံစားလာမိခဲ့သည်။

တွေဝေမှုနှင့် ဆုံးဖြတ်ချက်

ကိုးနီးစကောက နောက်ပိုင်းတွင်လည်း မကြာခဏအဖျား တက်လေ့ ရှိသည်။ ထို့အတွက် ၁၀ ရက်ဆက်တိုက် ကုမ္မဏီအလုပ် ကိုခွင့်ယူခဲ့သည်မျိုးလည်း ရှိခဲ့သည်။

“အစ်မက ရှင်က အလုပ်အရမ်းလုပ်လွန်းအားကြီးတယ် လို့ ပြောနေတယ်” ဟု မူမဲနိက ကိုးနီးစကော့ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ရင်း စိုးရိမ်ပူပန်စွာဖြင့် ပြောနေခဲ့သည်။

(ဒီလောက်ထိခန္ဓာကိုယ်က ပျော့ညံ့နေမယ်ဆိုရင်တော့ မူမဲနိကို စိတ်ချမ်းသာအောင် မထားနိုင်ဘူးထင်တယ် ...)

ကိုးနီးစကော့သည် အစ်ကိုနှင့် အစ်မများက ငယ်ငယ်ရွယ် ရွယ်နှင့် သေဆုံးခဲ့သည်ကိုသတိရ၍ မိမိကိုယ်တိုင်အတွက်လည်း အနည်းငယ်စိတ်ပူလာခဲ့သည်။ သို့သော် အလုပ်လုပ်လွန်းအားကြီး တယ်ဟု ပြောသော်လည်း ၎င်းနှင့်ပတ်သက်၍ မည်သို့မျှမတတ်နိုင် ပေ။ ကိုးနီးစကော့သည် အလုပ်မလုပ်ဘဲနေပါက ဘာကြောင့်မှန်းမသိ အဓိပ္ပာယ်မရှိသလိုလို ဝမ်းနည်းနေသလိုလို ခံစားရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အလုပ်မလုပ်သည့်အချိန်တွင်လည်း ခေါင်းထဲ တွင် အလုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ စဉ်းစားမှုများကို ပြုလုပ်နေခဲ့သည်။

ကိုးနီးစကော့သည် စဉ်းစားရင်း သိုသိုသိပ်သိပ်ဖြင့် မိမိ၏ အနာဂတ်လမ်းကြောင်းကို ရှာဖွေနေခဲ့သည်ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့တွင် စဉ်းစားမှုပြုလုပ်နေရင်း ပေါ့ပါးစွာဖြင့် ထိုအချိန်အထိ ပြုလုပ်အသုံး ပြုခဲ့သည့် socket ကို ပိုမိုလွယ်ကူစွာ သုံးနိုင်သည့်ပစ္စည်းအဖြစ် ဖန်တီးရန် အကြံဉာဏ်ကောင်း ထွက်ရှိခဲ့သည်။

“ဟုတ်ပြီ... ဒါကိုလုပ်လို့ရရင် လူအများအတွက် အဆင်ပြေ မှာ...”

ကိုးနီးစကော့က ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားလာပြီး လက်တွေ့တွင် လည်း ၎င်းကိုပိုမိုကောင်းမွန်အောင် ပြုပြင်ဖန်တီးထားသည့် ပစ္စည်း ကို ပြုလုပ်ကြည့်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ၎င်းကိုကုမ္ပဏီသို့ ယူသွားပြီး မန်နေဂျာကို ပြခဲ့သည်။

“မရဘူး... မဆုရုံတ၊ ဒါလေးကို ဘယ်လိုသုံးလို့ရမှာတုံး”
၎င်းမှာ မန်နေဂျာက ပြောခဲ့သည့်စကား ဖြစ်သည်။

ကိုးနီးစကော့က မျက်ရည်ကျလောက်အောင် ခံပြင်းခဲ့ရ သည်။

*** (ကိုးနိုးစကောသည် ထိုစဉ်က မည်ကဲ့သို့ပစ္စည်းကို ပြုလုပ်ခဲ့သည်ကို ယခုလက်ရှိတွင် မသိရှိတော့ပေ။ ကိုးနိုးစကောက ၎င်းကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ နောက်ပိုင်းတွင် တောက်လျှောက် ၎င်း socket သည် ချို့ယွင်းချက်ရှိသည့်ပစ္စည်း ဖြစ်သည်ကို သိရှိခဲ့ရသည်ဟု စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲတွင် ရေးသားဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။)

ကိုးနိုးစကောသည် socketအကြောင်းကိုမေ့ထား၍ တာဝန်ခံတာဝန်ကို ဆက်လက်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် အိမ်ထောင်ပြုပြီး ၂ နှစ်မပြည့်မီ ထိုင်းရှော ၆ နှစ် ဇနီးရာသီတွင် ယခင်နှင့်မတူသည့် စစ်ဆေးရေးတာဝန်ခံအဖြစ် တာဝန်ပေးအပ်ခြင်းခံခဲ့ရသည်။

စစ်ဆေးရေးတာဝန်ခံဆိုသည်မှာ တာဝန်ခံက ပြုလုပ်သည့် မီးသွယ်လုပ်ငန်းကို အမှားမပါဘဲ ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့ခြင်း ရှိမရှိကို လမ်းလျှောက်စစ်ဆေးရသည့်တာဝန်ကို ယူရသည့်အလုပ် ဖြစ်သည်။

တာဝန်ခံများက မည်သူမဆိုအားကျသည့်အလုပ် ဖြစ်သော်လည်း တော်ရုံတန်ရုံဖြင့် ထိုတာဝန်ကို မရနိုင်ပေ။ ထိုစစ်ဆေးရေးတာဝန်ခံအလုပ်ကို ကိုးနိုးစကောက အသက် ၂၂ နှစ်သာ ရှိသေးသည့်အရွယ်တွင် ရာထူးတိုးခန့်အပ်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

လက်ရှိအချိန်အထိ စစ်ဆေးသူများထဲတွင် အသက်အငယ်ဆုံး စစ်ဆေးရေးတာဝန်ခံ ဖြစ်ခဲ့သည်။

(ချာတိတ်ဆိုပြီးတော့ အထင်မသေးခံရအောင် သေသေချာချာ ကြိုးစားမယ်...)

ကိုးနိုးစကောသည် စိတ်ထဲတွင် ထပ်မံ၍ သစ္စာပြုခဲ့သည်။

စတင်လုပ်ကိုင်သည့်အခါတွင် စစ်ဆေးရေးတာဝန်ခံအလုပ်သည် လက်တွေ့ပြုလုပ်ရသည့်အလုပ် မဟုတ်သဖြင့် လွန်စွာသက်သာလှပေသည်။ ကိုးနီးစကော့က ယခင် အတူတူအလုပ်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ၏ လုပ်ငန်းခွင်သို့ သွားရောက်လှည့်ပတ်စစ်ဆေးရသည်။

တစ်ဦးတစ်ယောက်ချင်းစီ၏ အယူအဆနှင့် လုပ်ပုံလုပ်နည်းကို သိရှိထားပြီးဖြစ်သည့်အတွက် ၎င်းတို့၏ အားနည်းချက်၊ အားသာချက်ကို ချက်ချင်းသိရှိနိုင်သည်။ ထိုစဉ်က လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များသည် ကိုးနီးစကော့က စစ်ဆေးရေးတာဝန်ခံ ဖြစ်သည်ကို သဘာဝကျသည်ဟု ယူဆကြသည်။ ထို့အတွက်ကြောင့် ကိုးနီးစကော့က အလုပ်၏ အားနည်းချက်ကို ထောက်ပြလာသည့်အခါတွင် ကြည်ကြည်ဖြူဖြူဖြင့် လက်ခံခဲ့ကြသည်။

ကိုးနီးစကော့သည် တစ်ရက်လျှင် လုပ်ငန်းခွင်ပေါင်း ၁၅ ခုမှ ၂၀ ခုသို့ သွားရောက်လှည့်ပတ်စစ်ဆေးရသည်။ သို့သော် များသောအားဖြင့် ၂ နာရီမှ ၃ နာရီအတွင်း အလုပ်ပြီးစီးခဲ့သည်။ ညနေပိုင်းတွင် တာဝန်ပြီးဆုံး၍ ကုမ္ပဏီရုံးခန်းသို့ ပြန်ခဲ့သည်။

အခြားစစ်ဆေးသူများလည်း ကုမ္ပဏီသို့ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ရုံးတွင် လုပ်စရာမရှိ၍ စကားပြောကြရင်း အချိန်ဖြုန်းခဲ့ကြသည်။ ထိုသို့စကားပြောရာမှ ကိုးနီးစကော့သည် အခြားလူများက အချိန်ပိုသည့်အချိန်တွင် ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ကြသည်ကို သိရှိခဲ့ရသည်။

“ဘယ်လိုလဲ မဆုရီတာ၊ စစ်ဆေးရေးတာဝန်ခံဖြစ်တာ ကောင်းတယ်မဟုတ်လား...”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် လစာလည်း ကောင်းတယ်၊ အလုပ်လည်း မများဘဲနဲ့ သက်သာတယ်နော်”

အားလုံးက ကိုးနီးစကော့ကို ထိုကဲ့သို့ ပြောလာခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ကိုးနီးစကော့က အားလုံးကဲ့သို့သော ခံစားမှုမျိုးကို မရှိခဲ့ပေ။ တစ်ရက်လျှင် ၂ နာရီ ၃ နာရီ အလုပ်လုပ်ပြီး ကျန်တဲ့အချိန်တွင် အချိန်ဖြုန်းနေသည်ဟူသောအချက်ကို မည်သို့မျှ သဘောကျနှစ်သက်ခြင်း မရှိပေ။

ထိုသို့ပြုလုပ်နေခြင်းသည် လက်ရှိအချိန်အထိ တက်ကြွနေသည့်စိတ်ဓာတ်များက ချက်ချင်းလေလျော့ခံလိုက်ရသည့် ပူဖောင်းကဲ့သို့ အသုံးမဝင်သော ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်သွားသလို ခံစားရသည့်အတွက်ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ၁ လ ကြာသည်အထိ ပြည့်စုံခြင်း မရှိဟု ခံစားရသည့်စိတ်မှာ ဆက်လက်ဖြစ်ပေါ်နေခဲ့သည်။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ငါတော့မဖြစ်တော့ဘူး”

ကိုးနီးစကော့သည် တဖြည်းဖြည်း ထိုသို့ခံစားရပြီး စိတ်မရှည်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ တစ်ချိန်ကပြုလုပ်ခဲ့သည့် မွမ်းမံထားသည့် socket အကြောင်းကို သတိရလာမိခဲ့သည်။ မန်နေဂျာ၏ ရှုတ်ချဝေဖန်ခံခဲ့ရသော်လည်း ကိုးနီးစကော့သည် ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က ၎င်းသည် လွန်စွာ ကောင်းမွန်သည့် မွမ်းမံထားသည့်ပစ္စည်းဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်နေဆဲဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ပြီ... ကုမ္ပဏီအလုပ်ကိုထွက်ပြီး အဲဒီ socket လုပ်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်မယ်” ဟု ရှုတ်တရက် ထိုကဲ့သို့ အတွေးက ဖြစ်ပေါ်

လာခဲ့သည်။ ၎င်းသည် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ကြီးထွားကျယ်ပြန့် လာပြီး ကိုးနီးစကော့၏ နှလုံးသားကို တွေ့ဝေစေခဲ့သည်။

နှစ်လအကြာတွင်လည်း စစ်ဆေးရေးတာဝန်ခံများ၏ အလုပ်လုပ်ပုံမှာ ပြောင်းလဲခြင်းမရှိခဲ့ပေ။ ထိုအခြေအနေထဲတွင် ကိုးနီးစကော့သည် တွေ့ဝေသည်ထက် တွေ့ဝေခဲ့သည်။ ၎င်း၏ရလဒ် အဖြစ် ကုမ္ပဏီမှထွက်ရန်ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီး မိမိ၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို မူမဲနီ ကိုပြောခဲ့သည်။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်ကြည့်ချင်တယ်၊ လုပ်ခွင့်ပြုနိုင် မလား”

“ရပါတယ် လုပ်ပါ... ကျွန်မအတွက်ကတော့ ဘာမှမပူပါနဲ့”
မူမဲနီက စိတ်ပူသည့်ပုံမပြဘဲ ပါးမို့မို့လေးဖြင့် ပျော့ပျောင်းစွာ ပြုံးနေခဲ့သည်။

ကိုးနီးစကော့က မူမဲနီ၏တည်ငြိမ်မှုကို စိတ်ထဲမှ ကျေးဇူး တင်နေမိခဲ့သည်။

“ဝိုင်းကူပေးနိုင်မယ့်လူ ရှာနေတယ်၊ တစ်ယောက်ယောက် များ မရှိဘူးလား...”

“အိမ်မှာ အထက်တန်းကျောင်းပြီးခါစ မောင်ရှိတယ်၊ လိုအပ် မယ်ဆိုရင် မေးပေးရမလား...”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ အဆင်မပြေတာပေါ့”

စစ်ဆေးရေးတာဝန်ခံအလုပ်ကို ရရှိပြီး သုံးလအကြာ ထိုင်း ဆေး ၆ နှစ် (၁၉၁၇ ခုနှစ်)၊ ဇွန်လတွင် ကိုးနီးစကော့သည် ၇ နှစ်ကြာ အလုပ်လုပ်ခဲ့သည့် အိုဆာကာလျှပ်စစ်မီးကုမ္ပဏီမှ အလုပ်ထွက်ခဲ့

သည်။ ချက်ချင်းပင် မူမဲနီ၏မောင်ဖြစ်သူ ၁၄ နှစ်သားအရွယ် အိအုအဲ
တိုရှိအော့က အာဝါးဂျီးရီမကနေ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းလှသည့် ဘဝလမ်းကြောင်း

အလုပ်စတင်သည့်အခါတွင် မိမိအပြင် လျှပ်စစ်ကျွမ်းကျင်
သူများလိုအပ်လာခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ကိုးနိုးစကော့က ယခင်လုပ်ခဲ့သည့် အိုဆာကာ
လျှပ်စစ်ကုမ္ပဏီ၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဖြစ်ပြီး လက်ရှိတွင် တခြား
နေရာ၏လုပ်ငန်းခွင်တွင် လုပ်ကိုင်နေသည့် ဟယားရီးအိဆာဘုရီကို
သွားရောက်မေးမြန်းခဲ့သည်။

“မွမ်းမံထားတဲ့ socket ကို လုပ်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်ချင်တယ်၊
ဝိုင်းကူလုပ်ပေးနိုင်မလား...!”

“ရပါတယ်... မင်းကိစ္စဆိုရင်တော့ လုပ်ပေးရမှာပေါ့”

ဟယားရီးက ဝိုင်းကူလုပ်ပေးဖို့ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက်
၎င်းကိုသိရှိ၍ အိုဆာကာလျှပ်စစ်ကုမ္ပဏီ၏ ရုံးစာရေးလုပ်ခဲ့သည့်
မိုရီတာနီဘုဂျီလိုလည်း ရောက်လာခဲ့လေသည်။

“ဝါလည်း ဝိုင်းကူလုပ်ပေးလို့ရမလား...!”

ကိုးနိုးစကော့က ရုံးဝန်ထမ်းလည်းလိုအပ်သည်ဟု ထင်
သဖြင့် ရဲဖော်ရဲဖက်အဖြစ် ပါဝင်လုပ်ဆောင်စေခဲ့သည်။ မထင်မှတ်
ဘဲ ကိုးနိုးစကော့တွင်ရှိသော အရင်းအနှီးသည် စုထားသောငွေနှင့်
အလုပ်ထွက်ရာမှရရှိငွေ ပေါင်းလိုက်သော်လည်း ယန်းတစ်ရာပင်

မပြည့်ခဲ့ပေ။ ထိုအတိုင်းဆိုလျှင် လိုအပ်သည့်စက်ကို ဝယ်နိုင်ရန် မလွယ်ကူလှပေ။

“တစ်ယောက်ယောက်က ပိုက်ဆံချေးပေးမယ့်သူ မရှိဘူး လားမသိဘူးနော်”

ထိုအချိန်တွင် ဟယားရီးကပြောခဲ့သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ချေးပေးနိုင်မယ်ထင်တဲ့ ချမ်းသာတဲ့သူငယ် ချင်းတစ်ယောက်တော့ ရှိတယ်”

နှစ်ယောက်သား ထိုသူငယ်ချင်းထံသို့သွား၍ တောင်းပန် ကာယန်းတစ်ရာ ချေးငှားခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် စက်ကိုဝယ်ခဲ့ကြသည်။ ဆက်လက်ပြီး ၎င်းစက်ကို အိမ်တွင်တပ်ဆင်သည့်အလုပ်က စောင့်နေပေတော့ သည်။

ကိုးနီးစကော့သည် ငှားထားသည့် အိမ်ခန်း ၂ ခန်းအနက်မှ ဖျာ ၄ ချပ်ခွဲအခန်း၏ ကြမ်းခင်းတစ်ဝက်ကိုဖြတ်ထုတ်၍ ဒိုမ (မြေ ကွက်လပ်)အဖြစ် ထားခဲ့သည်။ ထိုမြေကွက်လပ်ပေါ်တွင် စက်ကို တပ်ဆင်ပြီး ကျန်သည့်ကြမ်းခင်းတစ်ဝက်ကိုပစ္စည်းတင်ရန်အတွက် အသုံးပြုခဲ့သည်။ ထို့နောက်တွင် ဖျာနှစ်ချပ်အခန်းက ကိုးနီးစကော့၊ မူမဲနီနှင့် တိုရှိအော့တို့ နေထိုင်စားသောက်ရန်အတွက် အသုံးပြုခဲ့ ကြသည်။

“ကိုင်း... socket ကိုစလုပ်ဖို့ အချိန်ကျပြီမဟုတ်လား”

“အင်း...လို့ပါသေးတယ်”

လူတိုင်းသိထားသည့်အတိုင်း socket ၏ကိုယ်ထည်သည် အမည်းရောင်မာသည့်ပစ္စည်းဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည် ဖြစ်သည်။ ၎င်းသည် ပျော့ဖတ်ဆိုသော်လည်း အမျိုးမျိုးသောပစ္စည်းများကို ရောနှောပေါင်းစပ်၍ရသည့် အနစ်အခဲဖြင့် ပြုလုပ်ရသည်။ သို့သော် ကိုးနီးစကော့တို့သည် ၎င်းပြုလုပ်နည်းကို မသိခဲ့ပေ။

“ဖြစ်နိုင်ချေရှိတာက ကတ္တရာကုန်ကြမ်းတွင် ကျောက်မှုန့် နှင့် ကျောက်ဝွမ်းကိုပေါင်းပြီး သမအောင် လုပ်ရတာ မဟုတ်လား...”

ထိုသို့အထင်ဖြင့် ပြုလုပ်ခဲ့သော်ငြားလည်း အဆင်မပြေခဲ့ပေ။

၎င်းပျော့ဖတ်ကို ပြုလုပ်သည့်ကုမ္ပဏီနှင့် စက်ရုံကို သွားခဲ့သော်လည်း လုပ်ပုံလုပ်နည်းကို လျှို့ဝှက်ထားပြီး သင်ပြပေးမည် မဟုတ်သည်မှာ အထွေအထူးပြောစရာလိုမည်မဟုတ်ပေ။

ကိုးနီးစကော့နှင့် ဟယားရှီးတို့က မတတ်သာသည့်အဆုံး ၎င်းကုမ္ပဏီနှင့် စက်ရုံပတ်ဝန်းကျင်သို့သွားကာ သိုသိုသိပ်သိပ်ဖြင့် ပျော့ဖတ်၏အပိုင်းများကို ကောက်လာပြီး စစ်ဆေးခြင်းအလုပ်ကို လည်းပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။

သို့သော် မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်မလာခဲ့ပေ။ မကြာမီအချိန်အတွင်း ဟယားရှီး၏အသိဖြစ်သူထဲတွင် ယခင်က ပျော့ဖတ်ကို သုသေသနပြုလုပ်ခဲ့ဖူးသူ ရှိသည့်အကြောင်းကို သိရှိလာခဲ့ရသည်။ နှစ်ယောက်သား ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ထိုသူထံသို့ အပြေးအလွှားသွားရောက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုသူက ဆက်လက်၍ ပျော့ဖတ်ပြုလုပ်ရန် ဆန္ဒမရှိတော့သည့်အတွက် မိမိပြုလုပ်ခဲ့သည့် သုတေသနအကြောင်းကို သင်ကြားပေးခဲ့သည်။

နှစ်ယောက်သားကောင်းကင်ပေါ်သို့ ပျံတက်သွားသကဲ့သို့
ခံစားခဲ့ရသည်။

မေးကြည့်သောအခါတွင် ကိုးနီးစကော့တို့၏ လုပ်ပုံလုပ်နည်း
မှာလည်း ကြီးမားသည့်အမှားမရှိဘဲ သော့ချက်လေး အနည်းငယ်
လွဲနေသည်ကို သိရှိလာခဲ့ရသည်။ နှစ်ဦးသား မိမိစိတ်ထဲတွင်
ယုံကြည်မှုများရလာပြီး စိတ်ပျော်ရွှင်လာခဲ့ကြသည်။ မကြာမီတွင်
၎င်းပျော့ဖတ်ကို ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ နောက်ဆုံးအဆင့်
socketကို လုပ်ရတော့မည် ဖြစ်သည်။

Socket ကို ထိုနှစ် အောက်တိုဘာလအလယ်လောက်မှ
စ၍ အနည်းငယ်စီ ပြုလုပ်နိုင်လာခဲ့သည်။ ရုံးဝန်ထမ်းဖြစ်သူ မိုရိတာ
က ၎င်း socket အရောင်းပိုင်းကို တာဝန်ယူရမည့်သူ ဖြစ်လာခဲ့
သည်။ မိုရိတာသည် socketကို သာမန်လူများဆီသို့ တိုက်ရိုက်သွား
ရောင်းချရမည် မဟုတ်ပေ။

သာမန်ပစ္စည်းကို ထုတ်လုပ်သူနှင့် ထုတ်လုပ်သည့် ကုမ္ပဏီ
များမှနေ၍ လက်ကား(dealer)ရောင်းသူထံသို့ တင်သွင်းပြီး လက်
ကား ရောင်းသူထံမှ လက်လီရောင်းချသူသို့ ပြန်လည်ရောင်းချပေးရ
သည်။ ထိုသို့ကြားထဲတွင် အနည်းငယ်စီ ဈေးနှုန်းမြင့်တက်လာကာ
နောက်ဆုံးတွင် သုံးစွဲသူဟုခေါ်သည့် သာမန်လူများလက်ထဲသို့
ရောင်းချသည် ဖြစ်သည်။

ထိုအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ကိုးနီးစကော့တို့သည်လည်း
အစပထမတွင် မွမ်းမံထားသည့် socket ကို မည်သည့်ဈေးနှုန်းဖြင့်
လက်ကားဆိုင်သို့ သွားရောင်းရမည်ဆိုသည်ကို တိုင်ပင်ခဲ့ကြသော်

လည်း ၃ ယောက်စလုံးတွင် အကြံဉာဏ် လုံးဝမရှိခဲ့ကြပေ။ နောက် ဆုံးတွင် ကိုးနီးစကော့ကပြောခဲ့သည်မှာ -

“လက်ကားဆိုင်ကို ဆုံးဖြတ်ခိုင်းတာ ပိုကောင်းမယ် ထင် တယ်။လက်ကားဆိုင်ဆိုရင်တော့အခြားပစ္စည်းတွေနဲ့နှိုင်းယှဉ်ကြည့် ပြီး ဒီ socket နဲ့ ကိုက်ညီမယ့်ဈေးကို ဖြတ်ပေးနိုင်မယ်ထင်တယ်...”

“အင်း...ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီလိုပဲလုပ်ရအောင်”

“လက်ကားဆိုင်လည်း ဒီမွမ်းမံထားတဲ့ socket ရဲ့ကောင်းတဲ့ အချက်ကို နားလည်နိုင်မယ် ထင်တာပဲ” ဟု ဟယားရီးနှင့် မိုရိတာ ကလည်း သဘောတူညီခဲ့ကြသည်။

မိုရိတာက အဝတ်စဖြင့်ထုပ်ထားသည့် socket ထုပ်ကို ထမ်း၍ အားမာန်အပြည့်ဖြင့် တက်ကြွစွာ ထွက်ခွာခဲ့သည်။ ကိုးနီး စကော့နှင့် ဟယားရီးက socket ကို ပြုလုပ်ရင်း မိုရိတာ၏ရလဒ်ကို မျှော်လင့်စောင့်စားနေခဲ့ကြသည်။ မိုရိတာက ၎င်းနေ့တစ်နေ့ကုန် လမ်းလျှောက်၍ အံ့အားသင့်ခဲ့ရသည်။

ပထမဦးဆုံး လက်ကားဆိုင်တွင် အချိန်အကြာကြီး စောင့် ခိုင်းပြီးနောက် socket ကိုမကြည့်ဘဲပြောသည်မှာ -

“အလုပ်များနေလို့ နောက်မှတစ်ခေါက်ပြန်လာခဲ့ပါလား”

နောက်လက်ကားဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင်လည်း အထင်သေး သည့် ပုံစံဖြင့် အပြောခံရသည်မှာ -

“မင်းတို့ဟာက နုပါသေးတယ်ကွာ၊ ဒီ socket ကို ရောင်းလို့ ရလား မရဘူးလားဆိုတာ မသိတော့ လက်မခံနိုင်သေးဘူးကွာ”

တတိယလက်ကားဆိုင်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင်လည်း -

“socket ပဲလား...၊ အခြားလျှပ်စစ်ပစ္စည်းတွေကော ရှိလား၊
ရှိရင်ပြလေကွာ”

မည်သည့်နေရာသို့သွားသွား သိပ်အထွေအထူးပြောင်းလဲ
ခြင်းမရှိခဲ့ပေ။

ညနေတွင် မိုရိတာက စိတ်ကိုရိုက်ချိုးခံခဲ့ရသော မျက်နှာဖြင့်
ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ ကိုးနီးစကေ့နှင့် ဟယားရီးလည်း အခြေ
အနေကို ကြားသိ၍ မျက်နှာများညှိုးနွမ်းနေခဲ့သည်။

မိုရိတာက နောက်ပိုင်းတွင် လက်ကားဆိုင်များကိုလည်း
သွားရောက်ရင်း၁၀ရက်မျှကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့လေသည်။ ထို့နောက်
တွင် တစ်ခါတစ်ရံ socket ကို ကြည့်ပေးသည့်ဆိုင်လည်း ရှိခဲ့သည်။
သို့သော် မွမ်းမံထားသည့် socket သည် ထိုသို့သော လက်ကားဆိုင်
များတွင်လည်း လူကြိုက်မများဘဲ အခု ၁၀၀ ကို ၁၀ ယန်းပင် မပြည့်
သော ဈေးဖြင့် ရောင်းနေရသည့်အနေအထားတွင် ရှိသည်။ နောက်
ဆုံးတွင် မိုရိတာက ပြောခဲ့သည်မှာ -

“မဆုရှိတ၊ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားရဲ့သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့
အတွက်ကြောင့်မို့လို့ အခုအချိန်ထိ လစာပေးဖို့မပြောခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့
ကျွန်တော့်မှာလည်း မိသားစုရှိတဲ့အတွက်ကြောင့်မို့လို့ အလုပ်ထွက်
ခွင့်ပြုပါ”

ဟယားရီးလည်း ပြောလာခဲ့သည်။

“ဟုတ်တယ် မဆုရှိတ၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ မင်းကော
ငါတို့ကော အခြေအနေမကောင်းဘူး”

“ဒီနေရာမှာပဲ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် ရွေးကြရအောင်”

အောက်တိုဘာလကုန်တွင် နှစ်ယောက်က ကိုယ့်လမ်းကိုယ် ဦးတည်၍ သွားကြလေတော့သည်။ သို့သော် ကိုးနီးစကော့က ထပ်မံ၍ စဉ်းစားမိပြန်သည်။

(ဟုတ်တယ်၊ ဒီ socket မှာ အရင်က မန်နေဂျာပြောခဲ့သလို အားနည်းချက်ရှိတယ်ဆိုတာ မမှားနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ဒါကို လုပ်လို့မရရင်တောင်မှ အခြားလျှပ်စစ်ပစ္စည်းကို ဖြစ်အောင် လုပ်ပြမယ်...)

ကယ်တင်ရှင် ဘုရားသခင်

နိုဝင်ဘာလသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ကိုးနီးစကော့နှင့် တိုရိုအော့တို့သည် အိမ်ရှိအလုပ်ရုံတွင် ဆီများပေကျ၍ ညနေတွင် အများသုံးရေဇွေးစိမ်ကန်သို့ သွား၍ ရေသွားချိုးရသည်။ သို့သော် တစ်နေ့တွင် မူမဲနီက သူတို့နှစ်ယောက်ကို ပေးရန်ပိုက်ဆံမရှိတော့ပေ။

မူမဲနီက လျှပ်တစ်ပြက် ရှိသည့်ပစ္စည်းတစ်ခုကိုပြ၍ ကိုးနီးစကော့ကို ပြောခဲ့သည်။

“ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မသိဘူး ... ပျက်သွားပြီလား မသိဘူး...”

နှစ်ယောက်သား ချက်ချင်း မျက်နှာသုတ်ပဝါကိုချကာ ၎င်းပစ္စည်းသို့ အာရုံရောက်သွားကြသည်။

မူမဲနီက ထိုအချိန်လေးကို အသုံးပြု၍ အမြန်ရေဇွေးတည်ခဲ့သည်။

ထိုပစ္စည်းက ကောင်းသွားသည့်အခါတွင် ညအတော် ညဉ့်နက်သွားပြီဖြစ်သည်။

“ဒီညတော့ ရေခဲနွေးစိမ်ဖို့မသွားတော့ဘဲ ရေပဲချိုးလိုက်ပါ တော့လား၊ ရေခဲနွေးလည်း တည်ထားပြီးဖြစ်တဲ့အတွက်ကြောင့်မို့လို့ နှမြောစရာကြီး”

“ဟုတ်ပြီလေ... အိမ်မှာပဲရေချိုးတာပေါ့”

ကိုးနိုးစကေ့က ရိုးသားစွာပြန်ဖြေခဲ့သည်။ မူမဲနီ၏ ကြိုတင် ပြင်ဆင်ထားမှုကို ခန့်မှန်းသိရှိထားပြီးသည့်အတွက်ကြောင့် ဖြစ် သည်။

ဒီဇင်ဘာလသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ မည်သည့် လျှပ်စစ်ပစ္စည်း ကိုပြုလုပ်ရမည်ကိုတော့ မသိသေးပေ။

(အင်း... နောက်တစ်ကြိမ် အိုဆာကာလျှပ်စစ်ကို အလုပ် ပြန်ဝင်ရမလား...၊ သွားပြန်ပြောရမှာလည်း ခက်တယ်...)

ကိုးနိုးစကေ့က မူမဲနီအတွက်စဉ်းစားရင်း တိုးတိုးတိတ်တိတ် ထိုသို့စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

ထို့နောက်တစ်ရက်တွင် လျှပ်စစ်ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှ ရောက် လာခဲ့သည်။

“ပျော့ဖတ်ကို ကုန်ကြမ်းအနေနဲ့သုံးပြီး လျှပ်စစ်ပန်ကာရဲ့ လျှပ်ကာပစ္စည်းကို လုပ်ပေးနိုင်မလား” ဟု မေးလာ ခဲ့သည်။

“လျှပ်ကာပစ္စည်းဆိုတာ ဘာလဲ”

“လျှပ်စစ်ပန်ကာကလုတ်ကို အပြောင်းအရွှေ့လုပ်ပြီး လေ အားအလျှော့အတင်းလုပ်တယ် မဟုတ်လား”

“အဲဒီလို အလျှော့အတင်းလုပ်ဖို့အတွက် လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်း ဖြစ်ပြီး စက်ထဲမှာ ထည့်သွင်းတပ်ဆင်ထားရတဲ့ အစိတ်အပိုင်းပါ”

“ဒီလိုဟာမျိုးပါ”

ကုမ္ပဏီမှလူက ပစ္စည်းကိုထုတ်ပြုလေသည်။

အချင်း ၁၀ စင်တီမီတာ၊ အထူ ၁ စင်တီမီတာလောက် ရှိသော အပိုင်းဖြစ်ပြီး ဓားကွေးကဲ့သို့သော အလယ်ခေါင်တွင် လေး ထောင့်အပေါက်ပါရှိပြီး အခြားနေရာတွင်လည်း ၁၀ ခုမျှ အပေါက် ငယ်လေးများ ဖောက်ထားသည် ဖြစ်သည်။ အရောင်က အဖြူရောင် ဖြစ်ပြီး ကြောထည်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။

(ဝိုး ... ဒါကို ပျော့ဖတ်နဲ့ဆိုရင်တော့ အေးဆေးလုပ်လို့ ရတယ်...)

ကိုးနီးစကော့က ချက်ချင်းပင် ထိုသို့စဉ်းစားခဲ့သည်။

ကုမ္ပဏီမှလူက ဆက်၍ပြောခဲ့သည်မှာ -

“ကြည့်ပြီးရင်တော့ သဘောပေါက်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒါက ကြွေနဲ့ ပြုလုပ်ထားပြီး ကွဲရှလွယ်လို့ ခက်နေတာ၊ အဲဒါကြောင့် ခါဝစ်တ လျှပ်စစ်ဆိုတဲ့ ပန်ကာလုပ်တဲ့ကုမ္ပဏီက နောက်ပိုင်း ဒါကို ပျော့ဖတ် နှင့် ပြုလုပ်ကြည့်မယ်ဆိုပြီး ဖြစ်လာတာပါ၊ ဘယ်လိုသဘောရလဲ၊ လုပ်ပေးနိုင်မလား”

“ဘယ်...ဘယ်နှခုလုပ်ပေးရမှာလဲ”

“ဒီနှစ်အတွင်းမှာ အခု ၁၀၀၀ ပါ၊ ဒါလေးကို အရင်စမ်းကြည့် ပြီးမှ အခြေအနေကောင်းတယ်ဆိုရင် နောက်နှစ်ကနေစပြီးတော့ တစ်နှစ်ကို ၂၀၀၀၀ - ၃၀၀၀၀ လောက် အပ်ဖို့ ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်”

(တစ်နှစ်ကို ၂၀၀၀၀ - ၃၀၀၀၀...)

ကိုးနီးစကော့က ငြင်းစရာမရှိဘဲလက်ခံခဲ့လေသည်။

ဝမ်းသာ၍ရင်ထဲတွင် မီးတောင်ကဲ့သို့ ပေါက်ကွဲလှမတတ်

ခံစားခဲ့ရသည်။

ကိုးနိုးစကောက ပထမဦးဆုံးအတိုင်းအထွာကို အတိအကျ တိုင်း၍ လျှပ်ကာပစ္စည်းပြား၏ ပုံစံခွက်ကို ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ဆက် လက်၍ ထိုပုံစံခွက်ထဲတွင် ပျော့ဖတ်ကိုလောင်း၍ ၎င်းကိုစက်ဖြင့် ဖိ၍ ထိုင်းယာကီ (ဂျပန်ငါးပုံကိတ်) ပြုလုပ်သကဲ့သို့ လျှပ်ကာပစ္စည်း ပြားကို ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

တိုရှိအော့က ပြုလုပ်၍ရရှိလာသည့် လျှပ်ကာပစ္စည်းပြားကို ကော်ပတ်ဖြင့် ပြောင်လက်နေအောင် တိုက်လေတော့သည်။ တစ် ရက်လျှင် လျှပ်ကာပစ္စည်းပြား အခု ၁၀၀ လောက် ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့သည်။ ကိုးနိုးစကောက ၎င်းနှစ်ကုန်လောက်တွင် လျှပ်ကာပစ္စည်းပြား အခု ၁၀၀၀ ကို ၎င်းလျှပ်စစ်ကုမ္ပဏီသို့ သွားရောက်ပေးပို့ခဲ့သည်။

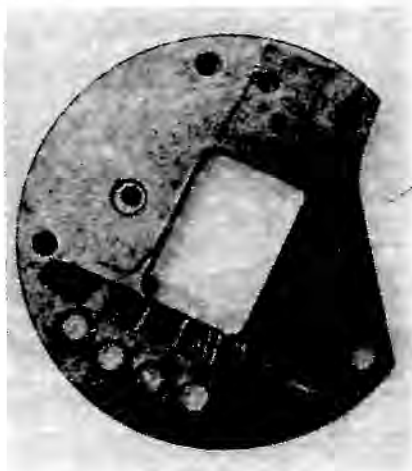
“ဝိုး ... အရမ်းကောင်းတာကို ရပြီပဲ။ ဒါဆိုရင်တော့ နောက် နှစ်လည်း အလုပ်ထပ်အပ်ရတာပေါ့”

၎င်းလျှပ်စစ်ကုမ္ပဏီက ထိုသို့ပြော၍ အခု ၁၀၀၀ ဖိုး ကုန်ကျစရိတ် ယန်း ၁၆၀ ကို ပေးခဲ့သည်။

ပြန်လည်တွက်ကြည့်သောအခါတွင် အမြတ်ငွေမှာ အသား တင် ရရှိငွေ၏တစ်ဝက်ဖြစ်သည့် ယန်း ၈၀ မျှသာ ဖြစ်သည်။ လျှပ်ကာ ပစ္စည်းပြား ပြုလုပ်ရာတွင် သံထည်ပစ္စည်းများ မလိုအပ်သဖြင့် ကုန်ကြမ်းပစ္စည်း ကုန်ကျစရိတ်မှာ socket ထက်ပို၍ ဈေးသက်သာ သည့်အတွက်ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကိုးနိုးစကောသည် ရရှိလာသည့်ငွေကို ရှေးဦးစွာ ဟယားရိုး ၏ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူထံမှ ဈေးထားသည့်ငွေကို ပြန်ဆပ်ခဲ့သည်။

နှစ်သစ်ကူး၍ ထိုင်းရောဂု နှစ် (၁၉၁၈ ခုနှစ်) သို့ ရောက်လာ ခဲ့သည်။

လျှပ်ကာပစ္စည်းပြား
(လျှပ်စစ်ပန်ကာ၏အစိတ်အပိုင်း)

ခဝခိတလျှပ်စစ်ကုမ္ပဏီမှ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် လျှပ်ကာပစ္စည်းပြားအခု ၂၀၀၀ ကို အော်ဒါလက်ခံခဲ့သည်။

(ဒါကို လုပ်လိုက်တယ်ဆိုရင်တော့ ထပ်ပြီး လျှပ်စစ်ရဲ့ အလုပ်ကို လုပ်နိုင်မယ်ထင်တယ်...)

ကိုးနီးစကေ့က ထိုသို့စဉ်းစား၍ ဝမ်းသာကြည်နူးနေခဲ့မိသည်။

Socket လုပ်ပြီး ဆုံးရှုံးခဲ့တာတောင်မှ အခု လျှပ်ကာပစ္စည်းပြားကို ပြုလုပ်ပြီး အမြတ်ထွက်နေတာက ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။

(အရာရာတိုင်းဟာ အစမှာ ကိုယ်ထင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်မလာခဲ့ရင်တောင်မှ ကြိုးစားပြီးလုပ်နေရင်းနဲ့ အခြေအနေက ပြောင်းလဲလာပြီး လမ်းကြောင်းတွေ ပွင့်လာတာမျိုးလည်း ရှိတယ်၊ ဒါကြောင့်

မို့လို့ တစ်ဝက်တစ်ပျက်နဲ့ လက်မြောက်ပြီး အရုံးပေးတာမျိုး မဖြစ် သင့်ဘူး...)

ကုံးနိုးစကောက ထိုကဲ့သို့ အရေးကြီးသောအချက်ကို သင် ခန်းစာ ရရှိသကဲ့သို့ ခံစားရသည်။ လျှပ်ကာပစ္စည်းပြားအော်ဒါသည် နောက်ပိုင်းတွင်လည်း ဆက်တိုက်လာနေပေတော့သည်။ ထို့ ကြောင့် ကုံးနိုးစကောသည် တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ငွေကြေးလုံလောက်မှု ရှိလာပြီး လျှပ်စစ်ပစ္စည်းပြုလုပ်မှုကိုလည်း ပြုလုပ်ရန် လက်လှမ်းမီ လာခဲ့သည်။

(ဘယ်လိုဟာမျိုးကိုလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ...!)

ကုံးနိုးစကော ပြန်လည်၍ ထိုအကြောင်းကို စဉ်းစားခဲ့ သည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် လျှပ်စစ်ပစ္စည်းကို ပြုလုပ်မည်ဆိုပါ က ပိုမိုကျယ်ဝန်းသည့်အိမ်ကို ပြောင်းဖို့လိုအပ်သည်ဟု စဉ်းစားလာ မိခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ကိုနိဟာနမြို့နယ် (လက်ရှိဖူကူရီးမားမြို့)၏ အိုးဘီလကီချောတွင် ပန်းခြံပါသည့် နှစ်ထပ်အိမ်၊ အကျယ်အဝန်းမှာ လက်ရှိနေသည့်အိမ်၏ ၃ ဆ ကျယ်သည့်အိမ်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ သည်။

အိမ်လခမှာ ၁ လလျှင် ၁၆ ယန်း ၅၀ ဆင့် ဖြစ်သည်။

“မူမဲနိ ... ပြတ်ပြတ်သားသား ဒီအိမ်ကြီးကို ငှားလိုက်ကြရ အောင်ကွာ”

ကုံးနိုးစကော ထိုသို့ပြော၍ ထိုင်းရှော ၇ နှစ်၊ မတ်လတွင် ထိုအိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။

အပေါ်ထပ်ကို နေအိမ်အဖြစ် အသုံးပြုပြီး အောက်ထပ်၏ ကြမ်းခင်းများအားလုံးကိုဖြုတ်၍ အလုပ်ရုံအဖြစ် အသုံးပြုခဲ့ကြသည်။

ကြီးမားသည့်တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးမှု

ကိုးနီးစကော့က အိုးဘီလက်ချောတွင် ပထမဦးဆုံးအဖြစ် ပြုလုပ်ရန် ဖြစ်လာသည်မှာ (Attachment Plug) ဟု ခေါ်သည့် လျှပ်စစ်ပစ္စည်းဖြစ်သည်။

၎င်းသည် မျက်နှာကြက်မှ တွဲလောင်းချထားသည့် လျှပ်စစ် မီးလုံး၏ socket တွင်ထိုး၍ ထိုမှတစ်ဆင့် ကြိုးသွယ်ကာ အခြား နေရာတွင် မီးလုံးတပ်ဆင်ထွန်းရန်အတွက် အသုံးပြုသည့်ပစ္စည်း ဖြစ်ပြီး (Attaching) ဟု အတိုကောက် ခေါ်လေ့ရှိသည်။

Attaching သည် ထိုစဉ်က အခြားလျှပ်စစ်ပစ္စည်းဆိုင်တွင် လည်း ပြုလုပ်နေကြသော်လည်း ကိုးနီးစကော့သည် ၎င်းတွင် မီးကြိုး လိမ်နေသည့်တိုင် ထိုးထားသည့်ပလပ်က ချောင်၍မပြုတ်ထွက်နိုင် သည့် ပစ္စည်းအဖြစ် မွမ်းမံပြုလုပ်ခဲ့သည်။

Attaching

ဒီဇိုင်းကိုလည်း ပို၍ကြည့်ကောင်းအောင် ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ထပ်မံ၍ တန်စတင်နန်းကြိုးပြတ်၍ သုံးမရသော မီးလုံးအဟောင်း၏ သတ္တုခေါင်းကို ပြန်လည်သုံး၍ Attaching ၏ပလပ်ပေါက်ထိုးသည့် နေရာတွင် သုံးခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဈေးနှုန်းကို အခြား Attaching ထက် ၃၀ ရာခိုင်နှုန်း ပိုမိုသက်သာအောင် ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့သည်။ ကိုးနီး စကေ့သည် ၎င်း Attaching ရောင်းခြင်းနှင့် တစ်ပြိုင်နက်တွင် မဆုရိတ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းထုတ်လုပ်ရေးစက်ရုံကို တည်ထောင်ခဲ့ သည်။

“မွမ်းမံထားပြီး ဒီဇိုင်းမိုက်တဲ့ Attaching က ဈေးပေါပေါနဲ့ ရပြီဟေ့...”

Attaching က ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် နာမည်ကြီးလာခဲ့လေ သည်။ ကိုးနီးစကေ့၊ မူမဲနီနှင့် တိုရိုအော့တို့ သုံးယောက်သည် ညစဉ် ၁၂ နာရီအထိ အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော်လည်း အော်ဒါများကို လိုက်မမီနိုင်ခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့် အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီး အပါအဝင် ဝန်ထမ်းများကို စတင်ခန့်အပ်ခဲ့ကြသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ကိုးနီး စကေ့က လျှပ်ကာပစ္စည်းပြားကိုပြုလုပ်ပြီး တိုရိုအော့နှင့် ယောက်ျား လေးများက Attaching ကို ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ မိန်းကလေးများက Attaching ကိုတပ်ဆင်ပြီး မူမဲနီက ပါကင်ထုပ်လေသည်။

တိုရိုအော့နှင့် ယောက်ျားလေးဝန်ထမ်းများက အခြား ပျော့ဖတ်ကိုလည်း ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ လုပ်ငန်းအမျိုးအစားတူ တစ်ယောက်က ကိုးနီးစကေ့ကို ပြောခဲ့သည်မှာ -

“မဆုရီတ၊ ပျော့ဖတ်လုပ်ပုံလုပ်နည်းတွေက ဘယ်မှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် အားလုံးက လျှို့ဝှက်ထားကြတယ်၊ ဝန်ထမ်းတွေကို သင်ပေး လိုက်ပြီး တကယ်လို့ အခြားနေရာတွေကို ပေါက်ကြားသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ကိုးနီးစကော့က ရယ်၍ပြန်ဖြေခဲ့သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး ... လူဆိုတာ ယုံကြည်မှုနဲ့ အလုပ်လုပ်တာက အရေးကြီးပါတယ်၊ ယုံကြည်ခြင်းခံရတယ်ဆိုရင် ဒါကို ဝမ်းသာဂုဏ် ယူပြီး သစ္စာဖောက်တာမျိုးမလုပ်ကြတဲ့ အမျိုးအစားပါ။ ကျွန်တော် တို့တစ်တွေက အဲဒီလို အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေကို စိတ်ပူနေခဲ့ရင် လုပ်ငန်းက တွင်ကျယ်လာမှာမဟုတ်ဘဲ တော်တဲ့ဝန်ထမ်းတွေ လည်း ထွက်လာမှာ မဟုတ်ဘူးမဟုတ်လား...”

ထိုသူက မယုံတစ်ဝက်၊ ယုံတစ်ဝက်ဖြင့် သူ့စကားကို ပြန် ရှုတ်သိမ်းသွားခဲ့လေသည်။

ကိုးနီးစကော့သည် မိမိ၏စဉ်းစားသည့်အတိုင်း အလုပ်ကို ပြုလုပ်ရာတွင် Attaching ၏နောက်တွင် မီးနှစ်လုံး ထွန်းနိုင်သည့် ပလပ်ကို ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ မီးနှစ်လုံးထွန်းနိုင်သည့် ပလပ်သည် (ခရင်းခွ socket) ဟုလည်း ခေါ်ပြီး ပလပ်တစ်ခုတွင် မီးလုံးနှစ်လုံး တပ်နိုင်သည့်အရာ ဖြစ်သည်။ ယခင်ကတည်းက တိုကျိုနှင့် ကျီတို မြို့တို့တွင် ပြုလုပ်ခဲ့ကြသော်လည်း အရည်အသွေးမကောင်းပေ။

ကိုးနီးစကော့က ထပ်မံတီထွင်၍ ၎င်းတွင်လည်း အမျိုးမျိုး မွမ်းမံပြုလုပ်ခဲ့လေသည်။ ကိုးနီးစကော့က ပြုလုပ်ခဲ့သည့် မီး ၂ လုံးတပ် ပလပ်ကို အသုံးတည့်ခြင်းဆိုင်ရာမူပိုင်ခွင့်အတွက် မူပိုင်ခွင့်အေဂျင်စီ

သို့ လျှောက်လွှာတင်ခဲ့သည်။ မူပိုင်ခွင့်ဆိုသည်မှာ ပစ္စည်းတစ်မျိုး၏ ပုံစံ၊ တည်ဆောက်ပုံ၊ ရောနှောပေါင်းစပ်ထားခြင်း အစရှိသည်တို့ကို ဖန်တီးပြုလုပ်သည့် အယူအဆ(idea) အသစ်ကို ဆိုလိုသည် ဖြစ်သည်။

အသုံးတည့်ခြင်းဆိုင်ရာမူပိုင်ခွင့် အသိအမှတ်ပြုခြင်း ခံရပါက ဥပဒေအရ သဘောတူညီချက်ရယူကာ ထိုအချိန်မှစ၍ ၁၀ နှစ်တာ ကာလအတောအတွင်း ထိုအိုင်ဒီယာထုတ်သည့် သူကသာ လျှင် ၎င်းပစ္စည်းကိုထုတ်လုပ်ခြင်း၊ ရောင်းဝယ်ခြင်းကို ပြုလုပ်နိုင်သည်ဖြစ်သည်။

ကိုးနိုးစကေ့၏ မီး ၂ လုံးတပ်သည့် ပလပ်သည် အသုံးတည့်ခြင်းဆိုင်ရာမူပိုင်ခွင့် အသိအမှတ်ပြုခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ ထို့အတွက် ထုတ်ရောင်းသည့်အခါတွင် Attaching ထက် ပို၍နာမည်ကြီးသွားခဲ့သည်။

တစ်ရက်တွင် အိုဆာကာမှ ယိုရှိဒါစတိုးဆိုသည့် လက်ကားဆိုင်၏မန်နေဂျာက ကိုးနိုးစကေ့ဆီသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

“မစ္စတာ...မဆုရှိတ၊ တစ်ခုတိုင်ပင်စရာရှိလို့ပါ”

“ဘာများပါလိမ့်”

“ကျွန်တော်ရဲ့ဆိုင်ကို မဆုရှိတ လျှပ်စစ်ပစ္စည်း ထုတ်လုပ်ရုံရဲ့ အထွေထွေကိုယ်စားလှယ်ဆိုင်အနေနဲ့ အသုံးတည့်ခြင်းဆိုင်ရာ မူပိုင်ခွင့်ရထားတဲ့ မီးလုံး ၂ လုံးတပ်တဲ့ပလပ်ကို ကျွန်တော့်ဆိုင် တစ်ဆိုင်တည်းကိုပဲ ရောင်းချခွင့် ပေးစေချင်ပါတယ်”

“အထွေထွေကိုယ်စားလှယ်ဆိုင် ... ခင်ဗျားဆိုင် တစ်ဆိုင် တည်းကိုပဲ...”

ကိုးနီးစကော့က တစ်ဖက်ကပြောလာသည့်စကားကို ပြန်လည်ရွတ်ဆိုမှုသာလျှင်ရှိပြီး ဘာမှပြန်လည်ဖြေဆိုနိုင်ခဲ့ခြင်း မရှိပေ။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ရဲဆိုင်က တိုကျိုမှာရှိတဲ့ ခါဝါစတိုးဆိုတဲ့ လက်ကားဆိုင်ကြီးနဲ့ အကြီးအကျယ် အရောင်းအဝယ်လုပ်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ အထွေထွေကိုယ်စားလှယ်အနေနှင့် လုပ်ပေးမယ်ဆိုရင် အိုဆာကာမှာ ကျွန်တော်တို့က အစွမ်းကုန် ရောင်းပေးပြီး တိုကျိုမှာလည်း ခါဝါစတိုးကို အစွမ်းကုန်ရောင်းခိုင်းမယ်။ အဲဒီလိုလုပ်တာက မစွတာမဆုရှိတော့အတွက်ကော၊ ကျွန်တော်တို့အတွက်ပါ အကျိုးရှိတယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

ကိုးနီးစကော့က ထိုနေ့တွင် စဉ်းစားကြည့်ပါမယ်ဟုပြော၍ ပြန်ခိုင်းစေခဲ့သည်။ ထို့အပြင် ရက်အနည်းငယ်အကြာတွင် ထပ်မံ၍ ယိုရှိခါစတိုး၏မန်နေဂျာ ပြန်လာသည့်အခါတွင်ပြောသည်မှာ -

“မစွတာယိုရှိခါ၊ ကျွန်တော်လည်းဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ချင်ပါတယ်။ ဒီမှာမြင်တွေ့နေရတဲ့အတိုင်းပဲ လက်ရှိအတိုင်းဆိုရင်တော့ လူကော စက်တွေပါနည်းနေပြီး ခင်ဗျားက အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပြီး ရောင်းရလောက်အောင် ပစ္စည်းအများကြီး မထုတ်နိုင်ဘူး ... အဲဒါကြောင့်မို့လို့ တကယ်လို့ အခက်အခဲမရှိဘူးဆိုရင် စက်ပစ္စည်းတွေကို ထပ်မံဖြည့်ဆည်းဖို့အတွက် အရင်းအနှီးအဖြစ် ယန်း ၃၀၀၀ ချေးချင်ပါတယ်”

“ရတာပေါ့၊ ချေးမှာပေါ့... ခင်ဗျားကို မျှော်လင့်ချက်ထားပြီး ချေးပေးပါ့မယ်”

မန်နေဂျာက ကိုးနီးစကော့ကိုကြည့်၍ ပြုံးပြလေသည်။

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သားချက်ချင်းပင် စာချုပ်ချုပ်လိုက်ကြသည်။

ကိုးနီးစကော့က ချေးယူထားသည့်ငွေဖြင့် စက်များကို ထပ်မံဖြည့်စွက်ခဲ့သည်။ အလုပ်လုပ်ကိုင်မည့်သူများလည်း ထပ်တိုး၍ ဝန်ထမ်းများကို အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးရော၍ အယောက် ၂၀ ခန့်ထားခဲ့သည်။

အလုပ်ရုံကနေရာမလောက်သဖြင့် မျက်နှာကြက် မရောက်ခင် အလယ်အထိ ခိုင်မာတောင့်တင်းသည့် စင်ကြီးထိုး၍ လုပ်ပြီးသည့်ပစ္စည်းများကို ကော်ပတ်စားသည့်အလုပ်ကို ၎င်းစင်ပေါ်တွင် လုပ်ကိုင်စေခဲ့သည်။

“စင်ရဲ့ အပေါ်နှင့် အောက် ခွဲပြီးအလုပ်လုပ်နေတာဟာ သဘောထဲက အခန်းကျနေတာပဲ”

လာရောက်လည်ပတ်သူများက မျက်လုံးများ ဝိုင်းသွားကြသည်။

(မဆုဂိုဏ်း လျှပ်စစ်ပစ္စည်းထုတ်လုပ်ရုံ၏ မီး ၂ လုံးတပ်သည့်ပလပ်ကို ယိုရှိဒါစတိုးကသာပင် ရောင်းချမည်ဖြစ်သည်)

အိုဆာကာတွင် ယိုရှိဒါစတိုးသည် ထိုကဲ့သို့သော ထုတ်ပြန်ကြေညာချက်ကို ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

တိုကျိုတွင်လည်း ခါဝါးစတိုးက အလားတူ ထုတ်ပြန်ကြေညာချက်ကို ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

ထို့နောက်ပိုင်းတွင် ကိုးနီးစကော့တို့သည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့ကြရသည်။

ကိုးနီးစကော့၊ မူမဲနီနှင့် တိုရိုအော့တို့သည် ဝန်ထမ်းများ ပြန် သွားသည့်နောက်တွင်လည်း ဖိုးချုပ်သည်အထိ အလုပ်ဆက်လုပ် ခဲ့ကြရသည်။ ယိုရိုဒါစတိုးကို ပေးပို့ရမည့်ပစ္စည်းများမှာ တစ်လလျှင် ၂၀၀၀ မှ ၃၀၀၀ အထိ တိုးလာခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း လောက်ငမူ မရှိသဖြင့် ၄၀၀၀ ဖြစ်လိုက် ၅၀၀၀ ဖြစ်လိုက် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ကိုးနီးစကော့က ညဉ့်နက်အလုပ်ပြီးသည့်အခါ၌ ပန်းခြံတွင် စည်ပိုင်းကိုထုတ်၍ ရေချိုးလေသည်။

“အကို ... ကျွန်တော် အစ်ကို့ဆီမှာလာပြီး အလုပ်လုပ်ရတဲ့ အတွက် အရမ်းကံကောင်းပါတယ်”

ကိုးနီးစကော့၏ကျောကို ရေလောင်းပေးရင်း တိုရိုအော့က ပြောခဲ့သည်။

“ဟုတ်ပြီ ... ရှေ့ဆက်ပြီးတော့လည်း အတူတူကြိုးစားပြီး တော့ စက်ရုံကြီးကို ထပ်ချဲ့ရအောင်”

လမင်းကြီးက ဝိုင်းစက်၍ လင်းထိန်နေပေတော့သည်။

လွတ်မြောက်ကျော်လွှားနိုင်မည့်လမ်းကြောင်း

“မစ္စတာမဆုရှိတ၊ အထွေထွေကိုယ်စားလှယ်ဆိုင်ရဲ့စာချုပ် ကို ဖျက်သိမ်းပြီး ဘာမှမရှိခဲ့သလိုပဲ ထားလိုက်ပါတော့” ဟု ယိုရိုဒါ စတိုး၏မန်နေဂျာက ထိုသို့ပြော၍ အပြေးအလွှားရောက်လာသည် မှာ စာချုပ်ချုပ်ဆိုပြီးနောက် ၆ လအကြာတွင်ဖြစ်ခဲ့သည်။

“ဘာတွေဖြစ်ကုန်လို့လဲ”

ကိုးနီးစကော့က အံ့ဩစွာဖြင့် မေးမြန်းခဲ့လေသည်။

မန်နေဂျာ၏ရှင်းပြသည်ကို နားထောင်ကြည့်ရာတွင် ပို၍ အံ့ဩခဲ့ရသည်။

“တိုကျိုမှာလည်း မီး ၂ လုံးတပ် ပလပ်ထုတ်လုပ်တဲ့ အခြား ကုမ္ပဏီတွေလည်းရှိနေတယ်။ အဲဒီကုမ္ပဏီတွေထဲက မဆူဂိုတရဲ့ မီး ၂ လုံးတပ်ပလပ် အရောင်းထွက်တာကိုကြည့်ပြီးတော့ သူတို့ရဲ့ မီး ၂ လုံးတပ်တဲ့ပလပ်ရဲ့ ဈေးနှုန်းကို အားလုံးတစ်ပြိုင်နက် လျော့ချ လိုက်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကြောင့်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်”

“အဲဒါကြောင့်မို့လို့ မစွတာမဆူဂိုတ၊ ခင်ဗျားရဲ့ပစ္စည်းတွေ က လုံးဝရောင်းမထွက်တော့ဘူး ဖြစ်သွားတယ်။ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ယိုရှိဒါစတိုးလည်း လစဉ် ကတိပေးထားတဲ့အရေအတွက်ကို ဝယ်ယူ ဖို့လုံးဝမဖြစ်နိုင်တော့ဘူး”

ကိုးနိုးစကောက စိတ်ပူ၍ ရင်ထဲတွင် လှိုင်းများပုတ်ခတ်သကဲ့ သို့ လှုပ်ရှားသွားခဲ့တော့သည်။ သို့သော် ၎င်းကို ချက်ချင်းထိန်းချုပ်၍ စိတ်အေးအေးထားကာ ပြန်ဖြေခဲ့လေသည်။

“ကောင်းပါပြီ၊ ရောင်းမထွက်တဲ့ပစ္စည်းလက်ခံပေးရင်လည်း ဘာမှလုပ်လို့မရဘူးလေ။ ဒီစာချုပ်ကိုလည်း ဖျက်သိမ်းရအောင်၊ ဒါပေမဲ့ ချေးထားတဲ့ငွေက သိရှိပြီးဖြစ်တဲ့အတိုင်း သုံးလိုက်တဲ့ အတွက်ကြောင့် မရှိတော့ပါဘူး။ လစဉ် နည်းနည်းစီ ပြန်ဆပ်လို့ရ မလား”

မန်နေဂျာက လက်ခံသဘောတူပြီး စိတ်သက်သာရရှိသကဲ့ သို့ပြန်သွားလေတော့သည်။

ကိုးနိုးစကော့က တစ်ယောက်တည်း တန့်နံ့စဉ်းစားနေမိခဲ့သည်။ ဝယ်သူက ရုတ်တရက်လျော့သွားတယ်ဆိုပြီး အလုပ်ကို လျော့မယ်ဆိုပါက ၎င်းအတွက် အလုပ်သမားကိုလည်း ထွက်ခိုင်းစေမယ်ဆိုတဲ့ လူမဆန်တဲ့အလုပ်ကိုတော့ ကိုးနိုးစကော့အနေနဲ့ မလုပ်နိုင်ခဲ့ပေ။

အရေးကြီးဆုံးက အလုပ်ကို လျော့လိုက်မယ်ဆိုပါက ချေးထားသောငွေများ ပြန်ဆပ်နိုင်မလား၊ မဆပ်နိုင်ဘူးလားဆိုတာ မသိတဲ့အနေအထား ဖြစ်သွားမည်ဖြစ်သည်။

(ဟုတ်ပြီ၊ အခုအချိန်ကစပြီး မိမိအင်အားနဲ့ ခုအချိန်အထိ လုပ်ခဲ့တဲ့အတိုင်း ပစ္စည်းကိုရောင်းတဲ့အလုပ်ကို လုပ်မယ်၊ လွတ်မြောက်ကျော်လွှားနိုင်မယ့်နည်းလမ်းက ဒီတစ်နည်းပဲရှိတယ်...)

ကိုးနိုးစကော့က ချက်ချင်းပင် ထိုကဲ့သို့ဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ စိတ်လှုပ်ရှားပြီး ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး လှုပ်ခါနေပေတော့သည်။

ထို့နောက်တွင် အလုပ်ကို အားလုံးကိုလွှဲထားပြီး အိုဆာကာ တစ်ခွင်လုံးရှိ လက်ကားဆိုင်များကို လမ်းလျှောက်၍ သွားရောက်လှည့်ပတ်ခဲ့သည်။

“ယိုရှိဒါစတိုးနဲ့စာချုပ် ဖျက်သိမ်းလိုက်ပါပြီ၊ မဆုရှိတလျှပ်စစ်ရဲ့ပစ္စည်းကို ရောင်းပေးကြပါခင်ဗျာ”

ထိုသို့ပြုလုပ်ရာတွင် လက်ကားဆိုင်များ အားလုံးနီးပါးက ပြောကြသည်မှာ -

“အဲဒါကောင်းတာပေါ့ ... အခုချိန်ထိကို မဆုရှိတ လျှပ်စစ်က ပစ္စည်းကောင်းတွေကိုထုတ်ပြီး ယိုရှိဒါစတိုးကိုပဲ ရောင်းခိုင်းစေ

ခဲလို့ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူးလို့ ထင်ခဲ့တာ။ အခုချိန်ကစပြီး ကျွန်တော်တို့ ဆီမှာလည်း ရောင်းပါရစေ”

ကိုးနိဂေက စိတ်အေးသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တွင် “လုပ်မယ်ကွ” ဟူသည့် စွမ်းအင်အသစ်များလည်း ပေါက်ဖွားလာခဲ့သည်။

ကိုးနိဂေသည် ပထမဦးဆုံး တိုကျိုသို့လည်း အပြေးအလွှား သွားရောက်ခဲ့သည်။ ရှေးဦးစွာ ခါဝါစတိုးကို သွားရောက်၍ ယိုရှိဒါစတိုးနှင့်စာချုပ်ကို ဖျက်သိမ်းကြောင်း ပြောခဲ့သည်။ ထိုသို့ ပြုလုပ်သည့်အခါတွင် ခါဝါစတိုး၏ မန်နေဂျာမှပြောခဲ့သည်မှာ -

“အဲဒါဆိုရင် မစွတာမဆုရှိတာ၊ ကျွန်တော်တို့က ယိုရှိဒါစတိုးကို ကြားမခံတော့ဘဲ တိုက်ရိုက် ခင်ဗျားဆီက ပစ္စည်းတွေကို ဝယ်မယ်။ တိုကျိုမှာရှိတဲ့ထုတ်လုပ်တဲ့ကုမ္ပဏီတွေက ဈေးကို လျော့ချတယ်ဆိုပေမဲ့ အရည်အသွေးက မဆုရှိတရဲ့ပစ္စည်းက ပိုကောင်းတယ်။ အခုချိန်ကစပြီးတော့လည်း ရောင်းရပါလိမ့်မယ်”

“တိုကျိုမှာရှိတဲ့ အခြားလက်ကားဆိုင်တွေမှာလည်း တင်လို့ ရနိုင်မလား”

“ရပါတယ်... ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လွတ်လွတ်လပ်လပ် စိတ်ကြိုက်လုပ်ပါ”

ကိုးနိဂေက ခါဝါစတိုးကို ကျေးဇူးတင်ရှိကာ တိုကျိုတွင် ရှိသော အခြားလက်ကားဆိုင်များသို့လည်း လှည့်ပတ်မွှေနှောက်ခဲ့သည်။

တိုကျိုလမ်းများ ရှုပ်ပုံကတော့.....!

အိုဆာကာမြို့၊ မြို့လယ်ခေါင်မှာဆိုပါက လမ်းသည် အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက် လေးထောင့်အကွက်များ ချထားသကဲ့သို့ တစ်ဖြောင့်တည်းဖြစ်နေပြီး တိုကျိုတွင် အရှေ့သို့ တန်းတန်းသွားသည်ဟု ထင်ရသော်လည်း မသိမသာလေး မြောက်ဘက်ကို ဦးတည်နေသည်မျိုးလည်း ရှိသည်။

ကိုးနီးစကောသည် လမ်းလျှောက်လိုက်၊ ကလင်ကလင် ရထားစီးလိုက် ပြုလုပ်ရင်း မြေပုံကိုလက်တစ်ဖက်တွင် ကိုင်ကာ လွန်စွာခက်ခဲဒုက္ခရောက်ခဲ့သည်။ တိုကျိုရှိ လက်ကားဆိုင်သည် လူသစ်ဖြစ်သည့် အိုဆာကာသားတစ်ယောက်အနေဖြင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ရန် ခက်ခဲသည့်သဘော ရှိသည်။ သို့ရာတွင်....

“အိုး ... လျှပ်စစ်ပစ္စည်းအများစုကတော့ တိုကျိုမှာပြုလုပ်ပြီး တော့မှ အိုဆာကာကိုပို့နေတာ၊ အိုဆာကာကနေပြီးတော့ တိုကျိုကို လာရောင်းတဲ့သူဆိုလို့ ခင်ဗျားက ပထမဦးဆုံးပဲ၊ သေချာကြိုးစားနော်” ဆိုပြီး အော်ဒါပေးခဲ့သည့် ဆိုင်လည်းရှိခဲ့သည်။

(ဒါဆိုရင် အကြိမ်ကြိမ်သွားရင်းနဲ့ လမ်းကြောင်းတွေ ပွင့်လာမှာပါ...)

ကိုးနီးစကောက ထိုသို့သောအတွေးကို မြှင့်တင်၍ ပြန်လာခဲ့သည်။

ထို့နောက်ပိုင်းတွင် တစ်လလျှင်တစ်ကြိမ် တိုကျိုသို့ သွားရောက်ခဲ့သည်။ ယိုရှိဒါစတိုးနှင့်စာချုပ်ကို ဖျက်သိမ်းစဉ်က တစ်လလျှင် ပစ္စည်းပေါင်း ၅၀၀၀ ရှိခဲ့သော်လည်း အချိန်အနည်းငယ် အတောအတွင်း ၆၀၀၀ အထိ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ကိုးနီးစကော့က ရလာသည့် အမှတ်တံဆိပ်ကိုကြည့်၍ ပြော
ခဲ့လေသည်။

*** (ဤအမှတ်တံဆိပ်သည် လက်ရှိတွင်လည်း ဆက်လက်
အသုံးပြုပြီး မဆုရှိတ လျှပ်စစ်ကုမ္ပဏီ၏တံဆိပ်အဖြစ် အသုံးပြုနေ
သည်။)

ထိုစဉ်က ဂျပန်နိုင်ငံသည် တစ်နိုင်ငံလုံးအတိုင်းအတာဖြင့်
စီးပွားရေးကျဆင်းနေခဲ့ပြီး ကုမ္ပဏီဖျက်သိမ်းခြင်းနှင့် အလုပ်ပြုတ်သူ
များလည်း ရှိခဲ့သည်။ ထို့အတွက်ကြောင့် ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်နှင့် အလုပ်
သမားကြားမှာ ပဋိပက္ခများလည်း ပြင်းထန်စွာဖြစ်ပွားခဲ့သည်။

ထိုကဲ့သို့သော ပဋိပက္ခများဖြစ်ပေါ်ပါက မဆုရှိတ လျှပ်စစ်
ပစ္စည်းထုတ်လုပ်ရေးအလုပ်ရုံကဲ့သို့သော စက်ရုံငယ်လေးသည်
ချက်ချင်းပင် ပြုတ်သွားနိုင်သည်။

ကိုးနီးစကော့သည် ထိုကဲ့သို့စဉ်းစားမိသဖြင့် ဝန်ထမ်းများ
အား ပြောခဲ့သည်။

“ငါတို့ကုမ္ပဏီက ပြဿနာဖြစ်ရင်လည်း ဆွေးနွေးပြီးမှ ဆုံး
ဖြတ်ချက်ချတဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ သွားကြရအောင်”

ဝန်ထမ်းများကလည်း ကိုးနီးစကော့က အမြဲတမ်းအများ
အတွက် စဉ်းစားပေးနေသည်ကို သိရှိသဖြင့် ကန့်ကွက်ခြင်းမရှိခဲ့ပေ။

စိတ်ကိုတူညီစွာထား၍ စက်ရုံ၏ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုအတွက်
ဖြည့်စွမ်းရအောင်ဆိုသည့် အသံက အလိုအလျောက် ထွက်ပေါ်လာ
ခဲ့သည်။

ထို့အတွက် အသင်းလည်းပေါ်ထွက်လာပြီး ကိုးနိးစက္ကေနှင့် ဝန်ထမ်း ၂၈ ယောက် အားလုံးကပါဝင်၍ “ခြေတစ်လှမ်းအသင်း” ဟု နာမည်တပ်ခဲ့သည်။

အားလုံးက စည်းလုံးညီညွတ်စွာဖြင့် လျှောက်မည်ဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ဖြစ်သည်။

ကိုးနိးစက္ကေက ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်ပြီး ဝန်ထမ်းများ၏မဲဖြင့် အလုပ် အမှုဆောင်ကို ရွေးချယ်ခဲ့ကြသည်။

ခြေတစ်လှမ်းအသင်းသည် မှောင်မိုက်မှုများသည့် လူမှု အသိုင်းအဝိုင်း အခြေအနေထဲတွင် ရှေ့သို့ချီတက်၍ ပျော်ရွှင်သည့် တောင်တက်ခြင်းနှင့် ဖျော်ဖြေပွဲကိုပြုလုပ်ခြင်းမျိုး ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။

ကိုးနိးစက္ကေက စက်ရုံတွင် တယ်လီဖုန်းသွယ်ရသည်မှာ လည်းထိုစဉ်က အကြောင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

တယ်လီဖုန်းသည် ယန်း ၁၀၀၀ ပေးရ၍ ဈေးကြီးသဖြင့် တော်ရုံတန်ရုံ တပ်ဆင်၍ရသည်မဟုတ်ပေ။

“ဒါပေမဲ့ ဖုန်းရှိတယ်ဆိုရင် စက်ရုံကလည်း အဆင့်အတန်း ရှိပြီး ယုံကြည်မှုရှိတာပေါ့ကွာ” ဟု ကိုးနိးစက္ကေက ထိုသို့စဉ်းစားပြီး ပြတ်ပြတ်သားသား ရက်ရက်ရောရောသုံးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

တယ်လီဖုန်း တပ်ဆင်ပြီးသည့်နေ့တွင် ကိုးနိးစက္ကေသည် ပုံမှန်နေ့များနှင့်မတူဘဲ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေပေတော့သည်။

မကြာမီအတွင်း ကလင်၊ ကလင်ဆိုပြီး ဖုန်းသံ မည်လာခဲ့သည်။

ကိုးနိုးစကော့က အလျင်စလို ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ မူမဲနီကော ဝန်ထမ်းများပါ ပြေးထွက်လာကြသည်။

ကိုးနိုးစကော့က ဖုန်းပြောရင်း လူရှေ့တွင်ရှိနေသကဲ့သို့ ခေါင်းလေး ညိတ်ကာ၊ ညိတ်ကာ စကားပြောနေခဲ့သည်။ စကားပြောပြီးသည့်အခါတွင် ပြုံးစိပ်ြုံးစိပ်ဖြစ်နေခဲ့ကြသည်။

“အား ... ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ တယ်လီဖုန်းနဲ့ အလုပ်အော်ခါ ဝင်လာပြီ”

မူမဲနီကော ဝန်ထမ်းများပါ ပြုံးစိပ်ြုံးစိပ် ဖြစ်နေကြပေတော့သည်။

(အခုချိန်ကစပြီးတော့မှ ပိုပိုပြီး စိတ်ကိုတင်းပြီး မကြိုးစားလို့ မရတော့ဘူးကွာ...)

ကိုးနိုးစကော့က ထပ်မံ၍ ထိုသို့ခံစားရပြီး ၎င်းနှစ် ဒီဇင်ဘာလတွင် တိုကျို၌ ရုံးခွဲကိုဖွင့်၍ တိုရှိုအော့ကို သွားရောက်နေထိုင်စေခဲ့သည်။

“တိုရှိုအော့...သွားလို့ဖြစ်တယ်မလား၊”

တိုရှိုအော့က အသက် ၁၇ နှစ်အရွယ်သာ ရှိသေးသည့် အတွက် အနည်းငယ်စိတ်ပူခဲ့လေသည်။ သို့သော် တိုရှိုအော့က မူမဲနီနှင့်တူသဖြင့် အကြောက်အလန့်ကင်းပြီး တက်ကြွသောလူငယ် တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရပါတယ်ခင်ဗျာ ... သွားခွင့်ပြုပါ”

ကိုးနီးစကော့က တိုရိုအော့ကိုခေါ်၍ တိုကျိုသို့ သွားခဲ့သည်။
ထို့နောက် လက်ကားဆိုင်များကိုပတ်၍ နှုတ်ဆက်စေခဲ့သည်။

“စကားမစပ် ... တိုကျိုမှာ အဆောင်နေတာ များတယ်ဆိုတဲ့
နေရာက ဘယ်နေရာလဲ ခင်ဗျာ”

“ဝါဆဲဒ မဟုတ်လား၊ တက္ကသိုလ်ရှိလို့လေ”

ဝါဆဲဒသို့ သွားကာ တိုရိုအော့အတွက် အဆောင်ကို သတ်
မှတ်ခဲ့သည်။

“ဒါဆိုရင် ပြန်လိုက်ဦးမယ်နော် ... ကြိုးစားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကောင်းပါပြီ”

တိုရိုအော့သည် နောက်နေ့မှစ၍ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင်
လက်ကားဆိုင်များသို့ လှည့်ပတ်မှုကို စတင်ခဲ့လေသည်။ ပစ္စည်း
အော်ဒါကို ရပါက ကိုးနီးစကော့ထံသို့ ပို့ပေးခဲ့သည်။ လက်ကားဆိုင်
အသစ်များလည်း ဖွင့်သောကြောင့် ၎င်းဆိုင်များကိုလည်း ထပ်မံ၍
တိုးချဲ့ခဲ့သည်။

ကိုးနီးစကော့က ထိုသို့ပြုလုပ်ရင်း တိုရိုအော့ကို ဂုဏ်ပြု
ထောမနာပြုခြင်းနှင့် အားပေးသည့်စာကို ရေးခဲ့သည်။

အအေးဓာတ်တိုးလာပြီး နှစ်ကုန်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

“ထိုင်းရှော့ ၉ နှစ်လည်း ဘာလိုလိုနဲ့ ကုန်တော့မှာပါလား ...
တစ်လောကလုံးက စီးပွားရေးမကောင်းပေမဲ့ မဆုရှိတ လျှပ်စစ်
ကတော့ စက်ရုံရဲ့အမှတ်တံဆိပ်ကို သတ်မှတ်တာတို့၊ ခြေတစ်လှမ်း
အသင်းကိုတည်ထောင်တာတို့၊ ဖုန်းတပ်ဆင်တာတို့၊ တိုကျိုရုံးခွဲ
ဖွင့်လှစ်တာတို့နဲ့ မင်္ဂလာရှိတဲ့နှစ်တစ်နှစ်ပါလား ... ရှေ့ဆက်ပြီးလည်း

ကြိုးစားကြရအောင်” ဟု နှစ်ကုန်မိတ်ဆုံစားပွဲတွင် ကိုးနိုးစကောက ပြောခဲ့လေသည်။

နောက်နှစ် ထိုင်းရှော ၁၀ နှစ်၌ မူမဲနိက သမီးမိန်းကလေး မွေးခဲ့သည်။ အိမ်ထောင်သက် ၇ နှစ်တွင် ပထမဦးဆုံး မွေးခဲ့သည့် ကလေး ဖြစ်သည်။ ကိုးနိုးစကောသည် ကောင်းကင်ပေါ်သို့တက်သွား သည့်အလား ခံစားရကာ မိမိနာမည်ထဲမှ စာလုံးတစ်လုံးကိုယူ၍ ဆချီကိုဟု ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့သည်။

“မစ္စတာမဆုရှိတ၊ ခင်ဗျားက အရမ်းကံကောင်းသူ ဖြစ် တယ်နော်၊ လုပ်ငန်းက အဆင်ပြေအောင်မြင်စပြုနေတဲ့ အချိန်မှာပဲ ကလေးလည်း ရတယ်နော်”

လူတစ်ယောက်မှ ထိုသို့ပြောလာသဖြင့် ကိုးနိုးစကောသည် ရေခဲနွေးစိမ်ကန်သို့သွားရန် ပိုက်ဆံမရှိခဲ့သည့်အချိန်မှ အကြောင်းကို ပြန်လည်သတိရခဲ့လေသည်။

တိုကျိုတွင် တိုရှိအော့က အပြောင်းအလဲမရှိ ကြိုးစားနေဆဲ ဖြစ်သည်။

နွေရာသီသို့ရောက်သော် ခြင်ကိုက်သဖြင့် ၃ ယန်းတန် လီနင်အစနှင့် ပြုလုပ်ထားသောခြင်ထောင်ကို ဝယ်သည်ဟု အကြောင်းကြောင်းလာခဲ့သည်။ ၎င်းကိုကြည့်ပြီး ကိုးနိုးစကောက ပထမဦးဆုံးအကြိမ် တိုရှိအော့ကို ဆုံးမသည့်စာကိုရေးခဲ့သည်။

“မင်းအနေအထားမျိုးနဲ့ ၃ ယန်းတန်တဲ့ လီနင်နဲ့လုပ်တဲ့ ခြင်ထောင်ဝယ်တယ်ဆိုတာက ဘာလဲကွ၊ လက်ရှိ မဆုရှိတ လျှပ်စစ်ရဲ့အနေအထားနဲ့ပြောရမယ်ဆိုရင် ၁ ယန်းတန်တဲ့ချည်ထည် ခြင်ထောင်လောက်ဆိုရင် လုံလောက်တယ်မလား”

ထိုနှစ်က စက်ရုံတွင် ထုတ်လုပ်ရမည့် လျှပ်စစ်ပစ္စည်းအရေ အတွက်မှာ ထပ်မံတိုးလာပြီး နေရာမှာ ပို၍ပို၍ ကျဉ်းလာသည့်အနေ အထားသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် ထို အချိန်အထိ စက်ရုံသည် ယိုရှိခါစတိုး၏အကြွေးကို ပြန်ဆပ်နိုင်ခဲ့ သည့်အပြင် ယန်း ၄၅၀၀ အမြတ်အစွန်းရရှိခဲ့သည့် အနေအထား တွင် ရှိသည်။

ထိုကဲ့သို့သောအချိန်တွင် အိုးဘီလကိချောထဲမှာပင် ၁၀၀ ဆုဘိုး (330 squaremeter) ရှိသော ငှားမည့်မြေကို တွေ့ရှိခဲ့သည်။

ကိုးနီးစကော့က ပြတ်သားစွာပင် ၎င်းမြေကိုငှားရမ်း၍ စက်ရုံ အသစ်ကို ဆောက်လုပ်ခဲ့သည်။ မိမိကိုယ်တိုင် ၄၀ ဆုဘိုး (150 squaremeter) ခန့် စက်ရုံ၊ ၂၅ ဆုဘိုး (80 squaremeter) ခန့် ရှိသော ရုံးခန်းနှင့် အိမ်၏ပုံကိုဆွဲ၍ ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီသို့ ပြခဲ့ သည်။

“အားလုံး ယန်း ၇၀၀၀ လောက်ကျပါမယ်”

“အင်း ... ဒါဆိုရင် ပထမဦးဆုံးစက်ရုံကိုပဲ အရင်ဆုံးကြာရ အောင်”

“နှစ်ခုလုံး တစ်ပြိုင်နက်တည်း စတယ်ဆိုရင်တော့ စရိတ်က သက်သာတာပေါ့”

“အဲဒါဆိုရင် နှစ်ခုလုံး တစ်ပြိုင်တည်းလုပ်ပေးပါ။ ကျန်တဲ့ ပေးစရာကိုတော့ လစဉ်အရစ်ကျပေးမယ်။ အလုပ်အကိုင်ကလည်း အဆင်ပြေနေတာ ဖြစ်တဲ့အတွက်ကြောင့်မို့လို့ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေရပါဘူး”

“ခင်ဗျားကိုတော့ မနိုင်ဘူးဗျာ... ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျားကို ယုံပါတယ်ဗျာ”

ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီက မချိပြုံးလေးပြုံး၍ လက်ခံခဲ့လေ သည်။

ထို့နောက် ဆောက်လုပ်ရေးကို စတင်ခဲ့သည်။

ကိုးနိဂါဏေက စက်ဘီးစီး၍ တစ်ခါတစ်ရံ လာကြည့်ခဲ့သည်။ အဆောက်အအုံက တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ထည်ထည်ဝါဝါ ခမ်းခမ်း နားနားပုံ သဏ္ဍာန် ပေါ်လွင်လာခဲ့သည်။

လွန်ခဲ့သော ၁၆ နှစ်က ကိုးနိဂါဏေသည် စက်ဘီးဆိုင်၏ ကုဖော်လောင်ဖက် ဖြစ်ခဲ့သည်။

လွန်ခဲ့သော ၅ နှစ်က မွမ်းမံထားသည့် socket ကြောင့် ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီး စိုးရိမ်စိတ်များဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ကိုးနိဂါဏေက ၎င်းကိစ္စကို ပြန်လည်သတိရရင်း အိပ်မက်မက်နေသကဲ့သို့ ခံစားခဲ့ရသည်။

စက်ရုံအသစ်သည် ထိုင်းရှော့ ၁၁ နှစ် (၁၉၂၂ ခုနှစ်)၊ ဇူလိုင်လတွင် လုံးဝပြီးဆုံးခဲ့သည်။

ကိုးနိဂါဏေအပါအဝင် ဝန်ထမ်းများအားလုံးက အသစ် တစ်ဖန် စိတ်တူညီစွာထား၍ အားသစ်လောင်းခဲ့ကြသည်။ အိုဆာ ကာနှင့် တိုကျိုမှ ဖောက်သည်များလည်း ခိုင်မာလာသည့်အပြင် နာဂိုရာမှ အိုကဒါ၊ ဝါတာနာဘွဲ့၊ တိုမိနာဂ အစရှိသည့် စတိုးဆိုင်များ၊ ကျူးရှူးမှ ဟိရအိုကာစတိုးဆိုင်တို့နှင့် လုပ်ငန်းကို စတင်လုပ်ကိုင်ခဲ့ သည်။

၎င်းနှစ်ကုန်တွင် ဝန်ထမ်းမှာ အယောက် ၅၀ အထိ တိုးများ လာပြီး ထုတ်လုပ်သော လျှပ်စစ်ပစ္စည်းအမျိုးအစားက ၁၀ မျိုးထက်

ပိုလာကာ လစဉ်စုစုပေါင်းရောင်းရငွေက ၁၅၀၀၀ ယန်း ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ရောင်းမထွက်နိုင်စရာမရှိ

(စက်ရုံအသစ် ပြီးဆုံးသည့်အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ပစ္စည်းအသစ်တစ်ခုခု ထုတ်လုပ်ရမှပဲ...)

ကိုးနီးစကော့က စက်ရုံ တည်ဆောက်ဆဲကာလကတည်းက ထိုကဲ့သို့ စဉ်းစားခဲ့သည်။

(ဘာပစ္စည်းဆိုရင်ကောင်းမလဲ...)

၎င်းကိုစဉ်းစားရင်း မိမိကိုယ်တိုင်ကလည်း နေ့စဉ်စက်ဘီးဖြင့် အိုဆာကာမှ လက်ကားဆိုင်များကို ဆက်လက်လှည့်ပတ်ခဲ့သည်။ အိမ်အပြန် ညမိုးချုပ်သောအခါတွင် စက်ဘီးမီးကို ထွန်းခဲ့သည်။ စက်ဘီးမီးသည် ဖယောင်းတိုင်မီးနှင့်အက်စီတလင်းဓာတ်ငွေ့မီးလုံးအစရှိသည်တို့ကိုသာ သုံးစွဲခဲ့သည်။

နှစ်မျိုးစလုံးက မီးတောက်ထွက်သည့်အရာ ဖြစ်သည့်အတွက် အိမ်တွင်းနှင့်မတူဘဲ လေတိုက်သောအခါတွင် မီးငြိမ်းသွားသည် ဖြစ်သည်။ ဓာတ်ခဲမီးရှိသော်ငြားလည်း ၂ နာရီ ၃ နာရီမျှသာခံသည့်အပြင် သုံးနေရင်း ပျက်သွားသည့်အခါမျိုးလည်း ရှိသည်။

“လုံးဝအဆင်မပြေဘူး”

ကိုးနီးစကော့က ကြိမ်ဖန်များစွာတောက်ခေါက်ရင်း ပြန်လာခဲ့သည်။ ထိုအတောအတွင်း ရုတ်တရက်စိတ်ကူးတစ်ခုက ခေါင်းထဲတွင် ပျက်ခနဲပေါ်လာခဲ့သည်။

(ဟုတ်ပြီ အဆင်မပြေဘူးလို့ ထင်တယ်ဆိုရင် အဲဒါကို ကိုယ် ကိုယ်တိုင်အဆင်ပြေအောင်လုပ်ရင် ကောင်းတာပေါ့...)

ပြန်ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် ကိုးနီးစကော့သည် စက်ဘီး ကို လွန်စွာအားကိုးခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ခိုင်မာ၍ ရေရှည်သုံးစွဲနိုင် သည့် စက်ဘီးသုံးဓာတ်မီးကို ပြုလုပ်နိုင်မည်ဆိုပါက မီးပွားရေး ကိစ္စကို အသာထားရင်တောင်မှ စက်ဘီးကို ပြန်ပြီးကျေးဇူးဆပ်နိုင် မည်ဖြစ်၍ ဝမ်းသာစရာဟု စဉ်းစားမိသည့်အတွက် စိတ်ထဲတွင် ပေါ့ပါး၍နူးညံ့သော ကြည်နူးမှုကို ခံစားလိုက်ရသည်။

ကိုးနီးစကော့သည် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် မိယာမိုတိုဆိုသည့် ဝန်ထမ်းကို တာဝန်ခံအဖြစ်သတ်မှတ်၍ နှစ်ယောက်သား စက်ဘီး သုံးဓာတ်ခဲမီးကို အသစ်ပြုလုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

ရှေးဦးစွာ ဓာတ်ခဲမီးများစွာကိုဝယ်၍ တစ်စစီဖြုတ်ခဲ့သည်။ တည်ဆောက်ပုံမကောင်းသဖြင့် တုန်ခါသည့်အခါတိုင်း မီးလုံးနှင့် ဓာတ်ခဲခြောက်တို့အကြား ချိတ်ဆက်မှု ပြတ်တောက်သည်များ လည်း ရှိသည်။ မီးလုံးနှင့် ဓာတ်ခဲခြောက်ကိုလည်း ထုတ်လုပ်သည့် ကုမ္ပဏီအမျိုးမျိုးမှ ဝယ်လာခဲ့ပြီး ၎င်းတို့၏အစွမ်းသတ္တိကို စစ်ဆေးခဲ့ သည်။

ထို့နောက် အလင်းအားတူညီသည့် မီးလုံးတွင်လည်း ၄၀၀၊ ၅၀၀ mA (မီလီအမ်ပီယာ) လျှပ်စီးကို အသုံးပြုသည့်ပစ္စည်းနှင့် ၎င်း၏လေးပုံတစ်ပုံဖြစ်သည့် ၁၂၀၊ ၁၃၀ mA (မီလီအမ်ပီယာ) လျှပ်စီးကို အသုံးပြုသည့်ပစ္စည်းဟူ၍ ရှိသည်။

ဓာတ်ခဲခြောက်တွင်လည်း အရွယ်အစားတူသော်လည်း ကြာကြာခံသည်လည်းရှိသလို၊ ထိုသို့မဟုတ်သည်လည်း ရှိသည်။

“သူဌေး ... အားလုံးက တစ်ခုတစ်မျိုးစီပဲ၊ အံ့ဩစရာကောင်း တယ်နော်”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်နော်၊ ကျွန်တော်တို့က ပထမဦးဆုံး လှုပ်ခါရင်တောင်မှ ချိတ်ဆက်မှုမပြတ်တဲ့ ကိုယ်ထည် လုပ်ရအောင်၊ ပြီးမှ အဲဒီအထဲမှာ မီးသီးအမျိုးမျိုးနဲ့ ဓာတ်ခဲခြောက်အမျိုးမျိုးကို ထည့်ပြီး အချိန်ဘယ်လောက်ကြာကြာ ခံနိုင်လဲဆိုတာကို စမ်းကြည့် ရအောင်” ထိုသို့ပြော၍ နှစ်ယောက်သား ကိုယ်ထည်ပေါင်း ၁၀၀ ကျော်ကို ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။

၃ လ ကြာပြီးသည့်နောက်တွင် သစ်မာသားကိုထွင်း၍ အချင်း ၈ စင်တီမီတာရှိ ကျည်ဖူးပုံစံကိုယ်ထည်ကို ပြုလုပ်ခဲ့ကြ သည်။ ဓာတ်ခဲခြောက်ကိုထည့်ရန် ၎င်းပုံစံမျိုးက အကောင်းဆုံး ဖြစ်မည်ဟု ထင်ရသည်။ ထိုထဲတွင် ဓာတ်ခဲခြောက်သုံးခုကို မလှုပ် အောင် အံဝင်ခွင်ကျတပ်ဆင်ပြီး ၎င်းထိပ်တွင် မီးလုံးနှင့် ငရုတ်ဆုံ ပုံစံရှိသော ငွေရောင် ရောင်ပြန်မှန်နှင့် မှန်အဖုံးကို တပ်ဆင်သည်။ ထို့နောက် မီးထွန်းကြည့်ခဲ့သည်။

ဂလောက် ဂလောက် လှုပ်ခါလိုက်၊ ပစ်ချလိုက် လုပ်ကြည့် သော်လည်း မီးက မပြတ်ပေ။

“ဒါဆိုရင်တော့ ရပြီ၊ ဘယ်လောက်ကြာကြာခံနိုင်မလဲ ဆိုတာပဲ.....”

ချက်ချင်းပင် ၎င်းကိုတောက်လျှောက်ထွန်း၍ လက်တွေ့ စမ်းသပ်ခဲ့လေသည်။ ၎င်း၏ရလဒ်ကို နှစ်ယောက်သား အံ့အားသင့် ခဲ့မိကြလေသည်။ မယုံနိုင်လောက်အောင် အံ့အားသင့်ခဲ့ကြသည်မှာ အသေအချာပင် ဖြစ်သည်။

မီးလုံးသည် ယခင်ပစ္စည်းထက် ၁၀ ဆ ကြာ၊ နာရီ ၃၀ မှ နာရီ ၅၀ အထိ ခံခဲ့သည်။ အကြိမ်ကြိမ် လက်တွေ့စမ်းသပ်မှုကို ပြုလုပ်ခဲ့သော်လည်း ၎င်းမှာ ပြောင်းလဲမှုမရှိချေ။

“သူဌေး ... အိုကေပြီ၊ အောင်ပြီ ... ဂုဏ်ယူပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီကွ ... အောင်ပြီ၊ အောင်ပြီ”

“ဒါဆိုရင် (ကျည်ဖူးပုံစံစက်ဘီးသုံးဓာတ်ခဲမီးအိမ်) ရပြီကွ”

“ကျည်ဖူးပုံစံ....! ဓာတ်ခဲမီးအိမ်....! အဲဒီနာမည်ကောင်း တယ်မလား”

နှစ်ယောက်စလုံးက မျက်နှာများနီရဲကာ ဝမ်းသာနေခဲ့ကြ သည်။

ကိုးနိုးစကော့သည် ချက်ချင်းပင် ၎င်းမီးအိမ်ကိုပြုလုပ်၍ ရောင်းချခဲ့သည်။ သို့သော် လျှပ်စစ်ပစ္စည်းဆိုင် ဖြစ်သည့်အတွက် သစ်ကိုထွင်းသည့်ကိုယ်ထည်ကို မည်သို့ပြုလုပ်၍ အမြောက်အမြား ထုတ်လုပ်ရမည်ကို မသိပေ။

စုံစမ်းကြည့်ရာတွင် သစ်သားကျည်တောက်ဆိုင်ဆိုသည့် ရက်ကန်းသမားများက ချည်ကိုရစ်သည့်အခါတွင်သုံးသည့် သစ် သားကျည်တောက်ကို ပြုလုပ်သည့်သူများရှိခဲ့သည်။

ကိုးနိုးစကော့က ထိုသစ်သားကျည်တောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ သွားရောက်စုံစမ်း၍ ကိုယ်ထည်ကို ပြခဲ့သည်။

“ဒီလိုပစ္စည်းမျိုးကို လုပ်ပေးလို့ရနိုင်မလား ခင်ဗျာ”

“စိတ်ပါရင်တော့ လုပ်လို့ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်နှခုလုပ်မှာ လဲ၊ ၁၀၀၊ ၂၀၀ လောက်ဆိုရင် အမြတ်မထွက်လို့ မလုပ်ချင်ပါဘူး”

၎င်းကိုယ်ထည်ကိုကြည့်ရင်း သစ်သားကျည်တောက်လုပ်သူက ပြောခဲ့သည်။ ကိုးနီးစကော့က သစ်သားကျည်တောက်ပြုလုပ်သူ၏ မျက်နှာကိုကြည့်၍ -

“ဘယ်နှခုလောက်ဆိုရင် လုပ်ပေးနိုင်မလဲ”

“လစဉ်အခု ၂၀၀၀ လောက်ဆိုရင်တော့ လုပ်ပေးမယ်”

ကိုးနီးစကော့က ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ၎င်းမီးအိမ်က တစ်လလျှင် အလုံး ၂၀၀၀ လောက် ရောင်းမထွက်နိုင်စရာမရှိဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချခဲ့သည်။

“ကောင်းပါပြီ... လစဉ် ၂၀၀၀ စီ လုပ်ပေးပါ”

နှစ်ယောက်သား ထိုနေရာတွင် စာချုပ်ချုပ်ခဲ့သည်။

မီးလုံးနှင့် ဓာတ်ခဲခြောက်ကိုမူ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းဆိုင်သာဖြစ်၍ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှု ရှိခဲ့သည်။ ထို့အတွက်ကြောင့် နှစ်မျိုးစလုံးကို သေသေချာချာလုပ်သည့်နေရာတွင် အထူးပြုလုပ်ထားသည့် ပစ္စည်းကောင်းကို လိုအပ်သလောက်သာ ပြုလုပ်စေခဲ့သည်။

ထိုင်းရှော့ ၁၂ နှစ် (၁၉၂၃ ခုနှစ်)၊ ဇွန်လ

နောက်ဆုံးတွင် ကျည်ဖူးပုံစံဓာတ်မီးအိမ်အသစ်ကို အောင်မြင်စွာ ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့သည်။

(လက်ကားဆိုင်က ဒါ ရောင်းရမှာဆိုပြီးတော့မှ အံ့ဩကြလိမ့်မယ်...)

ကိုးနီးစကော့သည် ထိုကဲ့သို့အပိုင်တွက်၍ မီးအိမ်ကို လျှပ်စစ်ပစ္စည်း လက်ကားဆိုင်သို့ ယူသွားခဲ့သည်။ သို့သော် မမျှော်လင့်သည့် တုံ့ပြန်မှုကို ရရှိခဲ့လေသည်။

“ဓာတ်ခဲမီးက အပျက်များတယ်၊ ဒါထက် ဒီမီးအိမ်ရဲ့ ဓာတ်ခဲ
ခြောက်က အထူးပြုလုပ်ထားတဲ့ပစ္စည်းဖြစ်လို့ ပျက်သွားရင်လည်း
ချက်ချင်းဝယ်လို့မရဘူး မဟုတ်လား... ဒါဆိုရင် ဘယ်ရောင်းရမလဲ”
ဟုပြောလာခဲ့သည်။

အိုဆာကာတစ်ခွင်လုံးရှိ မည်သည့်လက်ကားဆိုင်သို့ သွား
သည်ဖြစ်စေ ထိုသို့ပြောခဲ့ကြလေသည်။ အိုဆာကာတွင်မရပါက
တိုကျိုဆိုပြီး တိုကျိုသို့သွားခဲ့သော်လည်း အတူတူပင် ဖြစ်သည်။

ထိုအတောအတွင်းတွင်လည်း သစ်သားကျည်တောက်
ဆိုင်က သစ်သားကိုယ်ထည်များ တဖြည်းဖြည်းရောက်လာခဲ့သည်။
ထိုအတူ မီးသီးနှင့် ဓာတ်ခဲခြောက်များလည်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့ရောက်
ရှိလာခဲ့လေသည်။

ကိုးနီးစကေ့က လက်လျှော့လိုက်ရပြီး လုံးဝတုန်လှုပ်
ချောက်ချားသွားလေသည်။

သို့သော် မကြာခင်တွင် အမှတ်မထင် သတိပြုမိလာခဲ့သည်။

(ဟုတ်တယ် ... လျှပ်စစ်ကိရိယာပစ္စည်းတွေရဲ့ လက်ကား
ဆိုင်တွေက မရဘူးဆိုရင် စက်ဘီးလက်ကားဆိုင်တွေကို သွားကြည့်
မယ်၊ ဒီမီးအိမ်က တကယ်တမ်းဆိုရင် စက်ဘီးမှာသုံးတဲ့ပစ္စည်းပဲ...)

သို့ရာတွင် စက်ဘီးလက်ကားဆိုင်တွင်လည်း အလွယ်တကူ
ပင် ပြောခဲ့သည်မှာ -

“ဘာ ... ဓာတ်ခဲမီး၊ ဟိုစင်ရဲ့အပေါ်ကိုကြည့်ပါဦး၊ အဲမှာမြင်တဲ့
အတိုင်း ရောင်းမထွက်တဲ့ပစ္စည်းတွေကြီးပဲ ပုံနေလို့ ဒုက္ခရောက်နေ
တာ”

မည်သည့်စက်ဘီးဆိုင်သို့သွားသွားအတူတူပင်ဖြစ်သည်။

ကိုးနီးစကော့သည် စိတ်အားငယ်ခြင်း၊ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းဖြစ်
နေသည်ထက် ထူးထူးဆန်းဆန်း စိတ်ကြည်လင်ကာ အေးဆေး
တည်ငြိမ်နေခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဦးနှောက်ကို အလုပ်များများ လုပ်
ခိုင်းစေခဲ့သည်။

(အားလုံးက ပြောကြသလိုပဲ လက်ရှိအချိန်အထိ ဓာတ်ခဲ
မီးအိမ်မှာ အားနည်းချက်ကများစွာရှိခဲ့တယ်၊ ငါ့ရဲ့ မီးအိမ်ကလည်း
အဲဒီအားနည်းချက်ကို ဖြည့်ဆည်းထားတဲ့အတွက်ကြောင့်မို့လို့
တကယ်ဆိုရင် ရောင်းမထွက်နိုင်စရာအကြောင်းမရှိဘူး...)

(ဒါပေမဲ့ အားလုံးက ငါ့စကားကို နားမထောင်ခင် ဒါကို
အရင်ကပစ္စည်းနဲ့အတူတူပဲလို့ သတ်မှတ်ထားကြတယ်၊ အဲဒီလူတွေ
ကို ဒီမီးအိမ်ရဲ့ ကောင်းတဲ့အချက်ကိုသိစေဖို့အတွက် ဘယ်လိုလုပ်
ရင်ကောင်းမလဲ...)

ရုတ်တရက်ပေါ့ပါးစွာ ခေါင်းထဲတွင်ရှိသည့် ရဲရင့်သည့်
စိတ်ကူးက ပေါ်လာခဲ့သည်။ သို့သော် ၎င်းသည် လွန်စွာအန္တရာယ်
ရှိသည့်စိတ်ကူးဖြစ်ပြီး မအောင်မြင်ခဲ့ပါက ချက်ချင်းပင် စက်ရုံက
ပြုတ်သွားမည်ဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ ကိုးနီးစကော့ထံတွင် ယန်းငွေထောင်
ပေါင်းများစွာဆိုသည့် စက်ရုံတည်ဆောက်ရန် အကြွေးရှိနေပြီး
ထို့အပြင် ထုတ်ကုန်ပစ္စည်းအသစ်ဖြစ်သည့် မီးလုံးများက ထောင်
ပေါင်းများစွာ လက်ဝယ်ပိုက်ထားလျက်ရှိပြီဖြစ်သည်။

ကိုးနီးစကော့က သွယ်ဝိုက်စွာဖြင့် မူမဲနီကိုပြောခဲ့သည်မှာ -

“ဒီတစ်ခေါက်လည်း ပြတ်ပြတ်သားသားလုပ်ချင်တယ်”

“ရတယ် ... လုပ်ပါ။ မအောင်မြင်ရင်လည်း နှစ်ယောက်လုံး နှိပ်အတိုင်းပဲ ပြန်ဖြစ်မှာပဲ မဟုတ်လား...”

ကိုးနိုးစကော့က နှလုံးသား၏ နက်ရှိုင်းသည့်တစ်နေရာတွင် မူမဲနီ၏စကားကို ကျေးဇူးတင်နေခဲ့မိသည်။

ကိုးနိုးစကော့က ထပ်မံ၍ လူသုံးယောက်ကို ခန့်ခဲ့သည်။ ထို သုံးယောက်ကိုခေါ်၍ ကျည်ဖူးပုံစံမီးအိမ်ကိုယူကာ တွေ့သမျှဆိုင်သို့ ဝင်လေတော့သည်။ ကိုးနိုးစကော့က မီးအိမ်ကိုထုတ်သည့်အခါတွင် စက်ဘီးဆိုင်မှ ပြောလေသည်မှာ -

“ဓာတ်မီးအိမ်ဆိုရင် မလိုပါဘူး ... ရောင်းမရလို့ ဒုက္ခရောက် နေတာ”

ကိုးနိုးစကော့က ပြန်ဖြေသည်မှာ -

“မဟုတ်ပါဘူး ... ရောင်းပါလို့တော့ မပြောပါဘူး။ ၃ ရ ပေးပါ မယ်။ ၁ ရကို ဆိုင်မှာ တောက်လျှောက်ထွန်းထားပေးပါ။ နောက် တစ်ခေါက် ဆိုင်ကိုလာတဲ့အခါကျရင် ဘယ်နှနာရီခံလဲဆိုတာကို ပြောပြပေးပါ။ အဲဒီကြားထဲမှာ ဝယ်မယ့်ဧည့်သည်လာခဲ့ရင် ကျေးဇူး ပြု၍ရောင်းပေးပါ”

ကိုးနိုးစကော့က ထိုသို့ပြုလုပ်ရင်း ၎င်းနေတစ်နေကုန် စက် ဘီးဆိုင်များသို့ ပတ်ခဲ့လေသည်။

နောက်နေ့မှစ၍ သုံးယောက်ကို အိုဆာကာအား ၃ ပိုင်းခွဲ၍ ပတ်ခိုင်းစေခဲ့သည်။ သုံးယောက်က တစ်ရက်လျှင် မီးလုံး ၇၀၊ ၈၀ ကို ယူ၍ စိတ်အားထက်သန်စွာ ခြေကျင်လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ မကြာမီ

တွင် အိုဆာကာအတွင်းရှိ စက်ဘီးဆိုင်များသည် ညဘက်တွင် လည်း တောက်ပစွာလင်းလက်မှုကို ကျည်ဖူးပုံစံမီးအိမ်က ပေးခဲ့သည်။

၎င်းသည် အတိုဆိုရင် နာရီ ၃၀၊ အရှည်ဆိုရင် နာရီ ၄၀၊ နာရီ ၅၀ ကြာ ခံခဲ့သည်။

“ကျည်ဖူးပုံစံမီးအိမ်ပေးပါ”

“မဆုရှိတရဲ့ဓာတ်ခဲမီးအိမ်ပေးပါ”

ထိုသို့ပြောသူများ များပြားလာခဲ့သည်။ စက်ဘီးဆိုင်သည် နောက်ထပ်အရောင်းစာရေးလာမည့်ရက်ကို မစောင့်တော့ဘဲ ကိုးနီးစကော့ထံသို့ ဖုန်းဆက်၍ အော်ဒါမှာခဲ့လေသည်။

လက်ကားဆိုင်များလည်း (လက်ဖဝါးကိုလှန်ရာမှ မှောက်လိုက်သကဲ့သို့) ရုတ်တရက်ပြောင်းလဲကာ ဖုန်းများ ဆက်လာခဲ့ကြသည်။

ကိုးနီးစကော့က ၎င်းမီးအိမ်ကို (Excell Lamp) အကောင်းစားမီးအိမ်ဟု နာမည်ပေးခဲ့သည်။ Excell သည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာ စကားတွင် အကောင်းတကာ အကောင်းဆုံးဆိုသည့် စကား ဖြစ်သည်။

“ရှင်က တယ်ဟုတ်ပါလား” မူမဲနီက ပြုံးပြလေသည်။

ငလျင်ဘေးကြုံရစဉ်

မီးအိမ်ကိုတိုက်ရိုက်စက်ဘီးဆိုင်တွင်ထားပြီး လမ်းလျှောက်သည်ဆိုသော အရဲစွန့်သည့် လုပ်ပုံလုပ်နည်းသည် မျှော်လင့်ထား

သည့်အတိုင်း လူအင်အားနှင့် ငွေကြေးကုန်ကျမှုများသဖြင့် တိုကျို အစရှိသည်တို့တွင် မလုပ်နိုင်ပေ။

ထို့အတွက်ကြောင့် ကိုးနိးစကောသည် ထပ်မံ၍ လက်ကား ဆိုင်မှတစ်ဆင့် ရောင်းချခဲ့သည့်အပြင် အထူးသဖြင့် မဆုရှိတ၏ ကိုယ်စားလှယ်ဆိုင်ကို သတ်မှတ်ကာ မီးအိမ်ကိုရောင်းချစေခဲ့သည်။

“ဒါက ရောင်းရမှာ၊ ကျွန်တော့်ကို နာရာခရိုင်နဲ့ နာဂိုရာမြို့ရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်ပေးပါ” ဟု ယိုရှိဒါ ကိုးတာရောဆိုသူက ပထမ ဦးဆုံး တင်သွင်းလာခဲ့သည်။

(ဒီအခြေအနေအတိုင်းဆိုရင် မကြာခင်အတောအတွင်းမှာ တစ်နိုင်ငံလုံး ကိုယ်စားလှယ်ဆိုင်တွေ ဖွင့်နိုင်မယ်ကွ...)

ကိုးနိးစကောသည် ထိုကဲ့သို့သော မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ် များ သိုသိုသိပ်သိပ် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ထိုသို့ ပထမပိုင်းတွင် ဘယ်လိုများဖြစ်မလဲလို့ ထင်ထားခဲ့သည့် ဓာတ်ခဲမီးအိမ် အရောင်း တိုက်ပွဲလည်းပြီးဆုံး၍ သက်ပြင်းချစိတ်အေးခဲ့ရသည်။

နွေရာသီအကုန်ပိုင်းသို့ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

၎င်းနှစ်၏ စက်တင်ဘာလ ၁ ရက်နေ့တွင်ဖြစ်သည်။

ကိုးနိးစကောသည် နေ့လယ်နေ့ခင်း ရုံးတွင်ရှိနေစဉ် “ဝရော ဝရော” ဆိုပြီး ငလျင်လှုပ်ခဲ့လေသည်။

(တော်တော်ကြီးတာပဲ၊ ငလျင်ရဲ့ဗဟိုချက်က ဘယ်မှာလဲ မသိဘူးနော်...)

ထိုသို့စဉ်းစားပြီး ၃ နာရီလောက်တွင် -

“အချုပ်ပိုပျို ... အချုပ်ပိုပျို ... အချုပ်ပို” ဟု သတင်းစာ၏ အချုပ်ပိုရောင်းသူက အပြေးအလွှား ရောင်းချနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဝယ်ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် အံ့အားသင့်ခဲ့ရသည်။

“တိုကျိုဇရိယာ တယ်လီဖုန်း၊ ကြေးနန်း၊ ပြတ်တောက်”

ထိုသို့သော အထူးစာလုံးကြီးက မျက်စိထဲသို့ ပြေးဝင်လာသည်။ ကိုးနီးစကောသည် ချက်ချင်းပင် တိုကျိုရုံးခွဲအတွက် စိတ်ပူသွားခဲ့သည်။

တိုကျိုရုံးခွဲသည် ထိုစဉ်က ရုံးဝန်ထမ်း တိုရိုအော့နှင့် မအယ်ဒါ တို့နှစ်ယောက်ဖြင့် လူတိုးကာ ခိတမြို့နယ်၏ တကနီဂါဝါရပ်ကွက်သို့ ပြောင်းရွှေ့ထားခဲ့သည် ဖြစ်သည်။

ကိုးနီးစကောသည် ချက်ချင်းပင် ဖုန်းဆက်ကြည့်ခဲ့သည်။ ဖုန်းဆက်၍မရပေ။ ထို့ကြောင့် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို တိုကျိုသို့ စေလွှတ်ခဲ့သည်။

ထိုအတောအတွင်း အချုပ်ပိုက ထပ်မံထွက်ရှိခဲ့သည်။

“ငလျင်ကြီး၊ တိုကျိုပဟိုပြု ခန်းတိုဒေသတစ်ဝိုက် သေဆုံး ဒဏ်ရာရသူ အရေအတွက်မသိ၊ မီးရထားကုန်းကျော် တံတားပြိုကျ၊ ရထားလမ်းပိတ်”

“ဘာမှလုပ်လို့မရတော့ဘူး”

ကိုးနီးစကောသည် တိုကျိုသို့ လူလွတ်ခြင်းကိုလည်း ရပ်ဆိုင်း၍ စိုးရိမ်ပူပန်သည့်ရက်များကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရသည်။ ထို့နောက် ၄ ရက်မြောက်သောနေ့တွင် တိုရိုအော့နှင့် မအယ်ဒါတို့သည် မည်းပေ

နေသည့်မျက်နှာဖြင့် ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ နှစ်ယောက်သား ငလျင် လှုပ်ပြီး မီးလောင်မှုဖြစ်သည့်ကြားမှ တိမ်းရှောင်လာခဲ့ကြသည် ဖြစ်သည်။

အစုကယာမဆိုသည့်နေရာတွင် လူအမြောက်အမြားနှင့် ဟင်းလင်းပြင်တွင် အိပ်ခဲ့ကြသည်။ ပြန်ကြည့်သည့်အခါတွင် ရုံးခွဲမှာ မီးလောင်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ တိုကျိုဘူတာသို့ သွားကြည့်သော်လည်း တိုးကိုင်းဒိုးရထားလမ်းမှ ပတ်စီးကာ ပြန်လာခဲ့ကြသည်ဟု ပြောသည်။

“တော်သေးတာပေါ့... တော်သေးတာပေါ့”

ကိုးနိုးစကောကော မူမဲနိပါ နှစ်ယောက်စလုံးကိုကြည့်ကာ မထင်မှတ်ဘဲ မျက်ရည်ဝဲလာခဲ့မိကြသည်။

ထိုငလျင်ကြီးသည် လူပေါင်း ၁ သိန်းနှင့် ၅ ထောင် သေဆုံးပြီး အိမ်ပေါင်း ၁ သိန်း ၂ သောင်း ၆ ထောင် လုံးဝ မီးလောင်ပျက်စီးသွားသည်ဟု ပြောစမှတ်ပြုကြသည့် ခန်းတိုးငလျင်ကြီး ဖြစ်သည်။

ရက်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ တိုကျိုတွင်ရှိခဲ့သည့် ကိုးနိုးစကော၏ဖောက်သည် ၁၀ ကျော်တို့ကလည်း အားလုံးက ထိခိုက်ဆုံးရှုံးမှုများခံခဲ့ရသည်ကို သိရှိခဲ့ရသည်။

ကိုးနိုးစကောသည် မိမိ၏ဖောက်သည် တစ်ဦးချင်း၊ တစ်ဦးချင်းဆီမှ ရစရာငွေကိုလည်း မယူတော့ဘဲ ဖောက်သည်များကို အမြန်ဆုံး ပြန်လည်နာလန်ထူလာနိုင်စေရန် ဆုတောင်းခဲ့ပေသည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်း တိုကျိုရုံးခွဲကိုလည်း ခေတ္တယာယီပိတ်ထားခဲ့လေသည်။

ဆောင်းတွင်းရောက်သော် တိုရှိအော့သည် တပ်ထဲသို့
ဝင်သွားလေတော့သည်။ ထိုခေတ်က ဂျပန်နိုင်ငံတွင် စစ်တပ်ရှိပြီး
ယောက်ျားလေးများသည် အသက် ၂၀ ပြည့်၍ စစ်သားစိစစ်ရေးကို
အောင်မြင်ပါက တပ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်နိုင်သည်ဟု သတ်မှတ်ထား
ချက်ရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“သေရာကြိုးစားနော်”

ကိုးနိုးစကော့ကော မူမဲနိပါ ရင်ထဲမှခံစားချက်ကို မြိုသိပ်ကာ တိုရိုအော့ကို နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က တိုကျိုတွင် ပြန်လည်ထူထောင်ရေးအတွက် အားထည့်၍လုပ်ဆောင်နေသည့်အချိန်ဖြစ်သည်။

ကိုးနိုးစကော့လည်း တိုကျိုရုံးခွဲကို ပြန်လည်ဖွင့်လှစ်ရန် ကြိုးပမ်းခဲ့သည်။ ကျည်ဖူးပုံစံမီးအိမ်ကို ပြုလုပ်စဉ်က ကိုးနိုးစကော့၏ ဉာဏ်ရုံးဖြစ်ခဲ့သည့် မိယာမိုတိုကို ရုံးခွဲပြန်ဖွင့်မည့်ကိစ္စအား လုပ်ဆောင်နိုင်မည်ဟု မျှော်လင့်၍ စေလွှတ်ခဲ့သည်။

“မိယာမိုတို၊ တိုကျိုက မီးလောင်ပြင်ဆိုတော့ သွားပေးနိုင်ပါ့မလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်က လက်ရှိအချိန်ထိ ထုတ်လုပ်မှု အပိုင်းကိုပဲ လုပ်ခဲ့ပြီး ရောင်းတဲ့အပိုင်းကိုတော့ မလုပ်ဖူးသေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကြိုးစားပြီး အောင်မြင်အောင်လုပ်ပါ့မယ်”

ထိုင်းဆေး ၁၃ နှစ် (၁၉၂၄ ခုနှစ်) နှစ်သစ်ကူးအားလပ်ရက်ကို ပြီးအောင်မစောင့်တော့ဘဲ မိယာမိုတိုသည် တိုကျိုသို့ ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။ မကြာမီရှိသဖြို့နယ် (လက်ရှိ မိနာတိုမြို့) ရှင်းမဲရပ်ကွက်တွင် ရုံးခွဲကိုဖွင့်ခဲ့သည်ဆိုသည့် အကြောင်းကြားစာ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

တိုကျိုမြို့သည် ပြန်လည်ထူထောင်ဆဲဖြစ်သည့်အတွက် လှုပ်စစ်ပစ္စည်းများက မရှိမဖြစ်လိုအပ်သောကြောင့် ပုံမှန်ပို့ပေးပါဟူသော အကြောင်းကြားစာလည်း ရောက်လာခဲ့သည်။

၂ လကြာပြီးသည့်နောက်တွင် ကိုးနီးစကောသည် အခြေအနေကို ကြည့်ရန် တိုကျိုသို့ သွားခဲ့သည်။

အံ့အားသင့်ခဲ့ရသည်မှာ ရုံးခွဲသည် အကျယ်က ၂ ကင် (၃.၆ မီတာ) ရှိသည့် တဲပုတ်လေးသာ ဖြစ်သည်။

အတွင်းပိုင်းလည်း ၄ ဆူဘိုး (13 squaremeter) မြေကြမ်းခင်းနှင့် ဖျာ ၃ ချပ် (5 squaremeter) ခန့်ရှိ အခန်းမျှသာ ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ကျဉ်းမြောင်းသည့်နေရာတွင် မီယာမိုတိုလင်မယားနှင့် အလုပ်သင် ၂ ယောက်တို့က ကြိုးစားနေကြပေသည်။

အိုဆာကာမှပို့လိုက်သည့် ပစ္စည်းများက ရှေ့လမ်းမပေါ်တွင် ပုံထားလေသည်။ ထိုအခါ ရဲက လာ၍ကြိမ်းမောင်းခဲ့လေသည်။

“ဟေး... ချက်ချင်းသိမ်း”

မီယာမိုတိုက တောင်းပန်ရင်း ပစ္စည်းများကို မြေကြမ်းခင်းသို့ သယ်၍ ရွှေ့ပြောင်းထားခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ပစ္စည်းများ ထပ်ရောက်လာပြီး ရဲလည်းရောက်လာခဲ့သည်။

“တောင်းပန်ပါတယ် ... ဒါတွေကတော့ အခုပစ္စည်း သွားပို့ပြီး တာနဲ့ သိမ်းပါမယ်”

မီယာမိုတိုတို့က ပစ္စည်းကိုစက်ဘီးပေါ်သို့တင်၍ ထွက်သွားကြလေသည်။

“မိယာမိတို ... ကျေးဇူးပဲ၊ မဆုရှိတာက မင်းတို့ရှိနေသမျှ
တိုကျိုမှာလည်း မရှုံးဘူးကွ”

ကိုးနီးစကော့သည် သူတို့ကိုနှုတ်ဆက်ရင်း မထင်မှတ်ဘဲ
မျက်ရည်ဝဲ ခံစားခဲ့ရသည်။

၃။ တောက်ပရွန်းလဲ့သည့် အလင်းလမ်းကြောင်း

“နေရှင်နယ်” မွေးဖွားခြင်း

ကိုးနီးစတေ့က Excell Lamp ကိုထုတ်ရောင်းသည့်အချိန် မှစ၍ လူများက စက်ဘီးစီးသည့်အခါတွင် တစ်စတစ်စ စက်ဘီးမီးကို ထွန်း၍ စီးလာခဲ့ကြသည်။ သို့သော် လမ်းလျှောက်သည့်အခါတွင် လူအများစုသည် ချိုးချင် (ဂျပန်လက်ဆွဲမီးအိမ်) ကို အသုံးပြုခဲ့ကြသည်။

(လမ်းလျှောက်တဲ့အခါမှာလည်း တစ်နည်းနည်းနဲ့ ဓာတ်ခဲ
မီးအိမ်ကို သုံးစေချင်လိုက်တာ...)

ကိုးနိုးစကေ့သည် ထိုသို့စဉ်းစားမိပြီး ခန်းတိုငလျင်ဘေး
ကြုံခဲ့သည့်အချိန်မှစ၍ သိုသိုသိပ်သိပ် အခြားနောက်တစ်မျိုး ဓာတ်ခဲ
မီးအိမ်ကို ပြုလုပ်ရန် စဉ်းစားမိခဲ့သည်။

(ကိုင်ရလွယ်ကူစေဖို့အတွက် ကျည်ဖူးပုံစံထက် လေး
ထောင့်ပုံစံက ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ အလင်းရောင်ကိုလည်း
အဆင့်ဆင့် အတိုးအလျှော့လုပ်လို့ရအောင် လုပ်ချင်တယ်ကွာ...)

ထိုသို့ စဉ်းစားရင်း အကြိမ်ကြိမ်တီထွင်ဖန်တီးမှုကို ပြုလုပ်
ခဲ့သည်။

(ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် Excell Lamp လို့မျိုးကောင်းတဲ့နာမည်
တပ်ချင်တယ်...)

တီထွင်မှုကိုပြုလုပ်နေရင်း ထိုကဲ့သို့စဉ်းစားခဲ့သည်။ တစ်နေ့
တွင် သတင်းစာ၌ “အင်တာနေရှင်နယ်” ဆိုသည့် စကားလုံးကို
ရေးသားဖော်ပြထားသည်ကို ကြည့်၍ -

(ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ မသိဘူး...)

ထိုသို့တွေး၍ အဘိဓာန်တွင်ရှာကြည့်သည့်အခါ “အပြည်
ပြည်ဆိုင်ရာ” ဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို သိရှိခဲ့ရသည်။ တစ်ဆက်တည်း
“နေရှင်နယ်” ဆိုသည့်စကားလုံးကိုရှာကြည့်သည့်အခါတွင် “ပြည်သူ
၏” “နိုင်ငံတော်၏” ဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရသည်။

ကိုးနိုးစကေ့က ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ရင်ထဲတွင် ဒိန်းခနဲ
ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“နေရှင်နယ် ... ဒီနာမည်မိုက်တယ်၊ ငါက ပြည်သူတွေ အတွက် လျှပ်စစ်ပစ္စည်းကို လုပ်နေတာကွ”

ကိုးနိုးစကေ့သည် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် နောက်လာမည့် ဓာတ်မီးအိမ်၏နာမည်ကို နေရှင်နယ်မီးအိမ်ဟု နာမည်ပေးခဲ့သည်။

များမကြာမီ မီးအိမ်လည်း ပြုလုပ်ပြီးဆုံးသွားခဲ့သည်။ သတ္တု ဖြင့် လေးထောင့်ပုံစံမီးအိမ်ဖြစ်ပြီး လက်တွင် ချိတ်ဆွဲရသည့်ပုံစံ ဖြစ်သည်။ ထပ်မံ၍ အထဲတွင် ဓာတ်ခဲ ၆ လုံးထည့်ပြီး အပြင်ဘက်တွင် မီးခလုတ်ကို အမျိုးမျိုး ပြောင်းခြင်းအားဖြင့် မီးအလင်းရောင် အတိုး အလျှော့ကို အဆင့်ဆင့်ပြောင်းလဲနိုင်သည် ဖြစ်သည်။

ထိုမီးအိမ်ကို ဝန်ထမ်းများက အံ့အားသင့်ခဲ့ကြသည်။

“သူဌေး ... ဒီအလျှော့အတင်းလုပ်တဲ့ ခလုတ်ကို စဉ်းစား ဖန်တီးထားတာက အရမ်းကောင်းတဲ့တီထွင်မှုတစ်ခုလို့ ပြောလို့ ရတယ်”

“ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ... ငါကိုယ်တိုင်လည်း ဒီတစ်ခေါက် ဒီခလုတ်ကိုလုပ်ဖို့ အရမ်းကို လွဲလစိုက်ခဲ့ရတယ်”

ထိုင်းရှော့ ၁၅ နှစ် (၁၉၂၆ ခုနှစ်)၊ မတ်လတွင် ကိုးနိုး စကေ့သည် ၎င်းဓာတ်ခဲမီးအိမ်ကို မိမိ၏တီထွင်မှုအဖြစ် အသိအမှတ် ပြုပေးရန် မူပိုင်ခွင့်အေဂျင်စီကို လျှောက်ထားခဲ့သည်။

၁၉၂၆ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ (၂၅) ရက်နေ့တွင် ထိုင်းရှော့ ၁၇ ရင်က နတ်ရွာစံပြီး ရှိုးဝါး ၁ နှစ်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ နောက်တစ်နှစ် ရှိုးဝါး ၂ နှစ် မေလတွင် ကိုးနိုးစကေ့၏လျှောက်ထားမှုကို အသိအမှတ် ပြုခြင်းခံရပြီး ထိုနေ့မှစ၍ ၁၅ နှစ်တာကာလအတွင်း ဥပဒေသတ်

မှတ်ချက်အရ အခြားသူများက တူညီသည့်ဓာတ်မီးအိမ် ပြုလုပ်ခြင်းကိုပြုလုပ်ခွင့် မရှိပေ။

ထိုစဉ်က “နေရှင်နယ်”ကို ဓာတ်မီးအိမ်အသစ်၏ ကုန်တံဆိပ်အဖြစ် ပြုလုပ်ရန်ကိုလည်း မူပိုင်ခွင့်အေဂျင်စီမှ အသိအမှတ်ပြုပေးခဲ့သည်။

ကိုးနိုးစကေ့သည် နေရှင်နယ်မီးအိမ်ကော Excell မီးအိမ်ကိုပါစက်ဘီးဆိုင်သို့လိုက်ဝေစဉ်က ပြုလုပ်ခဲ့သည့်ပုံစံဖြင့် ရောင်းရန် စဉ်းစားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဓာတ်ခဲခြောက်ကို ပြုလုပ်ပေးစေရန် တိုက်ရိုက် အိုကာဒါဓာတ်ခဲခြောက်သို့ သွားရောက်ခဲ့သည်။

“မစ္စတာ အိုကာဒါ၊ ကျွန်တော်က မကြာခင်မှာ နေရှင်နယ် မီးလုံး ၁၀၀၀၀ ကို ကိုယ်စားလှယ်ဆိုင်တွေကို ဖြန့်ဝေဖို့ အစီအစဉ် ရှိတယ်။ အဲဒါကြောင့် မစ္စတာအိုကာဒါကိုလည်း ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် အမှတ်တရအနေနဲ့ ဓာတ်ခဲခြောက် ၁၀၀၀၀ ကို လှူစေချင်ပါတယ်”

“ဘာ ... အခု ၁၀၀၀၀၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး မဆုဂိုတရယ်”

“မဟုတ်ဘူး... တကယ်လို့ အခု ၁၀၀၀၀ ရမယ်ဆိုရင် တောင်မှ မစ္စတာအိုကာဒါအတွက် အရှုံးမရှိပါဘူး”

အိုကာဒါဓာတ်ခဲခြောက်သူဌေးက မျက်နှာမာနေခဲ့သည်။

ထို့နောက် ကိုးနိုးစကေ့က ယုံကြည်မှုအပြည့်ဖြင့် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“အဲဒါဆိုရင် မစ္စတာအိုကာဒါ၊ တစ်နှစ်အတွင်း မီးအိမ်အလုံးပေါင်း ၂ သိန်းကျော်ရောင်းရတဲ့နှစ်မှာပဲ ဓာတ်ခဲအလုံး ၁၀၀၀၀ ကို လှူပေးရမယ်ဆိုရင်ကော ဘယ်လိုလဲ၊ အဲဒီထက်နည်းရင်တော့ တစ်ခုမှ မပေးပါနဲ့”

ချက်ချင်းပင် အိုကာဒါသူဌေးလည်း နားလည်သဘော ပေါက်သွားခဲ့သည်။

ရောင်းချမှုကို စတင်သည့်အချိန်တွင် ကိုးနီးစကော့က သတင်းစာတွင် နေရှင်နယ်၏ကြော်ငြာကို ထည့်ခဲ့သည်။ စက်ရုံ သေးသေးလေးက သတင်းစာကြော်ငြာကို ထည့်သည့်ကိစ္စမျိုးမှာ ထိုခေတ်က မရှိခဲ့သေးပေ။

“ဝယ်ရင်စိတ်ချ၊ သုံးရင်တွက်ချေကိုက်မည့် နေရှင်နယ် မီးအိမ်”

၃ ညကြာ ထိုကဲ့သို့ ကြော်ငြာစာလုံးကို စဉ်းစားခဲ့ပြီး အမည်း ရောင်အောက်ခံပေါ်တွင် အဖြူရောင်ဖောင်းကြွနေသည့် မီးအိမ်ပုံနှင့် အတူကြော်ငြာခဲ့သည်။

၎င်း၏ရလဒ်မှာ...

လက်တွေ့တွင် ကိုးနီးစကော့ကိုယ်တိုင်လည်း မယုံကြည် နိုင်လောက်အောင်ပင် အံ့အားသင့်ခဲ့ရသည်။

နေရှင်နယ်မီးအိမ်သည် ထိုနှစ်အတွင်း ၄ သိန်း ၇ သောင်း ရောင်းထွက်ခဲ့သည့်အတွက်ဖြစ်သည်။

“မစ္စတာမဆူရှိတ၊ ကျွန်တော်က အခုအချိန်အထိ ဒီ လောက်အံ့အားသင့်တာမျိုး မရှိခဲ့ဘူး၊ အမှန်အတိုင်းပြောရမယ် ဆိုရင် စိတ်ထဲမှာ ၂ သိန်းဆိုတာတောင် မလွယ်ဘူးလို့ ထင်ထားခဲ့ တာ”

နှစ်သစ်ကူးရောက်သော် အိုကာဒါဓာတ်ခဲခြောက်၏သူဌေး က အိုဆာကာအထိလာရောက်ပြီး သူမိသားစု၏ အမှတ်တံဆိပ်

ပါသည့် ဂျပန်တိုက်ပုံ (ဟအိုရို)ဝတ်ကာ ဓာတ်ခဲ ၁၀၀၀၀ ဖိုး ချက်လက်မှတ်ကို ကိုးနိုးစကေ့ထံ လာရောက်ပေးခဲ့သည်။

နှစ်သက်သဘောကျသည့်လူငယ်

ဤနေရာတွင် ရှေ့မှအကြောင်းကို ပြန်လည်ရှင်းပြလိုသည်မှာ ခန်းတိုးငလျင်ကြီးဖြစ်ပွားပြီး များမကြာမီ အချိန်အတွင်းက အကြောင်းကို ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တွင် ကိုးနိုးစကေ့သည် အိုးဘီလက်ချော စက်ရုံတွင် အမည်မသိလူငယ်လေးတစ်ယောက်က စက်ကို အသုံးပြု၍ အလုပ်လုပ်နေသည်ကိုကြည့်ကာ အာမေဍိတ်ပြုခဲ့သည်။

ထိုလူငယ်၏ သွက်လက်ဖြတ်လက်မှုကို မျက်စိကျခဲ့ပြီး ထိုထက်ပို၍ အံ့ဩသည်မှာ ထိုလူငယ်ကို ကိုးနိုးစကေ့၏ထံတွင် အလုပ်ခန့်ထားသည်ကို မမှတ်မိသည့်အတွက်ဖြစ်သည်။

“မင်း ... ဘယ်သူလဲ။” အမှတ်မထင်စွာ မေးမြန်းခဲ့သည်။

“ကျွန်တော်က ဒီနားကရပ်ကွက်မှာရှိတဲ့ စက်ရုံမှာ အလုပ်လုပ်နေပြီး မဆုရိုတာလျှပ်စစ်ကို ပေးရမယ့်ပစ္စည်းကို ပြုလုပ်နေတဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျာ ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့စက်ရုံမှာ ဒီလိုစက်မျိုး မရှိတဲ့အတွက်ကြောင့်မို့လို့ ဒီမှာ လာပြီးငှားသုံးနေတာ ဖြစ်ပါတယ်”

လူငယ်လေးက ရိုက်ကျိုးစွာနှုတ်ဆက်ခဲ့လေသည်။

“ဟုတ်လား ... ရပါတယ် ... ရပါတယ် လုပ်ပါ။ ဒါနဲ့ မင်းနာမည်က”

“နာကာအို တဲ့ဆုဂျိရိုလို့ ခေါ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

၁၂၂ ◊ အောင်ကျော်ဟိန်း

ကိုးနီးစက္ကေက ထူးထူးဆန်းဆန်း ထိုလူငယ်လေးကို သဘောကျခဲ့ပြီး ထို့နောက်ပိုင်းတွင်လည်း စိတ်ထဲတွင် အမှတ်တရ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ထို့နောက်ပိုင်း ၎င်းစက်ရုံသူဌေးနှင့် တွေ့သည့်အခါတွင် ကိုးနိုးစကောက “ခင်ဗျားဆီမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ နာကာအို တဲ့ဆုဂျီရို လို့ခေါ်တဲ့ ကောင်လေးရှိတယ် မဟုတ်လား” ဟု ပြောသည့်အခါတွင် သူဌေးက မျက်မှောင်ကျုံ့လိုက်၍ -

“အား ... ဒီကောင်လေးက ထောင့်မကျိုးဘူး၊ ချာတိတ်လေး ပဲရှိတဲ့သူက သူဌေးဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဒါမလုပ်ရဘူး ဟိုဟာ မလုပ်ရဘူးဆိုပြီး ပြောလေ့ရှိတယ်”

“သူက ဘာတွေပြောလို့လဲ” ဟု မေးကြည့်သောအခါတွင် လူငယ်လေးက ပြောသည့်စကားမှာ ကိုးနိုးစကော ထိုသူဌေးအပေါ် တွင် ဒါမျိုးက မလုပ်ရင်ကောင်းမယ်၊ အဲဒါထက်ကို ဒါမျိုးလုပ်ရင် ပိုကောင်းမည်ဟု ထင်သည့်အချက်များ ဖြစ်ပေသည်။

ကိုးနိုးစကော ထိုလူငယ်လေးကို ပိုမို၍ သဘောကျနှစ် သက်လာခဲ့သည်။

“ကဲ ... ကာယကံရှင်က သဘောတူမယ်ဆိုရင် အဲဒီလူငယ် လေးကို ကျွန်တော့်ဆီကို ပေးမလား၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ သူဌေး”

“ကောင်းပါတယ် ... အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ နားငြီးတဲ့ကောင် မရှိတော့ရင် ကျွန်တော့်အတွက်လည်း အဆင်ပြေတာပေါ့”

နာကာအိုသည် များမကြာမီအချိန်တွင် ကိုးနိုးစကော၏ သဘောဆန္ဒကို ကျေးဇူးတင်လက်ခံ၍ မဆုဂျီတ လျှပ်စစ်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့လေသည်။

နာကာအိုသည် တိုကျိုရှိ ဆာမူရိုင်းမျိုးနွယ်မိသားစုမှ ပေါက်ဖွားလာသူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ငယ်ရွယ်စဉ်ကပင် မိဘနှစ်ပါး

နှင့် သေကွဲကွဲခဲ့ရပြီး ကျောင်းမတက်ခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။ ရွေးစရာလမ်း မရှိသဖြင့် ရပ်ကွက်အတွင်းရှိစက်ရုံတွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့စဉ် ထိုစက်ရုံ သည် ငလျင်ဘေးသင့်၍ မီးလောင်သွားသဖြင့် အိုဆာကာသို့ ရောက်လာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ကိုးနီးစကော့သည် ၎င်းကိုသိရှိသည့်အခါတွင် မိမိဖြတ်သန်း လာခဲ့သည့် ဘဝအခြေအနေနှင့် နှိုင်းယှဉ်၍ ရင်ထဲတွင် နာကာအို၏ အနာဂတ်ကြိုးစားမှုအပေါ်မျှော်လင့်ချက်ထားလာခဲ့သည်။

နာကာအိုသည် နောက်ပိုင်းတွင် ယခင်က တိုကျိုတွင် အလုပ်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည့်စက်ရုံ ပြန်လည်တည်ဆောက်သည့်ကိစ္စ အတွက် ခေတ္တထိုစက်ရုံသို့ပြန်သွားခဲ့လေသည်။

ထိုစက်ရုံတွင် ရေဒီယို၏ သတ္တုရိုင်းရှာဖွေသည့်ကိရိယာကို ပြုလုပ်ပြီး ရှိဘရှင်းမဲတွင်ရှိသော မဆုရှိတ လျှပ်စစ်၏ တိုကျိုရုံးခွဲသို့ လာပို့ခြင်းကိုလည်း ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

“မစ္စတာ မီယာမိုတို၊ ကျွန်တော့်ကုမ္ပဏီမှာ ဒါမျိုးတွေ လုပ်နေ တယ်”

မီယာမိုတိုက ကိုးနီးစကော့ထံသို့ ၎င်းကိုသတင်းပို့ခဲ့သည်။ ကိုးနီးစကော့က မီယာမိုတိုအား ထိုပစ္စည်းကို ရောင်းချရန် အကူအညီ ပေးပါဟု အကြောင်းပြန်ခဲ့သည်။

ရှိုးဝါး ၂ နှစ်အစပိုင်းတွင် ကိုးနီးစကော့က ဒုတိယအကြိမ် နာကာအိုကိုဖိတ်ခေါ်၍ မိမိနေရာသို့ပြန်လာစေခဲ့သည်။

“နာကာအို ... ကောင်ကလေး၊ မဆုရှိတ လျှပ်စစ်မှာတော့ လျှပ်စစ်အပူဌာနကို ဖွင့်လိုက်ပြီ၊ မင်းက အဲဒီမှာ နည်းပညာတာဝန်ခံ

အနေနဲ့ အခြားကုမ္ပဏီတွေထက်သာတဲ့ အကောင်းစား လျှပ်စစ် မီးပူကို မလုပ်ပေးနိုင်ဘူးလားကွာ”

နာကာအိုက ကိုးနီးစကော့၏ နွေးထွေးမှုကို ကျေးဇူးတင်ရင်း ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး သိမ့်သိမ့်တုန်နေပေတော့ သည်။

ထိုစဉ်က လျှပ်စစ်မီးပူပြုလုပ်သည့်ကုမ္ပဏီများမှာ တိုကျို၊ ကျိုတိုနှင့် အိုဆာကာတို့တွင် ၁၀ ခုကျော်ရှိပြီး နှစ်အလိုက် ၁ သိန်း လောက် ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ဈေးနှုန်းသည် ဈေးသက်သာ သည့်ပစ္စည်းမှာ ၃ ယန်း ၅၀ စဲနဲ့ ဖြစ်ပြီး ဈေးကြီးသည့်ပစ္စည်းမှာ ၅ ယန်းပေးရပြီး သာမန်လူတန်းစားများက တော်ရုံတန်ရုံ မဝယ်နိုင် သည့် ဖိမ်ခံပစ္စည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

နာကာအိုက မကြာခင် Heater ကို သံပြားနှင့် အုပ်ထား သည့်ပုံစံ လျှပ်စစ်မီးပူအသစ်ကို ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

“ဟုတ်ပြီ ... ဒါကတော့ အရင်ကပစ္စည်းတွေထက် စွမ်းရည် ပိုမြင့်တဲ့မီးပူပဲ။ နောက်တစ်ခုက ဈေးနှုန်းပဲ။ ဒီပစ္စည်းကို တခြား ကုမ္ပဏီပစ္စည်းတွေထက် ဈေးသက်သာဖို့ဆိုရင် ဘယ်နည်းလောက် ရောင်းမှ အဆင်ပြေမလဲဆိုတာ တွက်ကြည့်ပေးလို့ရမလား” ဟု ကိုးနီးစကော့က ပြောသည့်အခါတွင် နာကာအိုက ၎င်းကို တွက်ချက် ပြသည်မှာ -

“တကယ်လို့ အလုံးရေ ၁ သိန်း ရောင်းရမယ်ဆိုရင် တစ်လုံးကို ၃ ယန်း ၂၀ စဲနဲ့နှုန်းနဲ့ လုပ်လို့ရပါမယ် ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်လား ... အဲဒါဆိုရင် တစ်နှစ်ကို အလုံးရေ ၁ သိန်း ရောင်းဖို့အတွက် ၁ လကို အလုံးရေ ၁ သောင်းစီ လုပ်ရအောင်”

တခြားလူများက အံ့အားသင့်ကြလေတော့သည်။

“သူဌေး ... အဲလိုလုပ်ရင် အန္တရာယ်များမယ် ထင်တယ်။ လက်ရှိမှာမီးပူကုမ္ပဏီဆယ်ခုကျော်ပေါင်းလိုက်ရင်တောင်မှ တစ်နှစ်ကို အလုံးရေ ၁ သိန်းလောက်ပဲ ရောင်းနေရတယ်။ မီးပူကို အခုမှ စလုပ်မယ့် မတ်ဆုရှိတလျှပ်စစ်က အဲဒီအရေအတွက်အားလုံးကို ထုတ်လုပ်မယ်ဆိုတော့...”

ကိုးနိုးစကောက ရယ်မောရင်း ပြန်မေးခဲ့လေသည်။

“လျှပ်စစ်မီးပူဆိုတာ သာမန်အိမ်တွေမှာ ဒီလောက်ထိ မလိုချင်ကြတဲ့ပစ္စည်းလား”

“ဟင့်အင်း ... အိမ်အများစုက လိုချင်ကြပါတယ်။ လူတိုင်းက ကိုယ်ဝတ်တဲ့အဝတ်ရဲ့ အတွန်းလောက်တော့ ဖျောက်ချင်ကြတာပဲ လေ”

“လိုချင်ကြပေမဲ့ တစ်နှစ်မှာ အလုံးရေ ၁ သိန်းလောက်ပဲ ရောင်းရတယ်ဆိုတာက ဈေးနှုန်းက ကြီးနေသေးလို့ မဟုတ်ဘူးလား”

“အင်း ... ဟုတ်မယ်ထင်တယ်”

“အဲဒါဆိုရင် ရတယ်လေ၊ လူအများက လိုချင်နေတဲ့ပစ္စည်းကို ဈေးသက်သက်သာသာနဲ့ ကောင်းကောင်းလေး လုပ်ရောင်းမှာ ဆိုတော့ မအောင်မြင်စရာအကြောင်း မရှိဘူး”

“အမေရိကားက ဟင်နရီဖို့ဒ်ဆိုတဲ့သူက ကားထုတ်လုပ်ပုံ ထုတ်လုပ်နည်းကို စဉ်းစားပြီးတော့ သာမန်လူတန်းစားတွေလည်း ဝယ်နိုင်တဲ့ဈေးနှုန်း ပြုလုပ်ခဲ့တာကို အားလုံးသိတယ်မလား၊ အဲဒီ

နောက်ပိုင်းမှာ ကားတွေကို တွင်တွင်ကျယ်ကျယ်ရောင်းချပြီး အများ ပြည်သူသုံးပစ္စည်းဖြစ်လာခဲ့တယ်လေ”

အားလုံးက သဘောပေါက်နားလည်သွားသည်မို့ နောက် ဆုတ်သွားကြလေသည်။

ထို့နောက်မီးပူကို Super Iron ဆိုသည့်အမည်ဖြင့် ရောင်းချ ခဲ့လေသည်။

(လက်ရှိပစ္စည်းတွေထက် အရည်အသွေးကောင်းပြီး ၃၀% ကျော် သက်သက်သာသာနဲ့ ဝယ်လို့ရတဲ့မီးပူ ထွက်ပြီ...)

ထိုကဲ့သို့သော ဂုဏ်သတင်းကယုံနဲ့လာပြီး တောက်လျှောက် သည်းခံလာခဲ့သည့်အိမ်များတွင်လည်း မီးပူသည် စတင်ရေပန်းစား လာပေတော့သည်။ Super Iron က ကြိုတင်ကြံဆထားသည့် အတိုင်း ရောင်းရသည်မှာ အထွေအထူး ပြောစရာပင်လိုမည် မဟုတ် ပေ။

ထိုစဉ်က Super Iron ကို ဖန်တီးပြုလုပ်သူဖြစ်သည့် နာကာအိုသည် ဆက်လက်၍ လျှပ်စစ်မီးဖိုကို စဉ်းစားကာ လျှပ်စစ် အပူဌာန၏ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးမှုကို ဦးတည်လာခဲ့လေသည်။

Super Iron သည် ထို့နောက်ပိုင်းတွင် နေရှင်နယ်မီးပူ ဆိုသည့်အမည်သို့ ပြောင်းလဲခဲ့ပြီး ရှိုးဝါး ၅ နှစ်တွင် ကုန်သွယ်စက်မှု ဝန်ကြီးဌာန မျက်မှောက်ခေတ် စီးပွားရေး ကုန်သွယ်စက်မှုဝန်ကြီး ဌာနမှ အကောင်းဆုံး ပြည်တွင်းထွက်ကုန်ပစ္စည်းအဖြစ် ရွေးချယ် သတ်မှတ်ခြင်းခံခဲ့ရသည်။

အဆိုးဝါးဆုံးစီးပွားရေးကျဆင်းမှု

ရှိုးဝါး ၃ နှစ် (၁၉၂၈ ခုနှစ်)၊ မဆုရှိတ လျှပ်စစ်ပစ္စည်း ထုတ်လုပ်ရေးစက်ရုံသည် စက်ရုံ ၃ ရုံနှင့် ဝန်ထမ်းဦးရေ ၃၀၀ ရှိသည့် ကုမ္ပဏီအဖြစ် တိုးတက်ပြောင်းလဲလာခဲ့သည်။

နောက်နှစ် ရှိုးဝါး ၄ နှစ်၊ မတ်လတွင် ကိုးနီးစကောသည် မဆုရှိတ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းထုတ်လုပ်ရေးစက်ရုံကို (မဆုရှိတ လျှပ်စစ် လုပ်ငန်း)အဖြစ် အမည်ပြောင်းလဲ သတ်မှတ်ခဲ့သည်။

ကုမ္ပဏီများသည် များသောအားဖြင့် အမြတ်အစွန်းရရှိရန် အတွက် အဓိကထားလုပ်ဆောင်နေကြသည့် သဘောရှိသည်။

သို့သော် ယင်းစိတ်ဓာတ်မှာ မကောင်းဟု ကိုးနီးစကော၏ စိတ်တွင် အစဉ်အမြဲရှိခဲ့သည်။

ကိုးနီးစကောသည် စက်ဘီးဆိုင်တွင်ရှိခဲ့စဉ်က ဧည့်သည် အတွက် ဆေးလိပ်ကို ဝယ်၍ထားခဲ့သည်။ ထိုရလဒ်အဖြစ် နောက် တွင် အနည်းငယ်စီ ပိုက်ဆံကျန်၍ အကျိုးအမြတ်ရရှိခဲ့လေသည်။

လျှပ်စစ်မီးကုမ္ပဏီတွင် မွမ်းမံထားသည့် socket ကို ပြုလုပ် ခဲ့သည်မှာလည်း လူအများက အသုံးပြုရာတွင် ပိုမိုလွယ်ကူ အဆင် ပြေစေရန် စဉ်းစားမိခဲ့သည့်အတွက် ဖြစ်သည်။ ပြန်လည်သုံးသပ် ကြည့်ရာတွင် ထိုသို့စဉ်းစားခဲ့သည်မှာ တောက်လျှောက် Super Iron ကို ပြုလုပ်ခဲ့သည်အချိန်အထိ ဖြစ်သည်။

ကိုးနီးစကောသည် ထိုသို့သောအတွေ့အကြုံများမှ လုပ်ငန်း ဆိုသည်မှာ အစကနဦးကတည်းက မိမိ၏အကျိုးအမြတ်ကို ဦးတည် ၍ ပြုလုပ်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ပထမဦးဆုံး လူမှုအသိုင်းအဝိုင်း ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်မှုအတွက် ဖြည့်ဆည်းရာမှ ၎င်း၏အကျိုးကျေးဇူးတရား

အဖြစ် မိမိလည်း အကျိုးအမြတ်ကို ခံစားရသည့်အနေအထား ဖြစ်သင့်သည်ဟု စဉ်းစားခံယူလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုကဲ့သို့ပြုလုပ်ခြင်းက တကယ့်လက်တွေ့တွင် လုပ်ငန်း လည်း တိုးတက်ပြီး ထိုလုပ်ငန်းတွင် အလုပ်လုပ်ကိုင်သူများလည်း ကြီးမားသည့် ပြည့်စုံမှုကို ခံစားရနိုင်မည်မှာ မလွဲပေ။

“ဟုတ်တယ် ... ငါ့ရဲ့ ဒီစိတ်ဓာတ်ကို ဝန်ထမ်းတွေကိုလည်း သိအောင်လုပ်ရမယ်”

ကိုးနိုးစကော့သည် ထိုသို့စဉ်းစား၍ စက်ရုံအမည်ပြောင်းစဉ် က စက်ရုံတစ်ခုလုံး၏ မူဝါဒလမ်းစဉ်နှင့် ခံယူချက်ကို သတ်မှတ်ကာ ထုတ်ဖော်ပြောကြားခဲ့သည်။

မူဝါဒ အကျိုးအမြတ်တိုင်းတာမှုနှင့် လူမှုအသိုင်း အသိုင်း တရားမျှတမှုကို အလေးထားစဉ်းစားကာ နိုင်ငံတော်၏ စက်မှုလုပ်ငန်းဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုကို ရည်ရွယ်၍ လူမှုအသိုင်းအသိုင်း ၏စားဝတ်နေထိုင်မှု ပြောင်းလဲတိုးတက်ရေးကို မျှော်မှန်းသည်။

ခံယူချက် ပြောင်းလဲတိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးမှုသည် ဝန်ထမ်း တစ်ဦးတစ်ယောက်ချင်းစီ၏ ချစ်ခင်ရင်းနှီးမှု၊ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှု မပါရှိဘဲ လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်နိုင်မည်မဟုတ်။ တစ်ဦး တစ်ယောက်ချင်းစီ၏ အတ္ထု၊ မာန်မာနကိုစွန့်၍ အချင်းချင်း အပြန် အလှန်ဦးစားပေးသည့် စိတ်ဓာတ်ထားကာ စည်းလုံးညီညွတ်စွာဖြင့် အလုပ်တာဝန်ကို ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရမည်။

မဆုရှိတလျှပ်စစ်လုပ်ငန်းသည် ထိုနစ်အတွင်းမှာပင် အမှတ်

(၄)၊ အမှတ် (၅) စက်ရုံ၊ ကျူးရှူးဖူကူအိုကာရုံးခွဲအပြင် တိုကျို

စက်ရုံခွဲ ဖွင့်နိုင်ခဲ့သည်ဆိုသော ထူးခြားသည့် တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးမှုများ ရရှိလာခဲ့သည်။

၎င်းနှစ် အောက်တိုဘာလ၊ အမေရိကစတော့ဈေးကွက် တွင် စတော့ရှယ်ယာဈေးနှုန်းများ လွန်စွာကျဆင်းခဲ့သည့်အတွက် တစ်ကမ္ဘာလုံးက စီးပွားရေးကပ်ဆိုက်ခံရသည်ဆိုသော ကြီးမား သည့် ဆိုးကျိုးကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြရသည်။ ဂျပန်နိုင်ငံတွင်လည်း ကုမ္ပဏီ ပေါင်းများစွာက ပြုတ်ခဲ့ကြပြီး စက်ရုံများပိတ်ခဲ့ကြရကာ အလုပ် လက်မဲ့များလည်း အလျှံအပယ်ပင် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ထိုနေ့ ထိုအချိန်အခါအထိ စီးပွားရေးကပ်ဆိုသည်ကို သိရှိ ခံစားခဲ့ခြင်းမရှိဘဲ တည်ထောင်လာခဲ့သည့် မဆုရှိတ လျှပ်စစ်ပစ္စည်း ထုတ်လုပ်ရေးစက်ရုံသည်လည်း ထိုအချိန်အခါတွင် အများနည်းတူ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပေသည်။

ထုတ်ကုန်ပစ္စည်းအရောင်းမှာ ထက်ဝက်ကျဆင်းလာပြီး ဂိုဒေါင်ထဲတွင် ပစ္စည်းများ ပိုလျှံနေလေတော့သည်။

ထိုသို့ဖြစ်နေစဉ် တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် ကိုးနီးစကော့ သည် နေထိုင်မကောင်းဖြစ်ခဲ့လေသည်။

“ခဏတစ်ဖြုတ်တော့ အလုပ်နားလိုက်ပါ” ဟု ဆရာဝန်က ပြောလာခဲ့ပြီး ဟရီးဂိုးခရိုင်၊ နိဂိုနိမိယမြို့သို့ ဆေးဝါးကုသရန် သွား ရောက်ခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် စစ်မှုထမ်းရာမှ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည့် တိုရိုအော့နှင့် ခေါင်းဆောင်ပိုင်းမှ တစ်ယောက်ဖြစ်သည့် တကဲဟိစ တို့က အပြေးအလွှားရောက်လာခဲ့ကြသည်။

“သူဌေး ... ရောင်းအားက တစ်ဝက်ကျသွားပါတယ်။ အဲဒီအတွက် ဝန်ထမ်းတွေကိုလည်း လူဦးရေတစ်ဝက် မလျှော့ချလို့ မရဘူးထင်တယ်”

“မရဘူး ... ဒါကိုတော့ မလုပ်စေချင်ဘူး။ မဆုရှိတ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းက အခုလိုမျိုးဖြစ်လာခဲ့တာဟာ ဒီနေ့ ဒီအချိန်အထိ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးချင်း တစ်ယောက်ချင်းစီက ကြိုးစားပြီး အလုပ်လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့တဲ့အတွက်ကြောင့်ပါ။ ဒီလူတွေကို စီးပွားရေးကပ်ဆိုက်လို့ဆိုပြီး ဒုက္ခရောက်စေမယ့်လုပ်ရပ်မျိုးကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မလုပ်နိုင်ဘူး”

ကိုးနိုးစကော့က ကိုယ်တိုင်သတ်မှတ်ခဲ့သည့် မူဝါဒနှင့် ခံယူချက်ကို သတိရရင်း ပြတ်သားစွာပြန်ဖြေခဲ့လေသည်။

“အဲဒါဆိုရင် ... ဘယ်လိုဆက်လုပ်ရမလဲ။ ဒီအတိုင်းဆက်သွားမယ်ဆိုရင် စက်ရုံကိုထပ်မံတိုးချဲ့ဖို့အတွက် ဘဏ်ကနေ ချေးထားတဲ့ ငွေတွေ ပြန်မဆပ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားတော့မယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ခုဒီကိစ္စကို ဆက်ပြီးစဉ်းစားရအောင်”

အိပ်ရာထဲတွင် မျက်လုံးကို မှိတ်ထားလေသည်။ များမကြာမီအတွင်း မျက်နှာပေါ်တွင် အလင်းရောင်သန်းလာပေတော့သည်။

“ရောင်းအားကကျလာတယ်ဆိုရင် ဝန်ထမ်းတွေကိုလည်း တစ်ရက်ကို နေ့တစ်ဝက်ပဲ စက်ရုံမှာ အလုပ်လုပ်ခိုင်းစေပြီး ထုတ်ကုန်ကို တစ်ဝက်လျှော့ကြရအောင်”

“နောက်ကျန်တဲ့တစ်ဝက်က”

“စက်ရုံမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ဝန်ထမ်းတွေကိုတော့ အနားယူခိုင်းပြီး ရုံးလုပ်ငန်းနဲ့ အရောင်းဝန်ထမ်းတွေကိုတော့ အပြင်ထွက်ပြီး ပိုဒေါင်ထဲမှာရှိတဲ့ပစ္စည်းတွေကို ရောင်းခိုင်းပါ”

“အဲဒီလိုလား ... အဲဒီလိုလုပ်ပြီး ဂိုဒေါင်ထဲမှာရှိတဲ့ပစ္စည်းတွေကို လျှော့ချမယ်ပေါ့၊ ဒါက ကောင်းတဲ့အကြံဉာဏ်ပဲ”

တိုရိုအော့နှင့် တကဲဟိစတို့သည် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် စက်ရုံသို့ပြန်၍ ဝန်ထမ်းများအား အကြောင်းကြားခဲ့သည်။

စက်ရုံတွင် အလုပ်လုပ်သည့်ဝန်ထမ်းများက အလုပ်ပြုတ်မည့် စိတ်ပူပန်မှုများပျောက်သွားသဖြင့် အတိုင်းအထက်အလွန် စိတ်သက်သာမှု ရရှိခဲ့ကြတော့သည်။ ဆိုင်ဝန်ထမ်းများက ကြိုးစားကာ ပစ္စည်းများကို လိုက်လံရောင်းချမည်ဖြစ်ကြောင်း ကတိပြုခဲ့ကြလေသည်။

အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် ဂိုဒေါင်သည် နောက်တစ်နှစ် ဖေဖော်ဝါရီလရောက်သော် အခွံမျှသာ ကျန်ရှိလေတော့သည်။

ကိုးနီးစကော့သည် ဝန်ထမ်းများအား ကျေးဇူးတင်ခဲ့လေသည်။ ဝန်ထမ်းများကလည်း ကိုးနီးစကော့ကို ကျေးဇူးတင်ရှိခဲ့လေသည်။

ကိုးနီးစကော့သည် ပြန်လည်နေကောင်းလာကာ စက်ရုံသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

တစ်နေ့တွင် မော်တော်ကားရောင်းသည့်ကုမ္ပဏီမှ လာရောက်၍ ကိုးနီးစကော့ကို ပြောလေသည်မှာ -

“စီးပွားရေးတွေကျဆင်းနေလို့ မော်တော်ကား လုံးဝရောင်းမထွက် ဖြစ်နေတယ်၊ ကူညီပေးတယ်လို့ သဘောထားပြီး တစ်စီးလောက် ဝယ်ပေးပါခင်ဗျာ”

ကိုးနီးစကေ့သည် မော်တော်ကား ပိုင်ဆိုင်ခြင်းမရှိသည့် အပြင် ပိုင်ဆိုင်ချင်စိတ်လည်း မရှိခဲ့ပေ။ သို့သော် မဆူဂိုတ လျှပ်စစ် ပစ္စည်းလုပ်ငန်းမှ ဝန်ထမ်းများက လျှပ်စစ်ပစ္စည်းကို လိုက်လံ ရောင်းချခဲ့စဉ်က ခံစားမှုကို စိတ်ကူးမိကာ ကားတစ်စီး ဝယ်ယူခဲ့လေ သည်။

အခြားသူတစ်ယောက်က ရောက်လာကာ ကိုးနီးစကေ့ကို မချီပြုံးပြုံးပြခဲ့လေသည်။

“အိမ်ဆောက်ချင်ပေမဲ့ အလုပ်အကိုင်မရှိတဲ့သူတွေလည်း ရှိပါသေးလားလို့ စဉ်းစားမိရင် အားနာလို့ အိမ်မဆောက်နိုင် ဖြစ်နေ တယ်”

ကိုးနီးစကေ့က ရယ်မောရင်း ထိုသူကို ပြောခဲ့သည်မှာ -

“အားလုံးက အဲဒီလိုစဉ်းစားနေရင် ပိုက်ဆံသုံးမည့်လူက မရှိတော့ဘဲဖြစ်သွားပြီး တစ်လောကလုံး ပိုပြီးစီးပွားရေးကျဆင်း သွားလိမ့်မယ်။ အားမနာဘဲ အိမ်ဆောက်ပါ။ အဲဒီလိုလုပ်ရင် အဲဒီက နေလက်သမားဆရာအတွက် အထောက်အကူဖြစ်စေမှာမို့လို့ပါ”

“အဲဒီလိုလား... အဲဒီလိုစဉ်းစားပုံစဉ်းစားနည်းလည်းရှိတာပဲ နော်၊ ဒါဆိုရင်တော့ စိတ်ပေါ့သွားပါပြီ”

ထိုသူလည်း ရယ်ပြုံးကာပြောခဲ့လေသည်။

အားမာန်တက်ကြွစွာဖြင့်

ဂျပန်နိုင်ငံတွင် ရေဒီယိုအသံလွှင့်မှု စတင်ခဲ့သည်မှာ ထိုင်းရှော ၁၄ နှစ် (၁၉၂၅ ခုနှစ်) တွင်ဖြစ်သည်။

ထို့နောက်ပိုင်းတွင် ဂျပန်နိုင်ငံတွင်လည်း ရေဒီယိုကို ပြုလုပ်ရန်ဖြစ်လာပြီး ရေဒီယိုအစိတ်အပိုင်းကို ပြုလုပ်သည့် အသေးစား စက်ရုံများလည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် များပြားလာခဲ့သည်။

ရေဒီယိုအစိတ်အပိုင်းကို ပြုလုပ်သည့်ကုန်ကြမ်းပစ္စည်းတွင် ထိုစဉ်ကတည်းမှစ၍ လျှပ်စီးကာကွယ်သည့်သတ္တိများ အများစုပါဝင်သည့် (Bakelite) ပလတ်စတစ်အမာတစ်မျိုးကို စတင်အသုံးပြုလာခဲ့ကြသည်။

ဟရောဂိုးခရိုင်၊ အာကရှိမြို့တွင် ၎င်းရေဒီယိုအစိတ်အပိုင်းကို ပြုလုပ်သည့် ဟရိုမိုတိုဆိုသည့်ကုမ္ပဏီက တည်ရှိခဲ့သည်။

“မစ္စတာ မဆုရှိတ၊ ဟရိုမိုတိုလျှပ်စစ်က ဒီစီးပွားရေး အကျပ်အတည်းကို မကျော်နိုင်ဘဲ ပြုတ်တော့မယ်၊ တစ်ခုခုကူညီပေးပါဦး”

တစ်ရက်တွင် ထိုသို့လူတစ်ယောက်ကပြောလာခဲ့သည်။

စုံစမ်းကြည့်သည့်အခါတွင် ဟရိုမိုတိုလျှပ်စစ်ပစ္စည်းဆိုင်သည် မြောက်မြားစွာသောအကြွေးများ တင်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကိုးနီးစကော့က ဟရိုမိုတို လျှပ်စစ်ပစ္စည်းကို မဆုရှိတလျှပ်စစ်ကုမ္ပဏီခွဲအဖြစ် ဝယ်ယူလိုက်၍ အကြွေးများကို ရှင်းပြီးနောက် ဟရိုမိုတိုလျှပ်စစ်ပစ္စည်း၏သူဌေးကို မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာအဖြစ် ခန့်အပ်ခဲ့သည်။ ထိုကဲ့သို့ မဆုရှိတလျှပ်စစ်သည် ပလတ်စတစ်အမာတစ်မျိုးကိုလည်း လုပ်ကိုင်ဖို့ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ထပ်မံစီးပွားရေးကျပ်တည်းမှုဖြစ်လာပြီး ကုမ္ပဏီများစွာက လူအသစ်ခန့်အပ်ခြင်းမရှိ ဖြစ်နေခဲ့ကြသည်။

သို့သော် ကိုးနိုးစကော့သည် ထိုသို့ဖြစ်သည့်အခါတိုင်း သူ တစ်ပါးကို ကူညီရန်စဉ်းစားပြီး ပထမဦးဆုံး အလယ်တန်းကျောင်း (စနစ်ဟောင်းအလယ်တန်းကျောင်း၊ စီးပွားရေးကျောင်း၊ စက်မှု ကျောင်း အစရှိသည်)နှင့် အသက်မွေးပညာသင်တန်းကျောင်း (အထက်တန်းစီးပွားရေးကျောင်း၊ အထက်တန်းစက်မှုကျောင်း အစ ရှိသည်)မှ ကျောင်းပြီးသည့်လူငယ်များကို အလုပ်ခန့်အပ်ခဲ့သည်။

ထိုအကျိုးကျေးဇူးကြောင့် လူတော်များ စုစည်းလာကြပြီး ရှိုးဝါး ၄ နှစ် (၁၉၂၉ ခုနှစ်)နှစ်ကုန်တွင် ဝန်ထမ်းဦးရေ ၅၀၀ ဖြစ်လာခဲ့ သည်။

(တစ်လောကလုံးက စီးပွားရေးကျပ်တည်းမှုဖြစ်နေရင် ပိုပြီး တော့တောင်မှ ဝန်ထမ်းတွေကို ကောင်းကောင်းထားချင်တယ်...)

ကိုးနိုးစကော့က ထိုကဲ့သို့လည်း စဉ်းစားခဲ့သည်။ ထိုစဉ် သတိ ရမိသည်မှာ ငယ်စဉ်က တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့် ဓလေ့ထုံးစံအကြောင်း ဖြစ်သည်။

နှစ်သစ်၏ အလုပ်စတင်သည့်နေ့ နံနက်တွင် ကုန်စည်တွန်း လှည်းပေါ်တွင် ပစ္စည်းကိုတင်၍ အားမာန်တက်ကြွစွာ တွန်းပို့ရသည့် ဓလေ့ထုံးစံက ရှိခဲ့သည်။

ကိုးနိုးစကော့လည်း အိမ်နီးနားချင်းဆိုင်၏ ပထမဦးဆုံး ကုန်စည်ကို ကူညီတွန်းပို့၍ ပဝါနှင့် မုန့်များရရှိခဲ့သဖြင့် ဝမ်းသာ ပျော်ရွှင်ခဲ့ရသည်။

“ဟုတ်ပြီ... ငါအဲဒါကိုလုပ်မယ်”

ကိုးနိုးစကော့က အားရကျေနပ်စွာပြုံးမိခဲ့သည်။

ရှိုးဝါး ၅ နှစ်တွင် ပထမဦးဆုံး နာဂိုရာဆိုင်ခွဲ၌၊ နောက်နှစ်
ရှိုးဝါး ၆ နှစ်မှစ၍ ကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံးတွင် စတင်ခဲ့သည်။

ထရပ်ကားပေါ်တွင် မဆုရှိတ လျှပ်စစ်၏ကုန်ပစ္စည်းကို
တင်၍ အလံကို စိုက်ထူခဲ့သည်။ အားလုံးက ပြုံးပျော်ရွှင်သည့်ပုံစံ
ဖြင့် ၎င်းကို သယ်ဆောင်သွားကြသည်။ ကိုယ်စားလှယ်ဆိုင်နှင့်
အရောင်းဆိုင်များသို့ ရောက်ရှိသည့်အခါ အာပေါင်အာရင်းသန်သန်
ဖြင့် ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်စာကို ဖတ်ခဲ့ကြသည်။

ထို့နောက်တွင် “ဖြောင်း၊ ဖြောင်း၊ ဖြောင်း” ဟူ၍ လက်ခုပ်
တီးကြလေသည်။

၎င်းသည် နံနက်နေနှင့်အတူ ခဲနေသည့်လေကို ဖောက်
ထွင်း၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို နှိုးဆော်ခဲ့သည်။

မဆုရှိတလျှပ်စစ်၏ နှစ်သစ်ကူးပစ္စည်းတင်ပို့နေသည့်ပုံ

ခြေတစ်လှမ်းအသင်းလှုပ်ရှားမှုကိုလည်း ဆက်လက်လုပ်
ကိုင်ခဲ့သည်။ ဝန်ထမ်းဦးရေ ၅၀၀ အထိ တိုးပွားလာပြီးသည့်အချိန်
မှစ၍ မူလတန်းကျောင်းသားများကဲ့သို့ လုံးတုံးလုံးတုံး ခြေကျင်
ခရီးထွက်ခြင်းမျိုးမဖြစ်တော့ပေ။

ပုံစံပြောင်း၍ ရှိုးဝါး ၆ နှစ်တွင် အိုဆာကာရှိ တဲန်းနိုးဂျီပန်းခြံ၏
အားကစားကွင်း၌ ပထမအကြိမ်အားကစားပွဲကို ကျင်းပပြီး နှစ်စဉ်
ကျင်းပပြုလုပ်ရန် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

“မဆူဂိုတ လျှပ်စစ်ကတော့ တက်ကြွတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် ... အခြားမှာက လူတွေလျော့နေရပေမဲ့ အဲဒီ
မှာတော့ တဖြည်းဖြည်းကြီးထွားလာတယ်” ဟု လူတွေက အတင်း
ပြောလာကြလေသည်။

ရေဒီယို အဓိကရုဏ်း

တစ်နေ့တွင် ကိုးနိုးစကော့၏ရေဒီယိုက ပျက်သွားခဲ့သည်။
မကြာခင်ဖြစ်လေ့ရှိသည့်အတွက် ကိုးနိုးစကော့ပင်လျှင် အနည်း
ငယ်စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ကိုးနိုးစကော့သည် ရေဒီယိုထုတ်လုပ်သည့်
ကုမ္ပဏီသို့ ဗုန်းဆက်ခဲ့သည်။ တစ်ဖက်မှ တုံ့ပြန်မှုအပေါ် ကြားရ
သည့်အခါ ပိုမို၍စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

“ရေဒီယိုဆိုတာက သာမန်လျှပ်စစ်ပစ္စည်းတွေနဲ့မတူဘဲ ရှုပ်
ထွေးပြီး အနုစိတ်ဖြစ်တဲ့စက်မို့လို့ ခဏခဏ ပျက်တယ်ဆိုတာက
မထူးဆန်းပါဘူး”

ဘာမှမဖြစ်သလို ပြန်ဖြေခဲ့လေသည်။

ကိုးနီးစကော့က ရေဒီယိုနှင့်ပတ်သက်ပြီး ပိုမို၍ အသေးစိတ် ကိုလေ့လာစုံစမ်းလာခဲ့သည်။

ထိုသို့စုံစမ်းရာမှ လူလောကရှိ လူအများစုသည် ရေဒီယို ဆိုသည်မှာ ပျက်စီးလွယ်သည်ဟု ထင်သည့်အချက်နှင့် မဆုရှိတ လျှပ်စစ်၏ ကိုယ်စားလှယ်ဆိုင်များက အပျက်အစီးနည်းသည့် ရေဒီယိုကို လိုချင်နေကြသည်ကို သိရှိလာခဲ့ရသည်။

(အား ... ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆိုရင် ကိုယ်စားလှယ်ဆိုင်အတွက် ငါတို့ရဲ့ မဆုရှိတ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းကနေပြီးတော့မှ ယုံကြည်စိတ်ချ ရတဲ့ ရေဒီယိုကို ဖန်တီးပေးလိုက်မယ်...) ဟု ကိုးနီးစကော့က ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် စဉ်းစားမိလာခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် မဆုရှိတလျှပ်စစ်တွင် ကျွမ်းကျင်ပညာရှင် မရှိသဖြင့် ရေဒီယိုပြုလုပ်နိုင်ခြင်း မရှိပေ။ ထိုနေရာတွင် ရှေးဦးစွာ ပျက်စီးမှုနည်းသည့် ရေဒီယိုကို ပြုလုပ်သည့်ကုမ္ပဏီကို ရွေးချယ်ကာ ၎င်းကုမ္ပဏီနှင့် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုကို ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

ကိုကူဒိုးလျှပ်စစ်ဆိုသည့် ကုမ္ပဏီ၏ရေဒီယိုမှာ အပျက်အစီး အနည်းဆုံးကုမ္ပဏီဖြစ်သည်ကို သိရှိခဲ့ရပေသည်။

ကိုးနီးစကော့သည် ကိုကူဒိုးလျှပ်စစ်သို့သွားရောက်၍ ကုမ္ပဏီ သူဌေးနှင့်စကားပြောခဲ့သည်မှာ -

“သူဌေးမင်းခင်ဗျာ... ခင်ဗျားကုမ္ပဏီရဲ့ရေဒီယိုက ယုံကြည် စိတ်ချရတဲ့ပစ္စည်းတစ်ခု ဖြစ်တယ်။ အဲဒါကို အခုကနေစပြီး အများ ကြီးပိုထုတ်ပြီး မဆုရှိတလျှပ်စစ်ရဲ့ ကုမ္ပဏီကိုယ်စားလှယ်ဆိုင်တွေ

မှာ ရောင်းခွင့်ပြုနိုင်မလား၊ အဲဒီအတွက် စက်ရုံကို ကျွန်တော် ဆောက်ပေးပါ့မယ်”

ထိုကဲ့သို့ပြုလုပ်နိုင်မည်ဆိုပါက ရေဒီယိုပေါင်းများစွာကို ရောင်းချနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

သူဌေးသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာဖြင့် လက်ခံခဲ့လေ သည်။

ကိုးနိုးစကေ့က ငွေအမြောက်အမြားထုတ်၍ စက်ရုံအတွက် ပြင်ဆင်မှုကို ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ များမကြာမီ အချိန်အတောအတွင်း ကိုကုဒိုးလျှပ်စစ်၏ရေဒီယိုကို မြောက်မြားစွာရောင်းချနိုင်ခဲ့သည်။

ထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် လက်မလည်အောင် ရောင်း ထွက်ခဲ့သည်။ သို့စေကာမူ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ တစ်ပြိုင်နက် အတွင်းမှာပင် အရည်အသွေးမမီသောပစ္စည်းနှင့် အပျက်အစီးများ လည်းတဖြည်းဖြည်း အဆက်မပြတ်ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

“မဆုရီတကို ယုံကြည်လို့ဝယ်လိုက်တာ ... အခု ဒါကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းပေးမှာလဲ”

ဝယ်သူများက စိတ်ဆိုးလာခဲ့ကြသည်။

“ဝယ်သူတွေက စိတ်ဆိုးပြီး ရေဒီယိုမဟုတ်တဲ့အခြားပစ္စည်း တွေ အတွက်လည်း ပိုက်ဆံမပေးကြဘူး” ဟု ကိုယ်စားလှယ်ဆိုင် များကလည်း မကျေမနပ်ပြောကြားလာကြသည်။

(အရေအတွက်က များလာတဲ့အတွက်ကြောင့် လုပ်ပုံလုပ် နည်းကို အနုစိတ် မလုပ်နိုင်တော့တာများလား...)

ကိုးနိုးစကေ့က ထိုသို့စဉ်းစားပြီး အကြောင်းအရင်းအလုံးစုံ ကိုစေ့စပ်သေချာစွာ စိစစ်အဖြေရှာစေခဲ့သည်။

ထိုအခါ ရံဖန်ရံခါတွင် ပျက်စီးသည့်ပစ္စည်းနှင့် အရည် အသွေးမမီသည့် ပစ္စည်းများရှိခဲ့သော်လည်း အမှန်တကယ်တွင် အားလုံးနီးပါးမှာ ထိုကဲ့သို့မဟုတ်ဘဲ အခြားအကြောင်းအနည်းငယ်ကြောင့် ပျက်စီးသည့်ပစ္စည်းနှင့် အရည်အသွေးမမီသည့်ပစ္စည်း ဖြစ်သည်ဟု ထင်စရာအကြောင်းဖြစ်ခဲ့သည်ကို သိရှိခဲ့ရသည်။

ယခင်ကပြုလုပ်ခဲ့သည့် ကိုကူဒိုးလျှပ်စစ် ရေဒီယိုအားလုံး နီးပါးကို ရေဒီယိုဆိုင်ငယ်ကလေးများတွင် တင်၍ရောင်းချခဲ့သည်။ ရေဒီယိုဆိုင်များအားလုံးက ရေဒီယိုက ပျက်စီးလွယ်သည်ကို သိရှိထားပြီး ရေဒီယိုနှင့်ပတ်သက်၍ ဗဟုသုတလည်းရှိကြသည်။

ထို့အတွက်ကြောင့် ရေဒီယိုကို မိမိတို့ဆိုင်သို့ပို့လာသည့် အချိန်တွင် ရေဒီယို၏အတွင်းပစ္စည်းကို မဖြစ်မနေ ပြန်လည်စစ်ဆေးခဲ့ပြီး ပစ္စည်းပို့လာခဲ့စဉ်က ချောင်သွားသည့် Vacuum Tube (ရေဒီယိုကြားခံပစ္စည်းတစ်မျိုး) နှင့် မူလီ အစရှိသည်တို့ကို ပြန်လည်ကျပ်ခြင်းပြုလုပ်၍ ရောင်းချလေသည်။

သို့သော် မဆုရိတလျှပ်စစ်၏ ကိုယ်စားလှယ်ဆိုင်များမှ လူများသည် ရေဒီယိုနှင့်ပတ်သက်၍ ဗဟုသုတမရှိဘဲ ၎င်းနှင့်ပတ်သက်၍ စစ်ဆေးရန်လည်း မလုပ်နိုင်ပေ။ ထို့အတွက်ကြောင့် Vacuum Tube နှင့် မူလီချောင်ခြင်း အစရှိသည့် အသေးအမွှားကိစ္စလေးကိုပင် အပျက်အစီးရှိသည်ဟု ယူဆခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုးနီးစကေသည် ၎င်းကိုသိရှိခဲ့သဖြင့် ထပ်မံ၍ ကိုကူဒိုးလျှပ်စစ်၏သူဌေးနှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးခဲ့သည်။

“ဒီတစ်ခေါက်ကိစ္စက ခင်ဗျားတို့ ကိုကူဒိုးကုမ္ပဏီရဲ့အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က ရေဒီယိုနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဗဟုသုတ

မရှိတဲ့ဆိုင်တွေကို ရောင်းခိုင်းတဲ့အတွက်ကြောင့် ကျွန်တော့်အမှား ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချက်နှင့် ပတ်သက်ပြီးတော့မှ တောင်းပန်ပါ တယ်”

“နားလည်ပေးတာနဲ့တင် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဆိုင်ပေါင်းရာကျော်ရှိတဲ့ မဆုရှိတလျှပ်စစ်ရဲ့ ကိုယ်စား လှယ်ဆိုင်ကလူတွေကို ရေဒီယိုဆိုင်ကလူတွေ သိသလို ဗဟုသုတ ကို ပေးနိုင်ဖို့က မလွယ်ဘူးထင်တယ်။ အဲဒါကြောင့် အခုကနေစပြီး သယ်ယူပို့ဆောင်တဲ့အခါမှာ ဝုန်းဝုန်းခိုင်းခိုင်းနဲ့ခါရင်တောင်မှ Vacuum Tube နဲ့ မူလီကမချောင်အောင် ရေဒီယိုကို ပြုလုပ်ပေးပါ”

“အဲဒီလောက်ထိတော့ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး ခင်ဗျာ။ သိတဲ့အတိုင်းပဲ ရေဒီယိုဆိုတာက ရှုပ်ထွေးပြီးတော့မှ အသေးစိတ် လွန်းတဲ့ပစ္စည်းဖြစ်လို့ပါ”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုဆိုရင် မဆုရှိတလျှပ်စစ်က ရေဒီယိုကို ရောင်းလို့မရဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“အဲလိုပြောရင်လည်း ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ရေဒီယို ဆိုတာကတော့ ရှုပ်ထွေးပြီးတော့မှ အသေးစိတ်တယ်”

ဘယ်လောက်ပြောပြောညှိနှိုင်း၍မရခဲ့ပေ။

နောက်ဆုံးတွင် နှစ်ဖက်စလုံးလည်း ယခင်မူလအနေ အထားအတိုင်း လက်တွဲဖြုတ်၍ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် ဆက်လျှောက်ခဲ့ ကြသည်။ ထိုအချိန်အထိ အရှုံးအားလုံးကို မဆုရှိတလျှပ်စစ်က တာဝန်ယူခဲ့ပြီး အပြန်အလှန် အာယာတမထားရှိဘဲ လူကြီးလူ ကောင်းဆန်ဆန် စိတ်ကြည်လင်ပြတ်သားစွာဖြင့် ၎င်းကို ဆုံးဖြတ်ခဲ့ ကြသည်။

ကိုကုဒိုးလျှပ်စစ်မှ ဝန်ထမ်းများမရှိတော့သဖြင့် စက်ရုံကြီး မှာ ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်၍ ကျန်ခဲ့လေတော့သည်။

ကိုးနီးစကော့သည် ထိုအချိန်တွင် သုတေသနဌာနမှူး လုပ်နေသည့် နာကာအို တဲ့ဆုဂျီရိုကို ခေါ်လိုက်လေသည်။

“နာကာအို ... မင်းက ရေဒီယိုနှင့်ပတ်သက်ပြီး သုတေသန မလုပ်ဖူးတာကို ငါလည်းသိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ မဆုဂျီတလျှပ်စစ်က လူအများယုံကြည်မှုကို ဆုံးရှုံးပြီး နာလန်မထူ နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်၊ တစ်ခုပဲ ကိုယ်စားလှယ်ဆိုင်တွေက ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုရှိစွာနဲ့ရောင်းနိုင်မယ့် ရေဒီယိုကို လုပ်ပေးပါ”

နာကာအိုက ခေတ္တခဏ ချီတံ့ချတံ့ဖြစ်ပြီးနောက်တွင် လက်ခံသဘောတူခဲ့လေသည်။

ဒုက္ခခံပြုလုပ်ခဲ့သည့် ၃ လကြာပြီးသည့်နောက်တွင် နာကာ အိုသည် ယခင်ကပစ္စည်းထက် ပို၍ခိုင်မာတောင့်တင်းသည့် Vacuum Tube ၃ လုံးပါသည့် အသေးစားရေဒီယိုကို ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့သည်။ ၎င်းသည် မည်မျှလှုပ်ခါသည်ဖြစ်စေ Vacuum Tube ကော မူလီပါ ချောင်ခြင်း မရှိတော့ပေ။

အခါအားလျော်စွာ တိုကျိုအသံလွှင့်ဌာနမှ ရေဒီယို အသံ ဖမ်းစက်ပြိုင်ပွဲကို ပြုလုပ်ခဲ့သဖြင့် ကိုးနီးစကော့က နာကာအို ပြုလုပ် ထားသည့်ရေဒီယိုကို “နေရှင်နယ်အသံဖမ်းစက်” ဆိုသည့် နာမည် ကို ပေး၍ပြိုင်ပွဲဝင်ရန် လျှောက်ထားစေခဲ့သည်။

ထိုသို့ဝင်ပြိုင်ရာတွင် အောင်မြင်စွာဖြင့် ပထမဆုကို ဆွတ်ခူး နိုင်ခဲ့သည်။ ၎င်းသည် ရှိုးဝါး ၆ နှစ်၊ ဆောင်းဦးရာသီတွင် ဖြစ်သည်။

ကုံးနီးစကော့သည် ၎င်းရေဒီယိုကို ၄၅ ယန်း ဈေးနှုန်းသတ်မှတ်၍ ကိုယ်စားလှယ်ဆိုင်များသို့ပို့ခဲ့သည်။

“ဈေးကြီးလွန်းတယ် ... ၂၅ ယန်း၊ ၃၀ ယန်းလောက်နဲ့ ဈေးပေါပေါနဲ့ရောင်းတဲ့ ရေဒီယိုတွေကရှိနေရဲ့သားနဲ့”

ကိုယ်စားလှယ်ဆိုင်များစွာက ထိုကဲ့သို့ စောဒကတက်လာခဲ့ကြသည်။

“အားလုံး ... ပစ္စည်းဈေးနှုန်းဆိုတာက ထုတ်လုပ်သူရယ်၊ ကိုယ်စားလှယ်ဆိုင်တွေရယ်၊ လက်လီရောင်းဆိုင်တွေရယ်က ကိုယ်စီကိုယ်စီ သင့်လျော်တဲ့အမြတ်ရမယ့်ဈေးကို သတ်မှတ်တာက မှန်ကန်တဲ့လုပ်ပုံလုပ်နည်းပါ”

ကုံးနီးစကော့က ကိုယ်စားလှယ်ဆိုင်မှလူများကို စုစည်း၍ ရှင်းပြခဲ့လေသည်။

“လောကကြီးထဲမှာ ဈေးနှုန်းကို အလွန်အကျွံဈေးပေါအောင် ရောင်းတဲ့သူတွေလည်း ရှိတယ်၊ အဲဒီလိုလုပ်ရင် လုပ်ငန်းတူတဲ့သူတွေပြုတ်ကုန်ပြီး မိမိပဲ ရပ်တည်နိုင်မှာဖြစ်တဲ့အတွက် ကြောင့် ဖြစ်တယ်၊ အဲဒီနောက်ပိုင်းကျမှ ဈေးကို ဆွဲတင်ပြီး အကျိုးအမြတ်ကို မိမိတစ်ယောက်တည်းရအောင် လုပ်တာမျိုးဖြစ်တယ်၊ ဒါမျိုးလုပ်တာကို ခွင့်ပြုလိုက်မယ်ဆိုရင် လောကကြီးက ပရမ်းပတာဖြစ်ကုန်ပြီး မှန်ကန်တဲ့ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုမျိုး မရနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ အချက်ကို အားလုံး သိတယ်မဟုတ်လား”

ကိုယ်စားလှယ်အရောင်းဆိုင်အများစုက သဘောပေါက်လက်ခံခဲ့ကြလေသည်။

ထိုစဉ်က တိုကျိုမှ အန်းဒိုဟိရှိရှိဆိုသည့်လူက ရေဒီယိုရှိ Vacuum Tube ၏ အရေးကြီးသည့်အစိတ်အပိုင်းနှင့် သက်ဆိုင်သည့် မူပိုင်ခွင့်ရယူထားသည့်အတွက် ၎င်းကိုအသုံးမပြုနိုင်သဖြင့် ရေဒီယို၏တိုးတက်ပြောင်းလဲမှုနှေးကွေးနေသည်ကို သိရှိခဲ့ရသည်။

ကိုးနီးစကောသည် ယန်းဇွေ ၂၅၀၀၀ ဆိုသည့် မြောက်မြားစွာသော ငွေကိုထုတ်၍ ၎င်းမူပိုင်ခွင့်ကို ဝယ်ယူခဲ့သည်။ ထိုနောက်ပိုင်းတွင် တိုကျိုရှိ တေးကိုကုဟိတယ်၌ စာတိုက်နှင့် ကြေးနန်းဝန်ကြီးဌာန၏ အသံလွှင့်ဌာနရှိ လျှပ်စစ်လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်သူများစွာကို ဖိတ်ခေါ်၍ ပါတီပွဲကျင်းပခဲ့သည်။

ထိုတွေ့ဆုံပွဲတွင် စီမံရေးရာဌာနမှ ဌာနမှူးဖြစ်သည့် အိအုအဲတိုရှိအော့က နှုတ်ဆက်စကားပြောကြားခဲ့သည်။

မဆုရှိတလျှပ်စစ်လုပ်ငန်းသည် အန်းဒိုဟိရှိရှိထံမှ ဝယ်ယူခဲ့သည့် Vacuum Tube ၏ မူပိုင်ခွင့်ကို နောက်ပိုင်းတွင် ရေဒီယိုထုတ်လုပ်သည့် ကုမ္ပဏီများအားလုံးက အခမဲ့အသုံးပြုနိုင်ကြောင်း ထုတ်ပြန်ကြေညာခဲ့သည်။

“လွတ်လပ်စွာသုံးကြပါခင်ဗျ...”

ထိုအခါ ပါတီပွဲကြီးတစ်ခုလုံး အုတ်အော်သောင်းနှင်းဂယက်ရှိက်သွားခဲ့လေသည်။

“မဆုရှိတလျှပ်စစ်က ချက်ကောင်းအကြီးကြီးကို ရိုက်လိုက်ပြီး လူတွေကို သတိပေးလိုက်ပြီ”

သတင်းစာတွင်လည်း ထိုကဲ့သို့ ထည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့လေသည်။

သက်သာမည့်ဈေးနှုန်း

အခါအားလျော်စွာ လေးထောင့်ပုံနေရှင်နယ်မီးအိမ်ကို ရှိုးဝါး ၅ နှစ် (၁၉၃၀ ခုနှစ်) လောက်တွင် တစ်လလျှင် အလုံးရေ ၁ သိန်းခန့် ရောင်းထွက်သည့်အနေအထားသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ၎င်းနှင့်ပတ်သက်သည့် ဓာတ်ခဲခြောက်သည်လည်း အခုရေ ၅ သိန်းလောက် ရောင်းထွက်ခဲ့ပေသည်။

ကိုးနိုးစကောသည် ရောင်းအားတက်လာသည့်အခါတိုင်း တွင် အမြတ်အစွန်းကို သင့်တင့်မျှတစွာပြုလုပ်ရန်အတွက် မီးအိမ်ကော ဓာတ်ခဲကိုပါ အနည်းငယ်စီ ဈေးနှုန်းလျော့ချခဲ့လေသည်။ ၎င်း၏ရလဒ်အဖြစ် အခက်အခဲက ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပေသည်။

မီးလုံးကို အိုဆာကာတွင်ရှိသည့် မဆူဂိုတစက်ရုံတွင် ထုတ်လုပ်သဖြင့် လိုအပ်သလောက်ကုတ်နိုင်ခဲ့သော်လည်း ဓာတ်ခဲခြောက်ကိုတော့ တိုကျိုရှိ အိုကာဒါဓာတ်ခဲစက်ရုံတွင် ဝယ်ယူ၍ ရောင်းရသဖြင့် အလျဉ်မမီဘဲ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဒီထက်ပိုပြီးတော့မှ မလုပ်ပေးနိုင်တော့ဘူးဟု အိုကာဒါ ဓာတ်ခဲခြောက်စက်ရုံသူဌေးမှ ပြောလာခဲ့သည်။

“အဲဒါဆိုရင် အိုဆာကာမှာရှိတဲ့ ဓာတ်ခဲခြောက်ဆိုင်မှာ ဝယ်လို့ကော ရမလားခင်ဗျာ”

“ရပါတယ်၊ အဲဒီအတိုင်းပဲ ဆက်လုပ်ပါ”

အိုဆာကာတွင် ခိုမိရိဓာတ်ခဲခြောက်စက်ရုံဆိုသည့် ကုမ္ပဏီမှ မြောက်မြားစွာသောဓာတ်ခဲခြောက်များကို ပြုလုပ်ခဲ့သည် ဖြစ်သည်။

ကိုးနီးစကော့သည် ၎င်းစက်ရုံသူဌေးနှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံ
ပြီးပြောခဲ့သည်မှာ -

“မစ္စတာခိုမိုရို ... အခုချိန်ကစပြီးတော့မှ မဆုရိတရဲ့ သီးသန့်
စက်ရုံအနေနဲ့ နေရှင်နယ်ဓာတ်ခဲကို လုပ်ပေးနိုင်မလား”

ခိုမိုရိုသူဌေးက ယခုအချိန်အထိ မဆုရိတ ကိုးနီးစကော့ကို
ပြိုင်ဘက်အဖြစ်သတ်မှတ်ကာ စိတ်ထဲတွင် ယှဉ်ပြိုင်လိုသည့်စိတ်
ကို ဖြစ်ပွားနေခဲ့သော်ငြားလည်း ၎င်းပြိုင်ဘက်က ၎င်း၏အပေါင်း
အပါအဖြစ် ပြောလာသည့်အခါ များစွာအံ့အားသင့်သွားခဲ့လေတော့
သည်။

ကိုးနီးစကော့ပြောသည့်စကားကို နားထောင်နေရင်း တစ်
ပြိုင်နက်တည်းတွင် ကိုးနီးစကော့ကို အတိုင်းအတာ ခန့်မှန်း၍မရ
လောက်အောင် ဂုဏ်သရေရှိသူတစ်ဦးအဖြစ် ခံစားရပြီး စိတ်ထဲတွင်
အံ့ဩမှုများက ပို၍ကြီးထွားလာခဲ့လေသည်။ ထို့အတွက်ကြောင့်
အလိုအလျောက် ကုမ္ပဏီ၏အနာဂတ်အတွက် ကိုးနီးစကော့က
ကမ်းလှမ်းလာသည်ကို လက်ခံရန် ဆန္ဒများဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပေသည်။

“ကောင်းပါပြီ ... မဆုရိတ သီးသန့်စက်ရုံအဖြစ် ဓာတ်ခဲ
ခြောက်ကို ပြုလုပ်ပေးပါမယ်”

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား အပြုံးချင်း ဆုံမိခဲ့ကြလေသည်။

ခိုမိုရိုသူဌေးက ကိုးနီးစကော့ကို မိမိ၏စက်ရုံသို့ လိုက်လံပြသ
ခဲ့သည်။ အိုဆာကာတွင် နံပါတ် ၁ လျှပ်စစ်ဓာတ်ခဲခြောက်စက်ရုံဟု
ခေါ်သော်ငြားလည်း ဝန်ထမ်းအရေအတွက်မှာ လူဦးရေ ၁၀၀ မျှသာ
ရှိပေသည်။

“ လိုအပ်တဲ့ငွေကို ထုတ်ချေးပေးပါ့မယ်၊ စက်ရုံကို ထပ်ချဲ့ပြီး တော့မှ ၀န်ထမ်းတွေကိုလည်း ထပ်တိုးလိုက်ပါဦး”

“ ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ”

များမကြာမီ ဟီဂရီယိုဒိုးဂါဝါမြို့နယ်၏ တိုရောဇကီရို မြေလွတ် ၁၈၀၀ ဆုဘိုး (6000 squaremeter)၊ ကြမ်းခင်းဧရိယာ ၁၃၀၀ ဆုဘိုး (4200 squaremeter) ရှိသည့် စက်ရုံအသစ်ကြီး တည်ဆောက်ပြီး ဓာတ်ခဲခြောက်ကို စတင်ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

၎င်း၏ရလဒ်အဖြစ် လစဉ်ရောင်းအားမှာ နေရှင်နယ်မီးအိမ် အလုံးရေ ၂ သိန်း၊ နေရှင်နယ်ဓာတ်ခဲခြောက်ကို အလုံးရေ ၁ သန်း အဖြစ် နှစ်ဆတိုးလာခဲ့သည်။

ကိုးနိုးစကော့သည် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ကိုယ်စားလှယ် ဆိုင်သို့ လက်ကားဖြန့်သည့်ဈေးမှာ မီးအိမ် ၁ လုံးလျှင် ၆၀ စံနံနှင့် ဓာတ်ခဲ ၁ လုံးကို ၁၆ စံနံသို့ ဈေးလျှော့ချခဲ့သည်။ စတင်ရောင်းချ စဉ်က မီးအိမ် ၁ လုံးကို ၁ ယန်း ၂၅ စံနံဖြင့် ရောင်းခဲ့သော်လည်း မီးအိမ်ကို ၅၄ ရာခိုင်နှုန်း၊ ဓာတ်ခဲခြောက်ကို ၃၄ ရာခိုင်နှုန်း ဈေးနှုန်း လျှော့ချခဲ့သည်ဖြစ်သည်။

“ အခြောက်အမြားထုတ်လုပ်တာ ဖြစ်တဲ့အတွက်မို့လို့ ဈေးလျှော့တာက သဘာဝကျပါတယ်”

ကိုးနိုးစကော့က ရယ်မော၍ ဟင်နရီဖိုးဒ်အကြောင်းကို ထပ်မံ ပြောခဲ့လေသည်။

ကိုးနိုးစကော့သည် နောက်နှစ် ရှိုးဝါး ၆ နှစ်တွင်လည်း မီးအိမ် နှင့် ဓာတ်ခဲခြောက် ဈေးလျှော့သည့်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ခိုမိုရီသူဌေး ကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေးခဲ့သည့်အခါတွင် ခိုမိုရီသူဌေးက ပြောခဲ့သည်မှာ

“မစ္စတာမဆုရှိတ ... ကျွန်တော်က အခြားမှာလည်း လူတွေကို လုပ်ခိုင်းထားတာရှိတဲ့အတွက် ဓာတ်ခဲခြောက်ကိုပဲ သိပ်ပြီး တော့မှ ဈေးပေါအောင်လုပ်တာက မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အဲဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး တိုင်ပင်ဆွေးနွေးချင်တာက ခိုမိုရီဓာတ်ခဲစက်ရုံကို ဝယ်ပြီး ခင်ဗျားကုမ္ပဏီအဖြစ် လုပ်လိုက်တာက ပိုမကောင်းဘူးလား ခင်ဗျာ”

ကိုးနီးစကော့က လွန်စွာအံ့အားသင့်စရာ ကောင်းလှသဖြင့် အံ့ဩခဲ့ရလေသည်။

“ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး”

“ကျွန်တော်က အသက်လည်းကြီးပြီ၊ မကြာခင်မှာပဲ စက်ရုံကို လက်လွှတ်ဖို့ အစီအစဉ်လည်းရှိခဲ့တယ်။ ဒါ့အပြင် စက်ရုံလုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်ပြီးတော့မှ ခင်ဗျားနဲ့မယှဉ်နိုင်ဘူးဆိုတာကို ကောင်းကောင်းသိလာတဲ့အတွက်ကြောင့် ခင်ဗျားရဲ့ကုမ္ပဏီအဖြစ် လုပ်လိုက်တာက ဝန်ထမ်းတွေအတွက်လည်း ကောင်းမယ်ထင်လို့ပါ”

ခိုမိုရီသူဌေး၏ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ ခိုင်မာလွန်းသဖြင့် ပြင်၍မရတော့ပေ။

ကိုးနီးစကော့က မတတ်သာသဖြင့် ၎င်း၏ဆန္ဒကိုလက်ခံ၍ ခိုမိုရီဓာတ်ခဲစက်ရုံကို ဝယ်ယူလိုက်လေတော့သည်။ ထို့နောက်တွင် စီစဉ်ထားရှိသည့်အတိုင်း ဈေးနှုန်းလျော့ချမှုကို အကောင်အထည်ဖော်ဆောင်ရွက်ခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် ၆ နှစ်အကြာ ရှိုးဝါး ၁၂ နှစ်တွင် ကိုးနီးစကော့သည် ကိုယ်စားလှယ်ဆိုင်များသို့ လက်ကားဖြန့်ချိ၍ မီးအိမ်ကို ၃၀ စံနဲ့၊ ဓာတ်ခဲခြောက်ကို ၁၀ စံနဲ့အထိ လျော့ချခဲ့လေသည်။

တာဝန်ကို ပြတ်သားစွာဖြင့်

“မစ္စတာမဆူဂိုတ ... ကျွန်တော်ဟာ အရင်တုန်းက အလုပ် အကိုင်အဆင်မပြေဘဲ တောက်လျှောက်ဒုက္ခ တွေ့ကြုံခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီကနေ ပြန်လည်အဆင်ပြေလာခဲ့တာကတော့ အင်မတန် ထူးမြတ်တဲ့ဘာသာရေးနဲ့ ထိတွေ့ခဲ့ပြီးတော့မှ ပြန်လည်နာလန်ထူ လာနိုင်ခဲ့တာပါ”

တနေ့တွင် ကိုးနိုးစကော့ကို အသိမိတ်ဆွေက ထိုသို့ပြော လာခဲ့ပြီး ၎င်းဘာသာ၏အဆုံးအမကို ကြားဖူးခဲ့လေသည်။ ထိုစဉ်က ကိုးနိုးစကော့သည် ဘာသာတရား၏ ကျေးဇူးတော်နှင့် ကြည်ညို လေးစားစရာကောင်းမှုတို့ကို နားလည်သဘောပေါက်သကဲ့သို့ ထင်ခဲ့သော်ငြားလည်း မိမိကိုယ်တိုင်က ကိုးကွယ်ရန် ဆန္ဒမရှိခဲ့ပေ။ သို့သော် ထိုသူက နောက်ပိုင်းတွင်လည်း ကိုးနိုးစကော့ကို ပြောခဲ့ လေသည်။

“ခင်ဗျားက အောင်မြင်နေတဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီဘာသာရေးနဲ့ထိတွေ့ခဲ့မယ်ဆိုရင် တစ်ခုခု ထူးခြားတဲ့ အကျိုးအမြတ်ရလာမှာ မလွဲပါဘူး။ ကျွန်တော် အဲဒီဌာနချုပ်ကို လိုက်ပို့ပေးပါရစေ”

ကိုးနိုးစကော့လည်း နောက်ဆုံးတွင် ၎င်းကို လက်ခံသဘော တူခဲ့လေသည်။

ရှိုးဝါး ၇ နှစ် (၁၉၃၂ ခုနှစ်)၊ မတ်လတွင် နံနက်စောစော ထွက်၍ ၎င်းဌာနချုပ်ရှိရာ ခန်းဆိုင်ရှိမြို့သို့ သွားရောက်ခဲ့သည်။

လွန်စွာအေးချမ်းသာယာလှသည့် ကျေးလက်မြို့ကလေး တွင် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရန် အဆင်သင့်ပြင်ထားသည့် ကိုးကွယ် ယုံကြည်သူများဖြင့် ကြိတ်ကြိတ်တိုးပြည့်လှုံနေပေသည်။

“ဒီကနေ့အထူးဘာပွဲများရှိလို့လဲ”

“ဘာမှမရှိပါဘူး၊ နေ့တိုင်း တစ်နိုင်ငံလုံးက ယုံကြည် ကိုးကွယ်သူတွေက လာရောက်စုစည်းနေတာပါ”

ရှေးဦးစွာပင်မဘုရားကျောင်းဆောင်သို့သွားခဲ့သည်။ ၎င်း၏ ကြီးမားခန့်ညားထည်ဝါမှုကို အံ့အားသင့်ခဲ့ရသည်။ လာရောက်ရှိခိုး သည့် ကိုးကွယ်ယုံကြည်သူများအပြင် အားလုံးအတူတကွ ကြမ်း တိုက်နေကြသည့်သူများကို ကြည့်၍ ရင်ထဲ၌လှုပ်ရှားခဲ့သည်။

ဆက်လက်ပြီး ၎င်းဘာသာရေးကို ကိုးကွယ်သည့် ဝိုက်ချုပ် ၏ ခန်းမဆောင်၊ အခြားနေရာများနှင့် မြို့၏ တစ်ဝက်လောက်တွင် ၎င်းဘာသာရေးနှင့်သက်ဆိုင်သည့် အဆောက်အအုံများဖြင့် ပြည့် နေသည်ဟု ကြားသိရသည့်အတွက် ပို၍ပို၍ အံ့ဩခဲ့ရသည်။

၎င်းအထဲတွင် ယုံကြည်ကိုးကွယ်သူတို့၏ ကလေးများ အတွက် အလယ်တန်းကျောင်း၊ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပညာ သင်ကျောင်းနှင့် စာကြည့်တိုက် အစရှိသည်တို့လည်းရှိခဲ့သည်။

အခြားနေရာတွင် သစ်သားများကိုတောင်ပုံရာပုံ ပုံထားပြီး အဆောက်အအုံအသစ် ဆောက်လုပ်ရေးအသံများဖြင့် ရှည်နေ ပေသည်။

“ရှေ့ဆက်ပြီးတော့လည်း အဆောက်အအုံအမျိုးမျိုးကို ဆက်ဆောက်ကြလိမ့်မယ်၊ ဆောက်တဲ့သူတွေကော ဒီသစ်တွေကို လှူတဲ့သူတွေကောက ကိုးကွယ်ယုံကြည်သူတွေပါ”

မိတ်ဆွေ၏ရှင်းပြမှုအပေါ်တွင် ထပ်မံ၍ ဘာသာရေး၏ စွမ်းအားကြီးမားပုံကို မယုံကြည်နိုင်စရာကောင်းလောက်အောင် အံ့သြခဲ့ရသည်။

မကြာမီနွေဦးရာသီ၏ နွေတစ်ရက်က ကုန်ဆုံးခဲ့လေသည်။

ကိုးနိုးစကောသည် ယုံကြည်ကိုးကွယ်သူတို့၏ တစိုက်မတ်မတ် ကျင့်ကြံအားထုတ်နေပုံမှ မိမိကိုလည်း တစ်ခုခု အရေးကြီးသည့်အချက်ကို သင်ကြားပေးခြင်းခံရသကဲ့သို့ ခံစားခဲ့ရသည်။ သို့သော် ၎င်းသည် မည်သည်ဖြစ်သည်ကိုတော့ သေချာစွာမသိပေ။

(ဘာများပါလိမ့်...)

အပြန်တွင် တောက်လျှောက်စဉ်စားခဲ့သော်ငြားလည်း အဖြေမထွက်ရှိပေ။ ၎င်းကို ညဘက်ရောက်သည့်အချိန်တွင်လည်း ဆက်လက်စဉ်းစားနေခဲ့သည်။ အိပ်ချင်စိတ်များ ပျောက်ကွယ်ကာ ခေါင်းများကြည်လင်လာပြီး တောက်လျှောက်ဆက်လက်စဉ်းစားခဲ့လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ညဉ့်သန်းခေါင်တွင် ရုတ်တရက်အလင်းရောင်က လျှပ်တစ်ပြက်ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပေတော့သည်။

(ဟုတ်တယ် ... ဘာသာရေးက ဒုက္ခရောက် အခက်အခဲဖြစ်နေသူတွေရဲ့စိတ်ကို ၎င်းအဆုံးအမအပေါ် မူတည်ပြီး အေးချမ်းမှုကို လမ်းညွှန်ပေးတယ်ဆိုတဲ့ လေးစားထိုက်တဲ့တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နေခြင်းဖြစ်တယ်...)

ပြောရသော် လူဆိုသည်မှာ ဆင်းရဲခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ကြီးမားသည့်စိတ်ပူပန်မှုများ ရှိကြလေသည်။ ၎င်းပူပန်မှုသည် လိုအပ်

ချက်များကို ဖြည့်ဆည်းပေးလိုက်မည်ဆိုပါက ပြေပျောက်သွားနိုင်
လေသည်။

ထိုသို့စဉ်းစားကြည့်ရာတွင် ကိုးနိစကော၏ အနေအထားတွင်
လည်း လူအများနေထိုင်မှုအတွက် လိုအပ်သည့်အရာကို မြောက်
မြားစွာပြုလုပ်ပြီး ၎င်းကိုသက်သာသောဈေးနှုန်းဖြင့် ထောက်ပံ့ပေး
လိုက်မည်ဆိုပါက ဤလောကကြီး၌ရှိသော လူအများအပေါ်
ဘာသာရေးကဲ့သို့သော အလားတူတာဝန်ကို ကျေပွန်စွာထမ်း
ဆောင်နေသည်ဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။

ကိုးနိစကောက ပေါ့ပါးစွာဖြင့် ထိုအတွေးအခေါ်ဉာဏ်ကို
ရရှိခဲ့လေသည်။

(ဟုတ်ပြီ ... ငါတို့လိုထုတ်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်သူတွေ
က အမြတ်ထွက်ဖို့အတွက်ကိုပဲ အသည်းအသန်လုပ်နေလို့ မရဘူး။
အဲဒါထက် ငါတို့က လူ့လောကကြီးထဲကနေ ဆင်းရဲဒုက္ခကို ပပျောက်
အောင်ဆိုတဲ့ ကြည်ညိုလေးစားစရာကောင်းတဲ့တာဝန်ကို ထမ်း
ဆောင်နေတယ်ဆိုတဲ့အချက်ကို ပြတ်ပြတ်သားသား အသိတရား
ထားပြီးတော့မှ လုပ်ဆောင်ကြရမှာဖြစ်တယ်။ အဲဒီလိုလုပ်မယ်ဆိုရင်
သဘာဝအတိုင်း လူအများရဲ့ထောက်ခံမှုကိုခံရပြီး အဲဒီဘာသာရေး
လိုပဲ တိုးတက်ထွန်းကားလာမှာ ဖြစ်တယ်...)

ကိုးနိစကောက ထိုသို့ထပ်မံမဲစားရပြီး ဖြစ်ပေါ်လာသည့်
ဝမ်းမြောက်ပီတိက ရင်ကိုလှုပ်ခတ်စေခဲ့သည်။

ကိုးနိစကောသည် လက်ရှိအချိန်အထိလည်း လူ့ဘောင်
လောကကြီးအတွက် တတ်နိုင်သလောက် ဈေးသက်သာသည့်

ပစ္စည်းဖြင့် အထောက်အကူပြုရန်စဉ်းစား၍ လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လက်ရှိတွင် မိမိသည် လူ့ဘောင် အသိုင်းအဝိုင်းအတွက် ကြည်ညိုလေးစားစရာကောင်းသော တာဝန် ကို ပြုလုပ်နေသည်ဟူသော အချက်အား ပြတ်သားစွာ သိရှိခဲ့ရသည့် အတွက် ဝမ်းမြောက်ပီတိဖြစ်ခဲ့ရပေသည်။

၅ လပိုင်း ၅ ရက်နေ့သည် တန်းဂေါ့နို့စက်စုကုဆိုသည့် ရှေးယခင်ကတည်းက ယောက်ျားကလေးများအတွက် အထိမ်းအမှတ်အခမ်းအနားနေ့ ဖြစ်သည်။

(ဟုတ်ပြီ ... ဝန်ထမ်းတွေကိုလည်း အခု ကျွန်တော်က ကိုယ့်ရဲ့တာဝန်ကို ပြတ်ပြတ်သားသား သိရှိတဲ့လူအဖြစ် ပြန်လည် မွေးဖွားလာတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကို အသိပေးပြီး အဲဒီနေ့ကို မဆုရှိတလျှပ်စစ်ရဲ့အထိမ်းအမှတ်နေ့အဖြစ် သတ်မှတ်ရအောင်)

ကိုးနိုးစကောက ထိုသို့စဉ်းစားမိသဖြင့် ၎င်းနှစ် ၅ လပိုင်း ၅ ရက်နေ့တွင် ဝန်ထမ်းခေါင်းဆောင် ၁၆၈ ယောက်ကို အိုဆာကာ ဗဟိုလျှပ်စစ်အသင်းတိုက်၏ခန်းမတွင် လူစုခဲ့သည်။

စင်မြင့်ပေါ်တွင် မိမိသည် ဘာသာရေးဌာနချုပ်သို့ သွားရောက်ခဲ့ပြီးသည့်နောက် ထုတ်လုပ်သူ၏တာဝန်ကို ပြတ်သားစွာ သိရှိခဲ့ရသည်ကို အသေးစိတ်ပြောဆိုခဲ့သည်။

“... ဆိုရရင် ကျွန်တော်ရဲ့တာဝန်ကို နားလည်ရလွယ်အောင် ရှင်းပြဖို့အတွက် အိမ်သုံးရေပိုက်အကြောင်းကို ပြောကြရအောင်၊ ပိုက်ကလာတဲ့ရေက ရေစစ်တာတို့၊ ပိုးသတ်တာတို့ စတဲ့ ပြုပြင်စီမံမှုတွေကို ပြုလုပ်ထားတဲ့အတွက်ကြောင့်မို့လို့ တန်ဖိုးရှိတဲ့

အရာ ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လူတွေက လမ်းဘေးမှာရှိတဲ့ ရေပိုက်ဖွင့်ပြီး
သောက်ရင်လည်း အထူးတလည် ဝေဖန်ပြောဆိုခံရမှာမဟုတ်ဘူး။
အဲဒါဆိုရင် ဒီရေပိုက်ရဲ့ရေက ဘာလို့ အဲလောက်ထိဈေးပေါတာလဲ။
ရေပိုက်ကလာတဲ့ရေဆိုတာက အများကြီးပြုလုပ်ထားတဲ့အတွက်
ကြောင့်မို့လို့ သုံးလို့မကုန်ခန်းနိုင်လောက်တဲ့ပစ္စည်းလို့ ပြောရ
လောက်အောင် ဒီလောကကြီးထဲမှာရှိတဲ့အတွက်ကြောင့် ဖြစ်ပါ
တယ်။ ဒီလိုပဲ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ဒီလူ့လောကကြီးထဲက လူတွေ
အတွက် အလိုအပ်ဆုံးအရာကို ရေလိုမျိုး ကြွယ်ကြွယ်ဝဝ ပေါများစွာ
ထုတ်လုပ်ပေးရအောင်၊ အဲဒီလိုလုပ်ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် ပစ္စည်းဈေး
နှုန်းလည်း မြန်မြန်ဈေးကျပြီး ဒီလောကထဲမှာ ဆင်းရဲဒုက္ခဆိုတာ
လည်း ပျောက်သွားပြီး လူတွေရဲ့ဘဝကို ချမ်းသာပျော်ရွှင်အောင်
လုပ်ပေးနိုင်မှာ ဖြစ်တယ်။ အခုကနေစပြီး ကျွန်တော်က ဒါကို မတ်ဆု
ရှိတ လျှပ်စစ်ရဲ့ တာဝန်တစ်ရပ်အနေနဲ့ အကောင်အထည်ဖော်
ဆောင်ရွက်သွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ပြောပြီးသွားသည့်အခါတွင် နှစ်ထောင်းအားရသည့် လက်
ခုပ်သံများက မုန်တိုင်းတိုက်ခတ်သွားသကဲ့သို့ ကျယ်လောင်စွာ
ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပေသည်။

ရှတ်တရက် လူတစ်ယောက်က စင်ပေါ်သို့တက်၍ လွန်စွာ
နှစ်ထောင်းအားရကြောင်းကို ပြောခဲ့လေသည်။ ထိုသူ၏နောက်တွင်
တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တန်းစီလာခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင်
အားလုံးကို တစ်ယောက်လျှင် ၃ မိနစ်ကြာ စကားပြောခွင့်ပြုခဲ့သည်။
အားလုံးက စကားရှည်လာသဖြင့် ၃ မိနစ်မှ ၂ မိနစ်၊ ၁ မိနစ်သို့ အချိန်
ကို လျော့ချသတ်မှတ်ခွင့် ပြုခဲ့ရသည်။

ပွဲပြီးသွားသည့်အချိန်မှာ ညဉ့်နက်နေပြီ ဖြစ်သည်။

ကိုးနိုးစကေ့က အိုးဘီလဂီချောတွင် မဆုရိတ လျှပ်စစ် လုပ်ငန်းကို တည်ဆောက်ပြီးသည့်အချိန်မှ ၁၅ နှစ် ပြည့်ပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် ကိုးနိုးစကေ့က အထူးသဖြင့် ယခုတာဝန်ကို ပြောကြားခဲ့ သည့်နေ့ဖြစ်သည့် ရှိုးဝါး ၇ နှစ် ၅ လပိုင်း ၅ ရက်နေ့ကို မဆုရိတ လျှပ်စစ်၏ တည်ထောင်သည့် အထိမ်းအမှတ်နေ့အဖြစ် သတ်မှတ် ပြီး နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ၎င်းနေ့တွင် နှစ်ပတ်လည်အဖြစ်ပြုလုပ်ရန် သတ် မှတ်ခဲ့သည်။

အိုဆာကာခရိုင်၊ ခဒိုမရွာ

(မူလတန်းကျောင်းပြီးတဲ့နောက် အလယ်တန်းကို ဆက် မတက်နိုင်တဲ့ကလေးတွေကို အလုပ်ခန့်ပြီး အလုပ်လုပ်ရင်း ပညာ သင်စေကာ အနာဂတ်အတွက် မဆုရိတလျှပ်စစ်ရဲ့ ကျွမ်းကျင် လုပ်သားများအဖြစ် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးချင်တယ်...)

ထိုစဉ်က ကိုးနိုးစကေ့သည် ထိုကဲ့သို့သောအိပ်မက်မှာ ရင်ထဲတွင် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပြီး ၎င်းအိပ်မက်ကို အကောင်အထည် ဖော် ဆောင်ရွက်နိုင်ရန်အတွက် မြေကွက်အသစ်ကို ရှာဖွေခဲ့သည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ အိုဆာကာမြို့၏ အရှေ့မြောက်ဘက်တွင်ရှိသော အိုဆာကာခရိုင်၊ ခိတခါဝါချိုမြို့နယ်၊ ခဒိုမရွာ (လက်ရှိတွင် ခဒိုမမြို့) တွင် စိုက်ပျိုးရန် ပြင်ဆင်ထားသည့်မြေကွက်ကို အရောင်းတင်ထား သည်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။

ကိုးနီးစကော့သည် မီးရထားစီး၍ ၎င်းမြေကွက်ကို သွားရောက်ကြည့်ရှုခဲ့လေသည်။ ဘူတာအနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင်ဖြစ်ပြီး အနီးအနားပတ်ဝန်းကျင်တွင် အိမ်အဆောက်အအုံများလည်းမရှိဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဒီနေရာလေးဆိုရင်တော့ ကောင်းသားပဲ”

ကိုးနီးစကော့က ထိုသို့ပြော၍ ၃၅၀၀ ဆုဘိုး (12000 squaremeter) ရှိ မြေကွက်ကို ဝယ်ခဲ့သည်။

ကံအားလျော်စွာ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ချင်းစီက တာဝန်ကို သိပြီးကတည်းက မဆူဂိုတလျှပ်စစ်၏ စွမ်းဆောင်နိုင်မှုမှာ ပိုမိုတိုးတက်လာခဲ့သည်။ ထို့အတွက်ကြောင့် ဝန်ထမ်းအရေအတွက်လည်း အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း ၁၀၀၀ ကျော်သွားခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် စက်ရုံ၏တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို တစ်နေရာသို့ မပြောင်းမရွှေ့ဘဲမရသည့် အနေအထားသို့ ဖြစ်လာခဲ့ပေသည်။ သို့သော်အဆင်ပြေမည့်နေရာကမရှိခဲ့ပေ။ မတတ်သာသည့်အဆုံးတွင် အသစ်ဝယ်ထားသည့် ခဒိုမရွာရှိ မြေပေါ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရသည်။

စွမ်းဆောင်နိုင်မှုပမာဏသည် ထို့နောက်တွင်လည်း ပိုမိုကြီးထွားလာကာ ရှိုးဝါး ၇ နှစ်အတွင်း ဝန်ထမ်းဦးရေ ၁၁၀၀ ကျော် သွားခဲ့လေသည်။

“ကောင်းပြီ၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် အိုးဘီလဂိချောမှာရှိတဲ့ ရုံးချုပ်နဲ့ စက်ရုံကို ချန်မထားတော့ဘဲ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းရှိတဲ့ ခဒိုမကို ရွှေ့ရအောင်”

ကိုးနီးစက္ကေက ထိုသို့ပြော၍ ခဒိုမရွာ၏မြေကြီးကို ထပ်ဝယ် ခဲ့လေသည်။ စုစုပေါင်း ၂၁၆၀၀ ဆုဘိုး (71000 squaremeter) ကျယ်ဝန်းပေသည်။

“မစ္စတာမဆုရှိတ ခဒိုမက အိုဆာကာကနေ ကြည့်မယ် ဆိုရင် “ခိမုံ” ကံမကောင်းတဲ့အရပ်မှာရှိတယ်” ဟုလူတစ်ယောက်က ပြောခဲ့လေသည်။

“ခိမုံ” ဆိုသည်မှာ အရှေ့မြောက်ထောင့်ကိုဆိုလိုပြီး ၎င်း အရပ်သည် ဘီလူးက အဝင်အထွက်လုပ်သည့်အရပ် ဖြစ်သည့် အတွက်ကြောင့် လာဘ်မကောင်းသဖြင့် မည်သည့်ကိစ္စကိုမဆို ဆောင်ရွက်ရာတွင် ၎င်းအရပ်ကိုရှောင်လျှင် ကောင်းသည်ဟု ပြော စမှတ်ပြုကြသည့်အရပ် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ကိုးနီးစက္ကေက ရယ်မော၍ပြောခဲ့သည်။

“ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်တဲ့ ကျူးရှူးဘက်ကို ဦးတည်ထားရင် လည်း “အူရခိမုံ” ကံမကောင်းတဲ့အရပ်ရဲ့ နောက်ကျောဘက်ဆိုပြီး ပြောမှာပဲမဟုတ်လား ... ဒါတွေကိုလိုက်ပြောနေမယ်ဆိုရင် ရွေးစရာ နေရာမရှိတော့ဘူးလေ၊ မဆုရှိတလျှပ်စစ်က ခဒိုမမှာလည်း ကြီး ပွားဖွံ့ဖြိုးပြီး ဒီလိုကိစ္စမျိုးက အယူသီးတယ်ဆိုတာကို ပြရအောင်”

နောက်နှစ် ရှိုးဝါး ၈ နှစ် (၁၉၃၃ ခုနှစ်) ဇန်နဝါရီလတွင် ခဒိုမရှိစက်ရုံတည်ဆောက်မှုကို စတင်ခဲ့သည်။

စက်ရုံတည်ဆောက်မှု၊ စက်ပစ္စည်းများ ရွှေ့ပြောင်းမှု၊ ထို နောက်တွင် စက်ရုံလည်ပတ်စရိတ် အစရှိသည်တို့ကို ပေါင်းလိုက် ပါက ယန်းငွေ ၅ သိန်း ၅ သောင်းက လိုအပ်သည်ဖြစ်သည်။ သို့သော်

မြေကြီးဝယ်ထားသည်ဖြစ်သည့်အတွက် ယန်းငွေ ၂ သိန်းမျှသာ ရှိသည်ဖြစ်သည်။

“မစ္စတာမဆူဂိုတ၊ ခင်ဗျားကိုယ့်ကြည်ပါတယ်”

ဆုမိတိုမိုဘက်က ထိုသို့ပြော၍ လိုအပ်နေသည့်ငွေကို ထုတ်ချေးပေးခဲ့သည်။ ကိုးနိုးစကော့က အလိုလိုနေရင်း ငယ်စဉ်ဘဝ အိုဆာကာလျှပ်စစ်မီးတွင်ရှိစဉ်က ဆုမိတိုမိုမိသားစု၏အိမ်ကြီးကို ထည်ဝါခန့်ညားပါလားဟု ကြည့်ခဲ့မိသည့်အကြောင်းကို ပြန်လည် သတိရမိခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကိုးနိုးစကော့မှ စဉ်းစားခဲ့သည်မှာ -

(နောက်ပိုင်းမှာ ပစ္စည်းအမျိုးအစားတွေကို ကျယ်ကျယ်ပြန့် ပြန့်ထုတ်မယ်ဆိုရင် ငါ့ကိုယ်တိုင် ပစ္စည်းအမျိုးအစားအားလုံးကို မကြည့်နိုင်တဲ့အနေအထားမျိုးလည်း ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ တစ်ယောက်ယောက်ကို တိုင်ပင်ရင်တောင်မှ “ခဏစောင့်ပါဦး ... ကျွန်တော်က အခုအခြားကိစ္စကို စဉ်းစားနေတဲ့အတွက်ကြောင့်” ဟု ပြောလာကောင်းပြောလာနိုင်လိမ့်မယ်။ အဲဒါဆိုရင် ဥပမာ ယာယီသော်လည်းကောင်း မဆူဂိုတလျှပ်စစ်ရဲ့ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုက ရပ်သွားနိုင်တယ် ...)

ထိုသို့စဉ်းစားမိသည့် ကိုးနိုးစကော့သည် ပစ္စည်းအမျိုးအစား တစ်ခုစီအတွက် တာဝန်အရှိဆုံးလူကို ရွေးချယ်ကာ ၎င်းဌာနနှင့် ပတ်သက်၍ ထိုသူကို အလုံးစုံလွှဲပြောင်းတာဝန်ယူသည့် လုပ်ပုံလုပ်နည်းကို စဉ်းစားမိခဲ့လေသည်။

ထိုကဲ့သို့ပြုလုပ်မည်ဆိုပါက တာဝန်ခံသည် မိမိတွင်ရှိသည့် အင်အားနှင့် ဖွဲ့ လုံ့လတို့ကို ထိမ်ချန်မထားဘဲ အစွမ်းကုန် သက်ဆိုင်

ရာဌာန၏ တိုးတက်မှုအတွက် ကြိုးစားမည်မဟုတ်ပါလော။ ၎င်း၏ ရလဒ်သည် ထိုသူကို အနာဂတ်၏ ကျွမ်းကျင်သည့်တာဝန်ခံအဖြစ် ပြုစုပျိုးထောင်ရာလည်းရောက်မည် ဖြစ်သည်။

မေလတွင် ကိုးနီးစကောသည် များမကြာမီအတွင်း စက်ရုံ အသစ်ပြီးစီးတော့မည်ဖြစ်သည့်အတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်၍ မဆု ရှိတလျှပ်စစ်၏ ပစ္စည်းအမျိုးအစားများခွဲကာ အောက်ပါဌာန (၃) မျိုး ခွဲခဲ့လေသည်။

- အမှတ် (၁) ဌာန ... ရေဒီယိုပြုလုပ်သည့်ဌာန
- အမှတ် (၂) ဌာန ... မီးအိမ်နှင့် ဓာတ်ခဲခြောက်ပြုလုပ်သည့်ဌာန
- အမှတ် (၃) ဌာန ... မီးကြိုးသွယ်တန်းမှုဆိုင်ရာ ကိရိယာတန်ဆာ ပလာများ၊ Bakelite (ပလတ်စတစ် အမာ တစ်မျိုး) နှင့် လျှပ်စစ်အပူပေးစက်ကို ပြုလုပ် သည့်ဌာန

ဇူလိုင်လနောက်ပိုင်းတွင် ခန့်မရှိရုံးချုပ်နှင့်စက်ရုံက တဖြည်း ဖြည်းနှင့် ပြီးဆုံးလာခဲ့သည်။ ဝန်ထမ်းဦးရေသည်လည်း ၎င်းနှစ် အတွင်း ၁၆၀၀ ဖြစ်လာခဲ့ပေသည်။

နောက်တစ်နှစ် ရှုံးဝါး ၉ နှစ် ဧပြီလတွင် ကိုးနီးစကောသည် ရုံးချုပ်အသစ်ဝင်းအတွင်း၌ အိမ်မက်ကို အကောင်အထည်ဖော်ပြီး “ဝန်ထမ်းလေ့ကျင့်ရေးစင်တာ” ကို ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည်။ မူလတန်း ကျောင်းပြီးခဲ့သည့် လူငယ်ကလေးများကို အတူတကွ အဆောင်တွင် နေထိုင်စေခဲ့ပြီး နေ့စဉ် ၄ နာရီခန့် အလုပ်လုပ်စေ၍ ၄ နာရီကြာ ပညာ သင်ကြားစေသည့် ဘဝလမ်းကြောင်းကို စတင်စေခဲ့သည်။

အောက်တိုဘာလတွင် မော်တာကို စတင်ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

“မော်တာက သာမန်အိမ်တွေမှာကော အားလုံးကျယ် ကျယ်ပြန့်ပြန့်နဲ့ သုံးနိုင်ကြပါ့မလား...”

ရှိုးဝါး ၈နှစ် (၁၉၃၃ ခုနှစ်)၊ ခဒိုမရွာတွင် တည်ဆောက်ထားသည့် ရုံးချုပ်နှင့်စက်ရုံ

ထိုကဲ့သို့မေးလာသော သတင်းထောက်ကို ကိုးနိုးစကောက မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုအပြည့်ဖြင့် ရယ်ပြခဲ့လေသည်။

“အနာဂတ်မှာ ဘယ်အိမ်မဆို မော်တာအသေး ၁၀ လုံး လောက် သုံးရမယ့်ခေတ်က ရောက်ကိုရောက်လာလိမ့်မယ်”

ရှိုးဝါး ၁၀ နှစ်တွင် မဆုဂိုက လျှပ်စစ်ပစ္စည်းထုတ်လုပ်ရေး ကို Matsushita Electric Industrial Co.,Ltd. အဖြစ် ပြောင်းလဲ ခဲ့သည်။

တစ်ပြိုင်နက်အတွင်းမှာပင် မဆုဂိုက ဝါယာလက်ကုမ္ပဏီ လီမိတက်၊ မဆုဂိုက ဓာတ်ခဲခြောက်ကုမ္ပဏီလီမိတက်၊ မဆုဂိုက

လျှပ်စစ်ပစ္စည်းကုမ္ပဏီလီမိတက် အစရှိသည့် ကုမ္ပဏီလီမိတက် ပေါင်း ၉ ခုကို တည်ထောင်ခဲ့ပြီး Matsushita Electric Industrial Co.,Ltd.၏ ကုမ္ပဏီခွဲအဖြစ် ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

ရှိုးဝါး ၁၁ နှစ် (၁၉၃၆ ခုနှစ်)တွင် နေရှင်နယ်မီးလုံးကုမ္ပဏီ လီမိတက်ကို တည်ထောင်ခဲ့သည်။ နောက်တစ်နှစ် ၁၉၃၇ ခုနှစ်တွင် နေရှင်နယ်၏ ကုန်အမှတ်တံဆိပ်အသစ်ကို ပြုလုပ်ခဲ့ပြီး မဆုရှိတ ၏ ထုတ်ကုန်ပစ္စည်းများအားလုံးတွင် တပ်ဆင်အသုံးပြုခဲ့သည်။

ရှိုးဝါး ၁၅ နှစ် (၁၉၄၀ ပြည့်နှစ်)တွင် ကိုးနီးစကော့၏ တစ်ဦး တည်းသောသမီးဖြစ်သည့် ဆချီကိုသည် ဟိရတ မဆဟရုဆိုသည့် လူနှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့လေသည်။

မဆဟရုသည် အိမ်ထောင်ပြုပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် မဆုရှိတ၏ မျိုးရိုးနာမည်ကို ဆက်လက်အသုံးပြုခဲ့သည်။

စစ်၊ သင်္ဘော နှင့် လေယာဉ်ပျံ

ဂျပန်နိုင်ငံသည် တရုတ်ပြည်နှင့် စစ်ကို စတင်ခဲ့သည်မှာ ရှိုးဝါး ၁၂ နှစ် (၁၉၃၇ ခုနှစ်)၊ ၇ လပိုင်းတွင် ဖြစ်သည်။

ထို့နောက်ပိုင်းတွင် ဂျပန်နိုင်ငံသည် တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ၎င်း စစ်ကို တိုးချဲ့ပြီး ရှိုးဝါး ၁၆ နှစ် (၁၉၄၁ ခုနှစ်)၊ ဒီဇင်ဘာလ၌ နောက် ဆုံးတွင် အမေရိကန်နှင့် အင်္ဂလန် အစရှိသည်တို့ကို ယှဉ်ပြိုင်ဘက် အဖြစ် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်တွင်လည်း ပါဝင်ဆင်နွှဲခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် ဂျပန်နိုင်ငံ၏ အရှိန်အဟုန်ကောင်းခဲ့သည်မှာ အစကနဦးပိုင်းတွင်သာဖြစ်ခဲ့ပြီးတစ်နှစ်လောက်ကြာသည့်အခါတွင် လေကြောင်းနှင့်ရေကြောင်းမှ ထိုးစစ်များကို တရစပ်ခံလာခဲ့ရသည်။

မဆုရှိတလျှပ်စစ်သည် ထိုကာလအတောအတွင်း စစ်တပ်မှ တောင်းဆိုမှုကို လက်ခံကာ လုံစွပ်၊ သစ်သားဖြင့် ပြုလုပ်သည့် လေယာဉ်ပန်ကာ၊ ဝါယာလက်လမ်းကြောင်း ရှာဖွေသည့်ကိရိယာ အစရှိသည်တို့ကို ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

စစ်ရှုံးလာပြီးသည့်နောက်တွင် ပြောလာခဲ့သည်မှာ -

“တန် ၂၅၀ ရှိတဲ့ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးသင်္ဘောကို လုပ်ပေးပါ”

စစ်တပ်မှပြောလာသဖြင့် ငြင်းဆိုရန်မတတ်နိုင်ခဲ့ပေ။ ကိုးနီးစကော့သည် ရှိုးဝါး ၁၆ နှစ် (၁၉၄၁ ခုနှစ်)၊ ဧပြီလတွင် မဆုရှိတသင်္ဘောတည်ဆောက်ရေးကုမ္ပဏီလီမိတက်ကို တည်ထောင်ပြီး အိုဆာကာခရိုင်၊ ဆကအိမြို့၊ စန်းဘိုးရပ်ကွက်ရှိ ကမ်းခြေတွင် သင်္ဘောတည်ဆောက်ရေး လက်သမားများကို အမြောက်အမြား စုစည်းခဲ့သည်။

ကိုးနီးစကော့သည် အမေရိကားမှ ဗွိဒ်ကားကုမ္ပဏီက ကားပြုလုပ်ရာတွင်လည်းကောင်း၊ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ရေဒီယိုပြုလုပ်ရာတွင်လည်းကောင်း အသုံးပြုခဲ့သည့် အဆင့်ဆင့်လမ်းကြောင်းပေါ်တွင် တပ်ဆင်သွားသည့်စနစ်ကို အသုံးပြု၍ သင်္ဘောတည်ဆောက်ရေးလုပ်ငန်းကို ပြုလုပ်စေခဲ့သည်။

သင်္ဘောတည်ဆောက်ရေး လက်သမားများလည်း ၎င်းစနစ်ကို ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လာ၍ လုပ်ငန်းလုပ်ဆောင်ရာ၌ လွယ်ကူချောမွေ့စေခဲ့သည်။ ထို့နောက် သင်္ဘောတည်ဆောက်ရေး လုပ်ငန်းစဉ် ကာလအတောအတွင်း ရေတပ်မှ ဗိုလ်ချုပ်ဖြစ်သူ အိုးနီရှိ၏ ဆင့်ခေါ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။

“သင်္ဘောဆောက်နေတယ်လို့ ကြားတယ်၊ နိုင်ငံတော် အတွက် တစ်ဆိတ်လောက် လေယာဉ်ပျံထုတ်လုပ်ပေးစေချင်ပါတယ်”

ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ကိုးနီးစကော့လို လူမျိုးတောင်မှ အံ့အားသင့်ခဲ့ရလေသည်။

“ကျွန်တော်က လျှပ်စစ်ပစ္စည်းလုပ်တဲ့လူပါ။ လေယာဉ်ပျံကို တည်ဆောက်နိုင်မယ်ဆိုတဲ့ ယုံကြည်ချက်လိုမျိုး လုံးဝမရှိပါဘူး”

“မဟုတ်ဘူး ... ကျွန်တော်က ခင်ဗျားဆိုရင်တော့ လုံးဝ ကျိန်းသေပေါက်လုပ်ပေးနိုင်မယ်လို့ ထင်တယ်”

ဒီကိစ္စကိုလည်း ငြင်းဆန်၍မရနိုင်ဟု ကိုးနီးစကော့က ထင်မြင်ခဲ့သည်။ သို့သော် နောက်ပိုင်းဆက်ပြောလာသည့်စကားကို နားထောင်၍ ကိုးနီးစကော့၏အသည်းနှလုံးကို ချေမှုဖျက်ဆီးခံလိုက်ရသကဲ့သို့ အံ့အားသင့်ခဲ့ရသည်။

“အခုဆိုရင် Duralumin (အလူမီနီယမ်၊ မဂ္ဂနီစီယမ်နှင့် ကြေးနီတို့ ပေါင်းစပ်ထားသည့်သတ္တုတစ်မျိုး) မရှိတော့တဲ့အတွက် ကြောင့်မို့လို့ အခြားကုန်ကြမ်းပစ္စည်းကိုသုံးပြီး လေယာဉ်ပျံကို လုပ်ပေးပါ”

“Duralumin မရှိဘဲနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လေယာဉ်ပျံကို ဘာနဲ့လုပ်ပေးရမှာလဲ ခင်ဗျ”

“အထပ်သားကို ပါးပါးလွှာပြီး အဲဒါကို Bakelite (ပလတ်စတစ်အမာတစ်မျိုး) ရောစပ်ပြီး ပြုလုပ်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်”

ကိုးနီးစကော့သည် ဂျပန်နိုင်ငံ၏ အခြေအနေမကောင်းသည်ကို သိရှိထားပြီး စိုးရိမ်ပူပန်နေခဲ့သည်။

“ကောင်းပါပြီ၊ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပါ့မယ်”

၎င်းနှစ် အောက်တိုဘာလတွင် ကိုးနိုးစကော့သည် မဆုရှိတ လေယာဉ်ကုမ္ပဏီကို တည်ထောင်ခဲ့သည်။

လူစုပြီးသည့်အခါတွင် အိုဆာကာခရိုင်၊ ခိတခါဝါချိုမြို့နယ် ဆုမိနိဒိုရပ်ကွက်တွင် ရေတပ်နည်းပညာဌာန၏ ညွှန်ကြားချက်ကို ခံယူရင်း အထပ်သားဖြင့် တိုက်လေယာဉ်ကို ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

သင်္ဘောတည်ဆောက်ခြင်း လုပ်ငန်းကိုသော်လည်းကောင်း၊ လေယာဉ်ပျံတည်ဆောက်ခြင်း လုပ်ငန်းကိုသော်လည်းကောင်း လူများကိုစုစည်းခြင်း၊ ပစ္စည်းကိရိယာများ စုစည်းခြင်းတို့အတွက် အခက်အခဲများစွာရှိခဲ့လေသည်။ သို့ရာတွင် ၎င်းနှစ် ဒီဇင်ဘာလ တွင် ဆောလျင်စွာ သင်္ဘောတည်ဆောက်ရေးမှ အမှတ်စဉ် (၁) သင်္ဘောက ပြီးစီးသွားခဲ့သည်။

သင်္ဘောရေချွဲကိုပြုလုပ်ပြီး လူအများကြည့်ရှုနေသည့် မျက်စိရှေ့မှောက်တွင် သစ်သားဖြင့်ပြုလုပ်ထားသည့် သင်္ဘောသည် ဆောင်းရာသီ၏ပင်လယ်ပြင်တွင် တဖြည်းဖြည်းရွေ့လျားသွားလေ တော့သည်။

သင်္ဘောသည် အဆင့်ဆင့်လမ်းကြောင်းပေါ်တွင် တပ်ဆင် သွားသည့်စနစ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခဲ့သည့်အတွက် ၆ ရက်လျှင် သင်္ဘော တစ်စီး ပြီးဆုံးအောင် ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့သည်ဖြစ်သည်။

လေယာဉ်ပျံ အမှတ်စဉ် (၁) ပြုလုပ်ပြီးစီးခဲ့သည်မှာ ရှိးဝါး ၁၂ နှစ် (၁၉၄၅ ခုနှစ်)၊ ဇန်နဝါရီလတွင်ဖြစ်သည်။

၎င်းသည်လည်း လူအများက ဝိုင်းကြည့်နေသည့်အရှေ့တွင် လေယာဉ်စတင်ပျံသန်းပွဲကို ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

“ပျံကွ ... ပျံကွ”

ကိုးနီးစကော့သည် စိတ်ထဲတွင် ဆုတောင်းနေမိခဲ့သည်။

တိုက်လေယာဉ်သည် ပေါ့ပါးသော အသံဖြင့် လျော့ခနဲ ရွေ့လျားသွားလေတော့သည်။ ထို့နောက် ပေါ့ပါးတက်ကြွစွာဖြင့် ပျံတက်ပြီး ဆောင်းရာသီ၏ ကောင်းကင်ပြင်ကြီးကို လှည့်ပတ်၍ လွတ်လပ်စွာ ပျံသန်းနေပေလေတော့သည်။

“အောင်ပြီကွ ... အောင်ပြီကွ”

ကိုးနီးစကော့သည် မထင်မှတ်ဘဲ မျက်ရည်လည်လာပေတော့သည်။

မဆုရှိတ သင်္ဘောတည်ဆောက်ရေးလုပ်ငန်းသည် ၅၆ စီးသော သစ်သားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် သင်္ဘောကို တည်ဆောက်ခဲ့သည်။

မဆုရှိတ လေယာဉ်ပျံကုမ္ပဏီက ၃ စီးသော သစ်သားတိုက်လေယာဉ်ကို ပြုလုပ်တည်ဆောက်ခဲ့သည်။

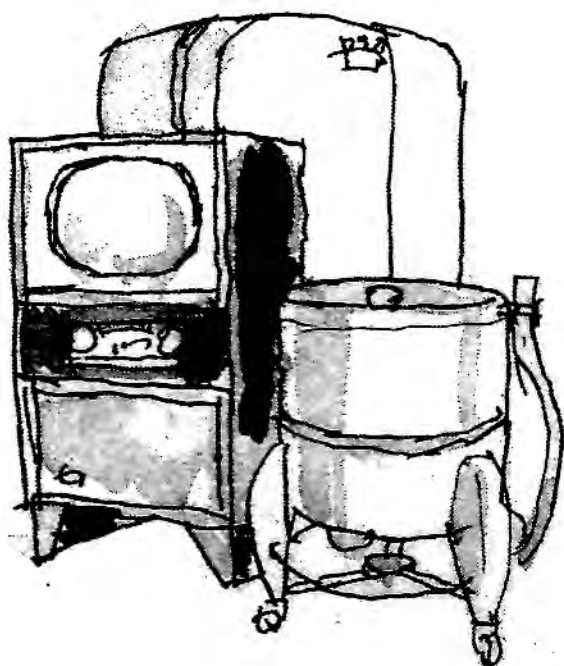
ထိုအဆင့်တွင် ဂျပန်နိုင်ငံသည် စစ်ကြီးတွင် ရှုံးနိမ့်ခဲ့ရလေသည်။

ကိုးနီးစကော့သည် မဆုရှိတလှုပ်စစ်၏ ဥက္ကဋ္ဌရုံးခန်းတွင် ၎င်းကို သိရှိခဲ့ရသည်။ ထို့နောက် အလိုအလျောက် မျက်ရည်များကျဆင်းခဲ့ရသည်။

ဩဂုတ်လ ၁၅ ရက်နေ့ ကောင်းကင်ကြီးက ကြည်လင်၍ ပူအိုက်သောနေ့တစ်နေ့တွင် ဖြစ်သည်။

၄။ အနာဂတ်၏ အိပ်မက်သို့ ဦးတည်၍

မှောင်မိုက်သည့်နေ့ရက်များ

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးဆုံးသည့်နေ့၏ နောက်တစ်နေ့ ကိုးနီးစကောသည် ကုမ္ပဏီ၏အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့ကို ခေါ်ယူ၍ ပြောခဲ့သည်မှာ -

“ဂျပန်နိုင်ငံဟာ စစ်ရှုံးပြီး မီးလောင်ပြင်ကြီးဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။ ရှေ့ဆက်ပြီး ဒီပြာပုံကြားထဲကနေပြီးတော့မှ ပြန်လည်မထူထောင် လို့ မရဘူး။ မဆုရှိတလျှပ်စစ်လည်း အရင်ကအတိုင်းပဲ ပြည်သူ လူထုရဲ့စားဝတ်နေရေးအတွက် မရှိမဖြစ်လိုအပ်တဲ့ လျှပ်စစ်ပစ္စည်း တွေကို ထုတ်လုပ်ရင်း ပြန်လည်ထူထောင်ရေးလုပ်ငန်းအတွက် ပံ့ပိုးကြရအောင်”

အားလုံးက အားမာန်အပြည့်ဖြင့် ပြန်လည်ဖြေကြားကြ သည်မှာ ပြောစရာလိုမည်ပင်မဟုတ်ပေ။ သို့ရာတွင် ၎င်းစီမံကိန်း သည် အစကနဦးကတည်းကပင် ကြီးမားသည့်အထစ်အငဲ့များ ရှိခဲ့သည်။

စစ်ကြီးပြီးနောက်တွင် ဂျပန်နိုင်ငံသည် အမေရိကန်စစ်တပ် ၏ သိမ်းပိုက်ထားခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။ အမေရိကန်စစ်တပ်များသည် ဩဂုတ်လ အကုန်ပိုင်းလောက်တွင် ဂျပန်နိုင်ငံသို့ ဝင်ရောက်နေ ထိုင်ခဲ့ကြပြီး တိုကျိုတွင် အထွေထွေ ပင်မစစ်အခြေစိုက်စခန်းကို ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည်။

ထို့နောက်ပိုင်းတွင် ဂျပန်နိုင်ငံကို စစ်အုပ်ချုပ်ရေးနိုင်ငံမှ ပြောင်းလဲပစ်ရန် အမျိုးမျိုးသော ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုများကို စတင် ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။

“ထပ်မံ အမိန့်ထုတ်ပြန် မကြေညာမီအထိ ထုတ်လုပ်မှု လုပ်ငန်းအားလုံးကို ရပ်ဆိုင်းထားရမည်”

ဩဂုတ်လအစပိုင်းတွင် မဆုဂ္ဂိုတလျှပ်စစ်လုပ်ငန်းကို ထို ကဲ့သို့သော အမိန့်ကြေညာစာက ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

စစ်ကြီးအတောအတွင်း လုပ်ငန်းအမျိုးမျိုးကို လုပ်ကိုင်ခဲ့ သည့်အတွက် မဆုဂ္ဂိုတသည် အလုပ်သမားဦးရေ စုစုပေါင်း ၂၆၀၀၀ အထိ တိုးများလာခဲ့သည်ဖြစ်သည်။

“အမိန့်ထုတ်ပြန် မကြေညာမီအထိဆိုတာက ဘယ်တော့ ထိလဲ၊ ဒါကိုမသိနိုင်ဘူးဆိုရင် ကုမ္ပဏီက ဒုက္ခရောက်ပါလိမ့်မယ်၊ အသိမ်းအပိုက်ခံထားတဲ့ လက်အောက်ခံဘဝမှာဆိုပေမဲ့လည်း အသက်ရှင်နေထိုင်ရမယ့်ကိစ္စကိုတော့ ခွင့်လွှတ်နိုင်မယ်မဟုတ် လား” ဟု ကိုးနီးစကော့က ထိုကဲ့သို့သော ကန့်ကွက်သည့်စာကို သက် ဆိုင်ရာသို့ ပို့ခဲ့လေသည်။

ထိုစဉ်က ရေဒီယိုထုတ်လုပ်မှုကို ဆောလျင်စွာ ခွင့်ပြုခဲ့လေ သည်။ ဆက်လက်ပြီး ဓာတ်ခဲခြောက်၊ လျှပ်စစ် ပန်ကာ၊ မီးပူ၊ လျှပ်စစ်မီးလုံးအစရှိသည်တို့ကို ထုတ်လုပ်ခွင့်ပြုခဲ့သည်။

ကိုးနီးစကော့သည် အောက်တိုဘာလမှစ၍ အပြည့်အဝ ၎င်းတို့၏ထုတ်လုပ်မှုကို စတင်ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

ထိုကာလအတောအတွင်းတွင် အမေရိကန်စစ်တပ်မှ အမျိုးမျိုးသော ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုများကို ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ ရှေးဦးစွာ ကမ္ဘာစစ်ကို လမ်းကြောင်းပေးခဲ့သည့် ကြည်းတပ်၊ ရေတပ်မှ ခေါင်း ဆောင်များနှင့် နိုင်ငံရေးသမားများကို စစ်တရားခံများအဖြစ် သတ် မှတ်ဖမ်းဆီးစေခဲ့သည်။

အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီး တန်းတူအခွင့်အရေးရရှိရေး၊ အလုပ် သမားများကိုလည်း အလုပ်သမားသမဂ္ဂ ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ရန် အခွင့်အရေးပေးခြင်း၊ ပညာရေးကိုလွတ်လပ်ခွင့်ပေးခြင်း၊ ဒီမိုကရေစီ ကျင့်သုံးသည့်စီးပွားရေးစနစ် အစရှိသည်တို့ကိုပြုလုပ်ရန် ထုတ်ပြန် ကြေညာခဲ့သည်။

(ဒါအတိုင်းဆို ကြီးကြီးမားမားတွေကိုလုပ်နေတာပဲ...)

ကိုးနီးစကော့က ထိုကဲ့သို့သော အတိတ်နိမိတ်ကို ခံစားခဲ့ရ သည်။ သို့သော် မိမိကိုယ်တိုင်က လုပ်ငန်းရှင် တစ်ယောက်အနေဖြင့် မှားယွင်းသည့်လမ်းစဉ်ကို ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းမရှိသဖြင့် အထူးတလည် စိတ်ပူခြင်းပင် မရှိခဲ့ပေ။

နောက်တစ်နှစ် ရှိုးဝါး ၂၁ နှစ် (၁၉၄၆ ခုနှစ်)၊ ဇန်နဝါရီလတွင် မဆုရှိတလျှပ်စစ်တွင်လည်း အလုပ်သမားသမဂ္ဂကို ဖွဲ့စည်းခဲ့သည်။ အလုပ်သမားသမဂ္ဂဝင်များသည် စည်းရုံးထားရှိသည့် တောင့်တင်း သော အင်အားဖြင့် လုပ်ငန်းရှင်ကို အလုပ်ချိန်နှင့် လုပ်ခနှင့်ပတ် သက်၍ ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးမှုကို ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့သည်။

၎င်း၏ရလဒ်အဖြစ် သမဂ္ဂနှင့် လုပ်ငန်းရှင်ကြား အငြင်းပွားမှု များလည်း ဖြစ်နိုင်ပြီး လုပ်ငန်းရှင်ဘက်မှ မိမိကုမ္ပဏီတွင် သမဂ္ဂ ဖြစ် လာမည်ကို သဘောမကျသည့်လူများလည်း ရှိခဲ့သည်။ သို့သော် ကိုးနီးစကော့သည် သမဂ္ဂ ဖွဲ့စည်းသည့်နေ့တွင် အထူးတလည် မိမိ ကိုယ်တိုင်က ၎င်းအစည်းအဝေးသို့ တက်ရောက်ရန်ဆန္ဒပြု၍ အားလုံးကို ပြောခဲ့သည်မှာ -

“အလုပ်သမားသမဂ္ဂ ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ရတဲ့အတွက်ကို ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူမိပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် မတိုင်မီကတည်းက ဂျပန်လူမျိုးအားလုံးရဲ့ စားဝတ်နေရေး ချောင်လည်စေဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး အလုပ်လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီအချက်ကတော့ အားလုံးလည်းအတူတူပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒီလိုပဲ ကျွန်တော်နဲ့ အားလုံးက တူညီတဲ့ဆန္ဒရှိခဲ့မယ်ဆိုရင် သမဂ္ဂက ဖွဲ့စည်းပြီးရင်လည်း နှစ်ဖက်စလုံးရဲ့အတွေးအခေါ်က အတူတူပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးဟာရှေ့ဆက်ပြီးအသစ်တစ်ဖန်မွေးဖွားလာတဲ့ ဂျပန်ပြည်အတွက် ပူးပေါင်းပြီးကြိုးစားရအောင်”

သမဂ္ဂဝင်အားလုံးက တစ်ပြိုင်နက်တည်း လက်ခုပ်တီး၍ ၎င်းကိုသဘောတူခဲ့ကြသည်။

ထိုနှစ် ဇွန်လတွင် မဆုဂိုတမိသားစုသည် အမေရိကန် စစ်တပ်မှ ZAIBATSU (နေဩဇာကြီးမားသူ) အဖြစ် သတ်မှတ်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ ZAIBATSU (နေဩဇာကြီးမားသူ)ဆိုသည်မှာ မိဘဘိုးဘွားစဉ်ဆက် သဏ်လုပ်ငန်း အစပြုသည့် ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းများစွာကို လုပ်ဆောင်ရင်း ဂျပန်နိုင်ငံတော်ကို စီးပွားရေးအရ ထိန်းချုပ်ထားခဲ့သည်ဆိုသော မျိုးရိုးကို ဆိုလိုသည်ဖြစ်သည်။

ကိုးနိုးစကော့သည် ငယ်စဉ်က အံ့ဩခဲ့ရသည့် ဆုမိတိုမို မိသားစုသည် ထိုအမျိုးအနွယ်ဝင် ဖြစ်သည်။

ZAIBATSUသည် တပ်မတော်အာဏာပိုင်အဖွဲ့အစည်းနှင့် လက်တွဲ၍ ဂျပန်နိုင်ငံကို စစ်ကြီးအတွင်းသို့ရောက်အောင် ပို့ဆောင်

ခဲ့သည်ဟု ပြောစမှတ်ပြုကြသည်။ အမေရိကန်စစ်တပ်က ၎င်းကို အကြောင်းပြု၍ ဂျပန်နိုင်ငံ၏ ZAIBATSU ကို ဖျက်ဆီးပြုလုပ်ဖို့ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

(နောက်စရာလား...)

ကိုးနီးစကော့ကစိတ်ဆိုးခဲ့လေသည်။

တကယ့် ZAIBATSU ဆိုသည်မှာ စစ်သင်္ဘော၊ စစ်လေယာဉ်၊ တင့်ကား အစရှိသည်တို့ကို ပြုလုပ်သည့် ကြီးမားသည့် ကုမ္ပဏီတွေ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကိုးနီးစကော့ တည်ထောင်ခဲ့သည်မှာ လျှပ်စစ်နှင့်သက်ဆိုင်သည့် ကုမ္ပဏီများသာ ဖြစ်သည်။ အားလုံးပေါင်းလိုက်သည့်တိုင်အောင် ZAIBATSU ကြီး၏ ပိုင်ဆိုင်သည့် ကုမ္ပဏီတစ်ခုထက်ပင် သေးငယ်သည်ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် သင်္ဘောနှင့် လေယာဉ်ပျံကို ပြုလုပ်ခဲ့သည်မှာ မှန်သော်လည်း သို့သော် ၎င်းတို့မှာ အားလုံး သစ်သားဖြင့် ပြုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်ပြီး လက်နက်ဖြစ်သည်ဟု ပြော၍မရလောက်သည့် အညတရပစ္စည်းများသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ထို့ပြင် တကယ့်လက်တွေ့စစ်အတွင်း၌လည်း အသုံးမဝင်ခဲ့သည် ဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် ကိုးနီးစကော့သည် ZAIBATSU ကဲ့သို့ ဘဏ်ကို ပိုင်ဆိုင်ခြင်းလည်း မရှိခဲ့ချေ။ မဆုရှိတလျှပ်စစ်သည် ၎င်း ZAIBATSU မှ ပိုင်ဆိုင်သည့် ဘဏ်မှ အရင်းအနှီးကိုချေးယူ၍ အလုပ်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်ဖြစ်သည်။

၎င်းအချက်များတွင်ပင် ကိုးနီးစကော့သည် ZAIBATSU မဟုတ်သည်ကို ထင်ထင်ရှားရှား သိမြင်နိုင်သည်ဖြစ်သည်။ သို့သော်

ဤအတိုင်း နှုတ်ဆိတ်နေမည်ဆိုပါက မဆုရှိတလျှပ်စစ်သည် ဖျက်ဆီးခြင်းခံရနိုင်မည် မဟုတ်ပေလော...။

ထိုသို့ဖြစ်လာပါက ကိုးနိုးစကော၏ ယခုအချိန်အထိ ရင်းထား ခဲ့သည့် သွေး၊ ချွေးနှင့် မျက်ရည်များက လုံးဝဖျောက်ဖျက်ခြင်း ခံရ သွားမည် ဖြစ်သည်။

မိမိ၏ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးပြုလုပ်ခဲ့သည့် ကြိုးပမ်းအား ထုတ်မှုများ မကျန်တော့ဘဲ တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားမည် ဖြစ် သည်။

(ဒါမျိုးလုပ်လို့ လက်ခံလို့ရမှာလား...)

ကိုးနိုးစကောက ထိုသို့စဉ်းစား၍ တိုကျိုတွင်ရှိသည့် အမေရိ ကန်စစ်တပ်၏ အထွေထွေစစ်ဦးစီးချုပ်ရုံးသို့သွား၍ အယူခံတင် သွင်းခဲ့သည်။ ထိုအတူ ဂျပန်နိုင်ငံတော်အစိုးရကိုလည်း အယူခံတင် သွင်းခဲ့သည်။

အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့ တကဟရှိ အရတာရောသည် လည်း ထိုတာဝန်ကိုလက်ခံပြီး တိုကျိုသို့ စတင်သွားရောက်စေခဲ့ သည်။ ထိုသို့ပြုလုပ်နေစဉ် ကိုးနိုးစကောသည် အမေရိကန်စစ်တပ် မှ (ရာထူးရာခံမှပယ်ဖျက်ခြင်း)ဆိုသည့် သတ်မှတ်ခြင်းကိုလည်း ခံခဲ့ရသည်။

ရာထူးရာခံမှ ပယ်ဖျက်ခြင်းဆိုသည်မှာ အမေရိကန်စစ်တပ် သည် ဂျပန်နိုင်ငံ၏စစ်ကို ပံ့ပိုးသူများကို ပြည်သူ့ဝန်ထမ်း (နိုင်ငံရေး သမားနှင့်အစိုးရဝန်ထမ်းအစရှိသည်)မှပယ်ဖျက်ရန်ဆိုသည်ဖြစ်ပြီး

ကုမ္ပဏီကြီး၏သူဌေး အစရှိသည်တို့လည်း ၎င်းသတ်မှတ်ချက်တွင် ပါဝင်သည်ဖြစ်သည်။

PHP

ကမ္ဘာစစ်ကြီးနောက်ပိုင်းတွင် ဂျပန်ပြည်တွင်း၌ ကုန်ဈေး နှုန်းများသည် တစ်နေ့တခြား တက်လာခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ပစ္စည်းရောင်းရငွေမှာ တော်ရုံနှင့် ပြန်မရခဲ့ပေ။

ကိုးနီးစကောသည် မတတ်နိုင်သဖြင့် ဘဏ်မှ ဈေးထားသည့် ငွေဖြင့် ဝန်ထမ်းများအတွက် လစာကို တောက်လျှောက်ပေးချေခဲ့ရ သည်။ ၎င်း၏ရလဒ်အဖြစ် အကြွေးများဖြင့် ပိနေလေတော့သည်။

ကိုးနီးစကောက ၁၀ ကြိမ်ခန့်၊ တကမ္ဘာရှိက အကြိမ် ၂၀ ခန့် အထွေထွေစစ်ဦးစီးချုပ်ရုံးသို့ သွားခဲ့သော်ငြားလည်း ZAIBATSU ဆိုသည့်သတ်မှတ်ချက်ကို ဖျက်သိမ်းပေးခဲ့ခြင်း မရှိပေ။ သို့သော် ထိုကဲ့သို့သော ခက်ခဲသည့်အခြေအနေသို့ ကြုံတွေ့ရလျှင် ကြုံတွေ့ ရသလောက် ကိုးနီးစကောသည် မိမိ၏ရင်ထဲတွင် ထူးဆန်းသည့် နှင်းဆီရောင်အိပ်မက်က လှပစွာတောက်ပနေသည်ဟု ခံစားရလေ သည်။

၎င်းသည် ဂျပန်နိုင်ငံကို လျင်မြန်စွာကြွယ်ဝချမ်းသာစေချင် သည်ဟူသော သမဂ္ဂတွင်လည်းပြောခဲ့သည့် အိပ်မက်ဖြစ်သည်။ သုံးရေပိုက်မှရေကဲ့သို့ ဤလောကကြီးကို ပစ္စည်းများဖြင့် စိုပြည် စေပြီး လူများကို ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့အောင် ပြုလုပ်ချင်သည်ဆိုသည့် စစ်ကြီးမတိုင်မီကတည်းကပြောခဲ့သည့် အိပ်မက်ဖြစ်သည်။

ကိုးနိုးစကေ့က ၎င်းအိပ်မက်ကို စစ်ကြီးကြောင့် တစ်ခန်းရပ်ခဲ့သော်ငြားလည်း လောကကြီးတွင် ငြိမ်းချမ်းရေးရပါက အားလုံးကို ဇကန်မှချ အကောင်အထည်ဖော်နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုးနိုးစကေ့သည် မိမိ၏အိပ်မက်ကို အတိုကောက်စာလုံးဖြင့်ဖော်ပြချင်သည်ဟု စဉ်းစားခဲ့သည်။

ထိုသို့စဉ်းစားသည့်အခါတွင် ငြိမ်းချမ်းမှု (Peace)၊ ပျော်ရွှင်မှု (Happiness)၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်း (Prosperity) ဆိုသည့် လူသားအတွက် အလိုအပ်ဆုံးစကားလုံး (၃) လုံးက ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

(ဟုတ်တယ် ... ကျွန်တော်ရဲ့အိပ်မက်က ငြိမ်းချမ်းရေးအပေါ် မူတည်ပြီး လူတွေရဲ့စားဝတ်နေထိုင်မှုအတွက် ပျော်ရွှင်မှုနှင့် ကြွယ်ဝမှုကိုလည်း ပေးတယ်ဆိုတာပဲ။)

ကိုးနိုးစကေ့သည် ထိုသို့စဉ်းစား၍ ကလေးငယ် တစ်ယောက်ကဲ့သို့ဝမ်းသာ၍တုန်ခါနေပေတော့သည်။

ထိုစကားလုံး ၃ လုံးကို အင်္ဂလိပ်လို ပြောင်းရေးပါက Peace (ငြိမ်းချမ်းမှု)၊ Happiness (ပျော်ရွှင်မှု)၊ Prosperity (ချမ်းသာကြွယ်ဝမှု)ဖြစ်သည်။ ထိုစကားလုံးများ၏ ထိပ်ဆုံးစာလုံးများကိုစီလိုက်ပါက PHP ဖြစ်လာသည်။

(PHP လား ... တယ်ကောင်းတဲ့နာမည်ပဲ။ ဒါက ငါ့ရဲ့အိပ်မက်ပဲ။ အခုကနေစပြီး ငါက PHP လှုပ်ရှားမှုကိုလုပ်ပြီး ကိုယ်ရဲ့အိပ်မက်ကို ဂယနက အကောင်အထည်ဖော် ဆောင်ရွက်မယ်...)

ကိုးနီးစကော့သည် ၎င်းလှုပ်ရှားမှုကိုဆောင်ရွက်ရန်အတွက် ချက်ချင်းဆိုသလို PHP သုတေသနဌာနကို တည်ထောင်ခဲ့သည်။ ရာထူးရာခံမှပယ်ဖျက်ခြင်းသတ်မှတ်ခြင်းခံရပြီး၍၊ ၂၁ နှစ် (၁၉၄၆ ခုနှစ်) နိဝင်ဘာလတွင် ဖြစ်သည်။

ထို့နောက်ပိုင်း ကိုးနီးစကော့သည် အရပ်ရပ်သို့ လှည့်လည်၍ PHP အကြောင်းကို ပြောကြားခဲ့သည်။

တစ်နေ့တွင် တရားရုံးတွင်စကားပြောပြီး တရားသူကြီးက မေးမြန်းခဲ့သည်မှာ -

“ငြိမ်းချမ်းရေးနှင့် ပျော်ရွှင်မှုက လူ့အသိုင်းအဝိုင်းရဲ့ ကြွယ်ဝမှုကနေ ရရှိမယ်ဆိုတဲ့ခံယူချက်ကို ကျွန်တော်လည်း သဘောတူပါတယ်။ စကားမစပ် အခုတလော ပြန်လည်ထူထောင်ရေးလုပ်ငန်းအတွက် မရှိမဖြစ်လိုအပ်နေတဲ့ ကျောက်မီးသွေးက မလုံလောက်ဘူးဆိုပြီး ဆူပူနေကြတယ်။ ခင်ဗျားက ဘာကြောင့် ကျောက်မီးသွေးမထွက်ဘူးလို့ ထင်လဲ”

“အဲဒါကတော့ အစိုးရက ကျောက်မီးသွေးဟာ အရေးကြီးတဲ့ပစ္စည်းလို့ပြောပေမဲ့ ဈေးနှုန်းကို လျှော့ချသတ်မှတ်ထားလို့ပါ။ ဈေးနှုန်းကပေါ့လွန်းလို့ တူးတဲ့သူက တူးချင်စိတ်ပျောက်ပြီး များများမတူးတော့တဲ့အတွက်ကြောင့်ပါ။ ဒါကမှ PHP လှုပ်ရှားမှုနှင့် ဆန့်ကျင်နေတာ ဖြစ်တယ်။ ကျောက်မီးသွေးဖြစ်ဖြစ်၊ ဆန်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဈေးနှုန်းမြင့်တင်ပေးမယ်ဆိုရင် ပိုပြီးတော့မှ တူးမှာ၊ စိုက်မှာပေါ့”

ကိုးနိုးစကေ့က ထိုသို့ပြော၍ ရှေးယခင်က စီးပွားရေး မကောင်းသည့်အတွက်ကြောင့် အိမ်ကိုဆောက်သင့်သည်ဟု ပြောခဲ့စဉ်ကကဲ့သို့ ဖြေခဲ့လေသည်။ တရားသူကြီးက သဘောပေါက်သကဲ့သို့သော မျက်နှာဖြစ်နေပေလေသည်။

ကိုးနိုးစကေ့သည် နောက်နှစ် ရှိးဝါး ၂၂ နှစ်၊ ဧပြီလမှစ၍ PHP ဆိုသည့် မဂ္ဂဇင်းကိုလည်းထုတ်ကာ လစဉ်လတိုင်း မိမိ၏ခံယူချက်ကို ထုတ်ဖော်ရေးသားခဲ့လေသည်။ ၎င်းနှစ် မေလတွင် ကိုးနိုးစကေ့သည် ရာထူးရာခံမှ ပယ်ဖျက်သည်ဟု သတ်မှတ်ခံရခြင်းကို ဖျက်သိမ်းပေးခြင်းခံရလေသည်။

သို့ရာတွင် ထိုသို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ ဒုက္ခများမှာ ဆက်လက်ရှိနေသည်ဖြစ်သည်။

အထွေထွေစစ်ဦးစီးချုပ်ရုံးသို့ သွားရောက်ခဲ့သည်မှာ ကိုးနိုးစကေ့က အကြိမ် ၃၀၊ တကဟရှိက အကြိမ် ၆၀ ဖြစ်လာခဲ့သော်ငြားလည်း ZAIBATSU အဖြစ် သတ်မှတ်ထားခြင်းမှ ပယ်ဖျက်ပေးခြင်းမရှိခဲ့ပေ။

ထိုသို့ဆောင်ရွက်နေစဉ်အတွင်း မဆူဂိုတလျှပ်စစ်၏ အကြွေးမှာ ယန်းငွေ သန်း ၁ ထောင် ဖြစ်သွားပြီဖြစ်သည်။

ကိုးနိုးစကောကိုယ်တိုင်လည်း လစဉ်စားဝတ်နေရေး စရိတ် အတွက် ဒုက္ခရောက်နေရပြီး မိတ်ဆွေထံသို့သွားကာ ယန်းငွေ ၁ သိန်း၊ ၂ သိန်း ချေးငှားရသည့်အနေအထားသို့ရောက်ခဲ့ရသည်။

အခွန်ငွေထမ်းဆောင်နေခြင်းမရှိသဖြင့်...

“မစ္စတာ မဆုဂ္ဂိုတ ဂျပန်နိုင်ငံ နံပတ် ၁ အခွန်ရှောင်ဘုရင် ကြီး” ဟုဆိုသည့် သတင်းဆောင်းပါးလည်း ထွက်လာခဲ့ပေသည်။

ကိုးနိုးစကောသည် လက်ရှိအချိန်အထိ ကုမ္ပဏီ၏ဝန်ထမ်း ကို လျှော့ချခြင်းမလုပ်ဟု ကျိန်ဆိုခဲ့သည် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဤ တစ်ခေါက်တွင်တော့ မလွဲမရှောင်သာသည့်အဆုံး အကြိမ်ကြိမ်ခွဲ၍ အလုပ်ထွက်ရန်ဆန္ဒရှိသူကို စုစည်းခဲ့သည်။

၎င်း၏ရလဒ်အဖြစ် စစ်ပြီးကာလတွင် ၂၆၀၀၀ ရှိခဲ့သည့် ဝန်ထမ်းများက ရှိုးဝါး ၂၅ နှစ်တွင် ၃၅၀၀ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

(စိတ်ဆန္ဒရှိနေခဲ့မယ်ဆိုရင် အခွင့်အရေးဆိုတာ ကျိန်းသေ ပေါ်လာမှာပါ...)

ကိုးနိုးစကောက ထိုသို့ယုံကြည်ရင်း သည်းခံ၍ PHP လုပ် ရှားမှုကို ဆက်လက်ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

ထို့နောက် အတန်ကြာသော် ကိုးနိုးစကောသည် မထင် မှတ်ဘဲ ကံကောင်းလာခဲ့လေသည်။ ၎င်းမှာ အမေရိကန်စစ်တပ်မှ စီးပွားရေးတာဝန်ခံများက မဆုဂ္ဂိုတ လျှပ်စစ်စက်ရုံသို့ လာရောက် ကြည့်ရှုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအဖွဲ့သည် စက်ရုံသို့လာရောက်လှည့် ပတ်ကြည့်ရှုပြီး ကိုးနိုးစကောနှင့် စကားပြောပြီးသည့်နောက်တွင် ပြောခဲ့သည်မှာ -

“ဒီစက်ရုံက အင်မတန်ကောင်းတဲ့စက်ရုံလည်း ဖြစ်တယ်။ ခင်ဗျားကလည်းငြိမ်းချမ်းရေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ခိုင်မာတဲ့အတွေးအခေါ် ရှိပြီး လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ ဒီအချက်တွေကို အထွေ ထွေရှုံးချုပ်ကို အစီရင်ခံတင်လိုက်ပါမယ်”

ရှုံးဝါး ၂၅ နှစ်၊ အောက်တိုဘာလတွင် ကိုးနီးစကော့သည် ZAIBATSU အဖြစ် သတ်မှတ်ထားသည့်စာရင်းမှ ပယ်ဖျက်ခြင်း ခံရလေသည်။

ထိုစဉ်က အထွေထွေရှုံးချုပ်သို့သွားခဲ့သည်မှာ ကိုးနီးစကော့ က အကြိမ် ၅၀၊ တကဟာရီက အကြိမ် ၁၀၀ လောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကိုးနီးစကော့သည် မှောင်မိုက်သော ညပေါင်းများစွာကို ကျော်လွန်၍ အလင်းရောင်ဖြာထွက်နေသည့်မနက်သို့ ရောက်လာသကဲ့သို့ ခံစား ခဲ့ရသည်။

နိုင်ငံခြားသို့ ပျံသန်းခြင်း

“ကျွန်တော်က အခုချိန်ကနေစပြီး အသစ်တစ်ဖန်စိတ်ဓာတ် နဲ့ အလုပ်ကိုလုပ်ဆောင်မှာပါ။ ပြီးတော့ အခုချိန်ကနေစပြီး အပြည် ပြည်ဆိုင်ရာခေတ် ဖြစ်လာပါပြီ။ နိုင်ငံခြားကနေ လေ့လာဖို့လိုအပ် တာတွေကို သိရှိဖို့အတွက် အမေရိကားကို သွားကြည့်မယ်”

ရှုံးဝါး ၂၆ နှစ် (၁၉၅၁ ခုနှစ်)၊ ဇန်နဝါရီလတွင် ထိုသို့ပြောကာ ပထမဦးဆုံးနိုင်ငံခြားသို့ သွားရောက်လေ့လာရန် ထွက်ခွာခဲ့သည်။ အမေရိကသည် ထင်မှတ်ထားသည်ထက်ပို၍ ချမ်းသာကြွယ်ဝပြီး မျက်စိကျိန်းလောက်သည့်နိုင်ငံ ဖြစ်သည်။

နယူးယောက်မြို့သို့ရောက်ပြီး ဘူတာတစ်ခုရှေ့ ကွက်လပ်တွင် ရပ်နေသည့်အခါ ပြောင်လက်နေသည့် စကျင်ကျောက်ပြားများ ခင်းထားသဖြင့် ကိုးနီးစကော့၏ကိုယ်ရိပ်က ပြတ်သားစွာ ထင်ဟပ်နေပေသည်။

ဂျပန်နိုင်ငံ တိုကျိုရှိ ဂင်ဇာမြို့လယ်ခေါင်သို့သွားပါက နေ့ခင်းကြောင်တောင်တွင်လည်း လင်းထိန်နေမည် ဖြစ်သည်။ ဂျပန်နိုင်ငံတွင် စစ်ကြီးပြီးသည့်နောက် လျှပ်စစ်မီးအားမလောက်သဖြင့် ညဘက်တွင်လည်း ဝနာရီခြား မီးပျက်နေသော်လည်း...

“ဘာဖြစ်လို့ နေ့လယ်ကြောင်တောင်မှာလည်း မီးဖွင့်ထားရတာလဲ”

“အင်း ... မီးပိတ်ထားရင်လည်းရပေမဲ့ ဖွင့်ထားလည်း ရတာပဲလေ”

ပူပင်သောက ကင်းနေကြသည်။

ထပ်၍မေးမြန်းကြည့်သည့်အခါတွင် နယူးယောက်မြို့တစ်မြို့တည်းတွင် သုံးသည့် လျှပ်စစ်မီးမှာ ဂျပန်တစ်နိုင်ငံလုံးတွင်သုံးသည့် လျှပ်စစ်မီးအားပမာဏနှင့်တူသည်ကို တွေ့ရသည်။

မဆုရှိတနှင့် လုပ်ငန်းတူလျှပ်စစ်ကုမ္ပဏီကြီးကို မေးမြန်းခဲ့ရာတွင် အမေရိက၌ ဂျပန်နိုင်ငံတွင် ထုတ်လွှင့်ခြင်းမရှိသေးသည့် တယ်လီပေးရှင်းက အလုံးစေ့ ၇ သန်းကျော် ပျံနှံ့နေပြီး ရေဒီယိုက အလုံးစေ့သန်း ၁၀၀ ရှိပြီဖြစ်သည်။

“ဒါဆိုရင် ရေဒီယိုတစ်လုံးကို ဘယ်လောက်နဲ့ရောင်းလဲ”

“ပုံမှန်ပစ္စည်းဆိုရင် ၂၄ ဒေါ်လာပါ”

“အလုပ်သမားတွေရဲ့လစာကော”

“ဆိုက်ထဲမှာလုပ်တဲ့သူဆိုရင် ၁ နာရီကို ၁ ဒေါ်လာ ၅၀ ဆင့်၊ တစ်ရက်ကို ၈ နာရီ အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုရင် ၁၂ ဒေါ်လာပါ”

၂ ရက်လုပ်စာဖြင့် ရေဒီယိုတစ်လုံးဝယ်နိုင်သည်ဖြစ်သည်။

တစ်ဖက်တွင် မဆုရှိတလျှပ်စစ်၏ ရေဒီယိုတစ်လုံးလျှင် ယန်း ၉၀၀၀ ဖြစ်ပြီး ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်၏လစာမှာ ယန်း ၆၀၀၀ ပတ်ဝန်းကျင် ဖြစ်သည်။ တစ်လခွဲအလုပ်မလုပ်ဘဲ ရေဒီယို ၁ လုံး မဝယ်နိုင်ပေ။

“အမေရိကမှာတော့ အံ့ကိုက်ပဲကွ PHP က ကြွယ်ဝမှုကနေ ငြိမ်းချမ်းမှုနှင့် ပျော်ရွှင်မှုပဲ...”

ကိုးနီးစကော့က ထိုသို့စဉ်းစားရင်း စိတ်ထဲတွင် သိုသိပ်စွာ စိတ်လှုပ်ရှားနေတော့သည်။

စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည်မှာ အတွင်းပစ္စည်းမှာအတူတူပင် ဖြစ်သော်ငြားလည်း ဒီဇိုင်းမတူသည့်ပစ္စည်းများက အမျိုးမျိုး ပြုလုပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ၎င်းထဲတွင် ဈေးနှုန်းက ၃ ဆ ပိုကြီးသည့်ပစ္စည်းလည်းရှိသည်။

“ဘယ်ပစ္စည်းက အရောင်းရဆုံးလဲ”

“ဈေးကြီးပေမဲ့ ဒီဇိုင်းကောင်းရင် ကောင်းသလောက် ပိုရောင်းထွက်ပါတယ်”

ကိုးနီးစကော့သည် ထပ်မံ၍ အရေးကြီးသည့်အချက်ကို သင်ကြားပေးခံရသကဲ့သို့ ခံစားခဲ့ရသည်။

အဲဒီလျှပ်စစ်ပစ္စည်းကုမ္ပဏီမှ Electronic (အီလက်ထရောနစ်ပညာ) ဆိုသည့် သိပ္ပံနည်းပညာအသစ်ကို အသုံးပြုထားပြီး

နောက်ဆုံးပေါ် Vacuum Tube အစရှိသည်တို့ကို ပြုလုပ်ခဲ့သည် ဖြစ်သည်။

ကိုးနိုးစကော့သည် ၎င်းအံ့ဩစရာကောင်းလောက်သည့် ဇွဲဖြိုးတိုးတက်မှုကြောင့် ဒုန်းခနဲ ခေါင်းကိုအရိုက်ခံလိုက်ရသလို ထင်မိခဲ့သည်။

ကိုးနိုးစကော့သည် အစတွင် ၁ လကြာရည်ရွယ်၍ အမေရိက သို့ သွားခဲ့သည်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ပြန်လာခဲ့သည်မှာ ၃ လ ကြာပြီး သည့်နောက် ဧပြီလတွင် ဖြစ်သည်။

(ကောင်းပြီ ... ဂျပန်မှာလည်း အမေရိကလိုမျိုး ဆက်ဆက် လုပ်ကြည့်ရအောင်...)

စိတ်ခံစားမှုသည် ထိုကဲ့သို့ မီးတောက်မီးလျှံများကဲ့သို့ စိတ်အားထက်သန်မှုများဖြင့် တောက်လောင်နေခဲ့ သည်။

သွားစဉ်က ကိုးနိုးစကော့သည် စစ်အတွင်း ဂျပန်ယောက်ျား လေးများသကဲ့သို့ ကတုံးကေဆံပင်ပုံဖြစ်သော်လည်း အပြန်တွင် အရှည်ထားကာ သေသေသပ်သပ်ဆံပင်ခွဲ၍ ဖြီးထားလေသည်။ သွားရောက်ကြိုဆိုသူများအားလုံးက မျက်လုံးအဝိုင်းသား ဖြစ်နေ လေခဲ့ကြည်။

၎င်းနှစ် စက်တင်ဘာလတွင် ဂျပန်နိုင်ငံသည် အမေရိကကို အစပြုသည့် နိုင်ငံပေါင်းများစွာနှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးစာချုပ်ကို လက် မှတ်ရေးထိုးခဲ့သည်။ ၎င်း၏ရလဒ်အဖြစ် နှစ်ဝက်ခန့်အကြာတွင် အမေရိကန်စစ်တပ်၏ သိမ်းပိုက်ထားသည့်အနေအထားမှ လွတ် မြောက်၍ လွတ်လပ်ရေးရရှိခဲ့သည်။

“အခုမှပဲ နိုင်ငံတကာလှုပ်ရှားမှု လုပ်ရတော့မယ့်အချိန်ကို ရောက်လာတော့မယ်”

ကိုးနီးစကော့သည် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ရှေ့ဆက်လှုပ်ရှားမှုကို စတင်ခဲ့သည်။

(အခုချိန်ကစပြီး အီလက်ထရောနစ်ခေတ်ကို ရောက်လာတော့မှာလား...)

ထိုသို့စဉ်းစား၍ အမှတ် (၁) ဌာနအတွင်းမှ Vacuum Tube မီးလုံး၊ မီးချောင်း အစရှိသည့် ကဏ္ဍများကို သီးခြားတည်ထောင်၍ ဌာနအသစ် ဖွင့်ခဲ့လေသည်။

ထိုသို့ဆိုသော်ငြားလည်း မဆုရှိတလျှပ်စစ်သည် အီလက်ထရောနစ်လောကထဲတွင် လူသစ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီတစ်ခုခုနှင့်ပူးပေါင်း၍ နည်းပညာထောက်ပံ့မှုကို ယူရန် ပြုလုပ်ခဲ့လေသည်။ ကံအားလျော်စွာ စစ်မတိုင်မီက ပတ်သက်ခဲ့သည့် နယ်သာလန်၏ ဖီးလစ်ဆိုသည့်ကုမ္ပဏီမှ အရောင်းအဝယ်ကို ပြန်လည်ပြုလုပ်ရန်ဆိုပြီး စကားကမ်းလှမ်းလာခဲ့သည်။

၎င်းဖီးလစ်ကုမ္ပဏီသည်လည်း အီလက်ထရောနစ်နှင့် ပတ်သက်သည့်နည်းပညာမှာ ရှေ့တန်းရောက်နေသည့်ကုမ္ပဏီ ဖြစ်သည်။

(ဖီးလစ်ကုမ္ပဏီနဲ့လုပ်ရင် ကောင်းမလား...၊ ဒါမှမဟုတ် အမေရိက ကုမ္ပဏီတစ်ခုခုနဲ့ လုပ်ရင်ကောင်းမလား...)

တော်ရုံနှင့်ဆုံးဖြတ်၍ မရခဲ့ပေ။

၎င်းနှစ်၏အောက်တိုဘာလတွင် ကိုးနီးစကော့သည် ထပ်မံ၍ နိုင်ငံခြားသို့ထွက်ခွာခဲ့သည်။

ပထမဦးစွာ အမေရိကသို့သွားပြီးနောက်တွင် နယ်သာလန် သို့ သွားရောက်ခဲ့သည်။

နယ်သာလန်နိုင်ငံသည် သာယာလှပသည့် နိုင်ငံတစ်ခု ဖြစ် သည်။ နိုင်ငံတော်မြေဧရိယာ၏ ၃ ပုံ ၁ ပုံမှာ ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင် ထက်နိမ့်သည့်အတွက် တာရီးကို ပတ်လည်ကာထား၍ ၎င်းအတွင်း ၌ လူများနေထိုင်နေကြသည်။

ကိုးနိုးစကော့သည် နယ်သာလန်နိုင်ငံ၏အလုံးစုံကို သဘော ကျ နှစ်သက်သွားခဲ့သည်။ ဖီးလစ်ကုမ္ပဏီသည် ဖီးလုံးထုတ်လုပ် သည်မှအစပြု၍ တစ်ကမ္ဘာလုံးတွင် စက်ရုံပေါင်း ၃၀၀ တည်ဆောက် ရန် ဖြစ်နေသည်ဆိုသည့် ကုမ္ပဏီဖြစ်သည်။ မဆူဂိုတ လျှပ်စစ်နှင့် တူသလိုလိုရှိပြီး ကိုးနိုးစကော့က ဖီးလစ်ကုမ္ပဏီကိုလည်း လုံးဝ သဘောကျခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဖီးလစ်ကုမ္ပဏီနှင့် နည်းပညာပူးပေါင်းမှု ပြုလုပ်ရန်ဆုံးဖြတ်၍ ပြန်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက်တွင် တကဟရိ အရတာရောက အသေးစိတ်ညှိနှိုင်းဆွေးနွေး၍ နောက်တစ်နှစ် ရှိုးဝါး ၂၇ နှစ်၊ အောက်တိုဘာလတွင် နယ်သာလန်နိုင်ငံ၌ နည်းပညာ ပူးပေါင်းမှုကို တရားဝင်လက်မှတ်ရေးထိုးပွဲကို ပြုလုပ်ရန် ဖြစ်လာခဲ့ သည်။ ကိုးနိုးစကော့ကိုယ်တိုင်သွား၍ လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့သည်။

ကိုးနိုးစကော့သည် ပထမဦးဆုံး အမေရိကသို့သွားခဲ့စဉ် အတွင်းပစ္စည်းတူသော်ငြားလည်း ဒီဇိုင်းကောင်းတဲ့ပစ္စည်းက ပို၍ ရောင်းရသည်ဟု ကြားသိခဲ့ရသည်ကို မေ့မရနိုင်ခဲ့ပေ။

(မကြာခင်မှာ ဂျပန်မှာလည်း ဒါမျိုးဖြစ်လာမှာ သေချာ တယ်...)

ထိုသို့စဉ်းစားသည့် ကိုးနီးစကောသည် မဆုရှိတတ်လှ လည်း ဒီဇိုင်းဌာနကို ပြုလုပ်ခဲ့လေသည်။ သို့သော် စိစစ်ကြည့်သည့် အခါတွင်လည်းဂျပန်နိုင်ငံ၏တက္ကသိုလ်တွင်စက်မှုထုတ်ကုန်ပစ္စည်း ဒီဇိုင်းဌာနတွင် အထူးဘာသာရပ်အဖြစ် ၎င်းကို သုတေသနပြုလုပ် သည့်နေရာမှာ တစ်နေရာမျှသာ ရှိပေသည်။ ထို့အတွက်ကြောင့် ၎င်းဘာသာနှင့် ဘွဲ့ရသည့်ကျောင်းသားမှာလည်း လွန်စွာနည်းပါး သည်ကို သိရှိခဲ့ရသည်။

ထို့ကြောင့် ကိုးနီးစကောသည် ၎င်းတက္ကသိုလ်၏ ကျောင်း- အုပ်ကြီးထံသို့ ဝန်ထမ်းကိုစေလွှတ်၍ -

“ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးခင်ဗျာ၊ ဒီဇိုင်းဘာသာရပ်ရဲ့ ပရော် ဖက်ဆာကို မဆုရှိတလျှပ်စစ်ကို ဖိတ်ခေါ်လို့ရနိုင်မလား ခင်ဗျာ”

ကျောင်းအုပ်ကြီးသည် ချက်ချင်းပင် ၎င်းကို ငြင်းပယ်ခဲ့လေ သည်။

“ဒါပေမဲ့ ဆရာကြီး၊ ပရော်ဖက်ဆာက မဆုရှိတကို လာ ပေးမယ်ဆိုရင် နောက်ပိုင်းမှာ ဒီဇိုင်းလုပ်ချင်တဲ့ ကျောင်းသားတွေက တဖြည်းဖြည်းများလာမှာလို့ ထင်တဲ့အတွက်.....”

ထိုအကြောင်းများကို ၎င်းပရော်ဖက်ဆာထံသို့ သွား၍ပြော ခဲ့သည်။ များမကြာမီတွင် ပရော်ဖက်ဆာက မဆုရှိတသို့ ပြောင်း ရွှေ့ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

ကိုးနိဂ္ဂေကောသည် ကုမ္မကီတွင် “ဒီရိုင်းဌာန”ကို ဖွင့်လှစ်၍
ပရော်ဖက်ဆာကို ၎င်းဌာနမှူးအဖြစ် ထားရှိခဲ့သည်။

ရတနာ (၃) ပါး

၎င်းမှ ၃၊ ၄ နှစ်အကြာတွင်ဖြစ်သည်။

“မစ္စတာမဆုဂ္ဂိတ (ရတနာ ၃ ပါး) ဆိုတာ သိတယ်မလား”

တစ်နေ့တွင် ကိုးနိဂ္ဂေကို အသိမိတ်ဆွေမှ ထိုကဲ့သို့
မေးမြန်းလာခဲ့သည်။

ရတနာ (၃) ပါးဆိုသည်မှာ ရှေးယခင်ကတည်းကစ၍ နန်း
အစဉ်အဆက်မပြတ် ထိန်းသိမ်းခဲ့သည့် ၃ မျိုးသော ရတနာဖြစ်ပြီး
ယတနီ မှန်၊ ခုစနာဂိ ဓား၊ ရာစခါနီ နို့မာဂထမ အကြောင်းကို ဆိုလို
သည် ဖြစ်သည်။

“အင်း ... သိတယ်လေ၊ ယတနီ မှန်ရယ်၊ ခုစနာဂိ ဓားရယ်...”

ကိုးနိဂ္ဂေက ရယ်မော၍ဖြေလိုက်သည့်အခါတွင် မိတ်
ဆွေကလည်း ရယ်မောခဲ့လေသည်။

“မဟုတ်ဘူး ... ကျွန်တော်ပြောချင်တာက အဲဒါမဟုတ်ဘဲ
တခြားရတနာ (၃) ပါးကို ဆိုလိုချင်တာပါ”

“အခြားရတနာ (၃) ပါးဆိုတာက.....”

“အိမ်တွင်းသုံးလျှပ်စစ်ပစ္စည်းကို ပြောတာပါ။ အခုတလော
မှာ အဝတ်လျှော်စက်ရယ်၊ တီဗီရယ်၊ ရေခဲသေတ္တာရယ်ကို ရတနာ
(၃) ပါးလို့ခေါ်ပြီး အိမ်ထောင်ဦးစီးတွေက အဲဒါကို ဝယ်မပေးနိုင်ဘူး
ဆိုရင် အိမ်ထဲမှာ မျက်နှာမရဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“အဲဒီလိုဖြစ်နေတယ်... အဲဒီလိုလည်းကြားတယ်”

“အိမ်သုံးလျှပ်စစ်ပစ္စည်းကို လုပ်တဲ့ကုမ္ပဏီတွေက အခြား
ကုမ္ပဏီတွေလည်းရှိပေမဲ့ မဆုရှိတလျှပ်စစ်က အဲဒီအထဲမှာလည်း
နံပါတ် ၁ အများဆုံးထုတ်လုပ်နေတယ် မဟုတ်လား၊ အရမ်းကောင်း
တာပဲ”

ထိုသူကထပ်မံ၍ ရယ်မောလေသည်။ သို့သော် ကိုးနီး
စကော့ကမူ မျက်နှာထားတင်းနေလေတော့သည်။

“မဟုတ်သေးဘူး၊ ဒါမျိုးက နည်းနည်းလေးမှ ကြားစရာ
မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ဖက်ကနေပြန်ပြောရမယ်ဆိုရင် အိမ်ထောင်ဦးစီး
တွေကို ဒီလိုစိတ်မျိုးဖြစ်စေတယ်ဆိုတော့ အားနာစရာဖြစ်နေပြီ”

“အဲဒါက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အိမ်သုံးလျှပ်စစ်ပစ္စည်းက ဘယ်လိုမှ ရတနာ (၃) ပါးလိုမျိုး
အဖိုးတန်တဲ့ပစ္စည်းမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ပြောရမယ်ဆိုရင်
တော့ သာမန်နေ့စဉ်သုံးပစ္စည်းလို့ပဲ စဉ်းစားပြီး တတ်နိုင်သလောက်
အမြန်ဆုံး လူတိုင်းဝယ်နိုင်တဲ့ သက်သာတဲ့ဈေးနှုန်းနဲ့ ထုတ်ပေးချင်
တယ်လို့ စဉ်းစားပြီး ထုတ်လုပ်နေတာပါ”

“အင်း ... ဟုတ်လား၊ အဲဒီလိုလား ... အဲဒါဆိုရင်တော့
ခင်ဗျားရဲ့စဉ်းစားပုံက လေးစားဖို့ကောင်းတယ်”

မိတ်ဆွေဖြစ်သူက အရယ်ရပ်၍ နားလည်ခံစားလိုက်ရသလို
ကိုးနီးစကော့မျက်နှာကို ကြည့်ခဲ့သည်။

မဆုရှိတလျှပ်စစ်က ပထမဦးဆုံး လျှပ်စစ်အဝတ်လျှော်
စက်ကို စတင်ရောင်းချခဲ့သည်မှာ ရှိးဝါး ၂၆ နှစ်တွင် ဖြစ်သည်။ လစဉ်

အလုံးရေ ၁၀၀ ခန့်ထုတ်လုပ်ပြီး ၁ လုံး၏တန်ဖိုးမှာ ယန်းငွေ ၄၆၀၀၀ ပေးရသည် ဖြစ်သည်။

ရှိုးဝါး ၃၀ နှစ် (၁၉၅၅ ခုနှစ်)ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မွမ်းမံမှုပြု လုပ်၍ ရေညှစ်စက်နှင့် အချိန်ထိန်းခလုတ်ကို တပ်ဆင်လာခဲ့သည်။ ထုတ်လုပ်သည့်အရေအတွက်မှာလည်း တစ်လလျှင် အလုံးရေ ၅၀၀၀ ကျော်အထိ တိုးများလာသည့်အတွက် အတော်အတန် ဈေးပေါလာခဲ့ပေသည်။

တီဗီကို ရှိုးဝါး ၂၇ နှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလတွင် စတင်ရောင်းချခဲ့ သည်။ ဂျပန်ရှပ်သံလိုင်း NHK က ရုပ်မြင်သံကြားအစီအစဉ်ကို စတင်ခဲ့သည်မှာ ရှိုးဝါး ၂၈ နှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလတွင် ဖြစ်သည့်အတွက် ၎င်းထက် ၃ လစော၍ ရောင်းချခဲ့သည် ဖြစ်သည်။

ပထမဦးဆုံး ထုတ်လုပ်သည့်တီဗီမှာ ၁၂ လက်မ တီဗီဖြစ် သည်။ ၁ လလျှင် အလုံး ၁၀၀ ကျော်ထုတ်လုပ်ပြီး ၁ လုံးလျှင် ယန်းငွေ ၂ သိန်း ၃ သောင်းဖြစ်သည်။ အခြားကုမ္ပဏီမှထုတ်လုပ်သည့် ပစ္စည်းအပါအဝင် တီဗီကိုဝယ်နိုင်သူမှာ များများစားစားမရှိခဲ့ပေ။

“အခုတီဗီပြနေပြီ”

လူအများက ထိုသို့သော ကြော်ငြာဖြင့် ဖိတ်ခေါ်ခံရပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ သွားကြလေသည်။

မဆူရှိုတလျှပ်စစ်သည် နောက်တစ်နှစ်တွင် ၁၄ လက်မ တီဗီပုံစံအသစ်ကို ၁ သိန်း ၄ သောင်း ၈ ထောင်ဖြင့် ရောင်းချခဲ့လေ သည်။

ရှိုးဝါး ၃၀ နှစ်တွင် ယန်းငွေ ၈ သောင်းအထိ ဈေးနှုန်းကျခဲ့ပြီး တစ်လလျှင် အလုံးရေ ၂၀၀၀ အထိ တိုး၍ထုတ်လုပ်ခဲ့သည်။

လျှပ်စစ်ရေခဲသေတ္တာကို ပထမဦးဆုံး ၁၂၀ လီတာ ရေခဲ သေတ္တာကို တစ်လလျှင် အလုံးရေ ၁၀၀ ထုတ်လုပ်ပြီး ၁၂၉၀၀၀ ယန်း ဖြင့် ရောင်းချခဲ့သည်။ ၎င်းသည် ရှိုးဝါး ၃၀ နှစ်ရောက်သော် တစ်လ လျှင် အလုံးရေ ၅၀၀ အထိတိုး၍ ထုတ်လုပ်လာခဲ့သည်။

ရေခဲသေတ္တာ၏ရောင်းအားတက်နှုန်းမှာ အဝတ်လျှော်စက်၊ တီဗီတို့နှင့် နှိုင်းယှဉ်လိုက်ပါက နည်းနေသည်မှာ ထိုပစ္စည်းနှစ်ခု ထက် နောက်မှထုတ်လုပ်ခဲ့သည်နှင့် ထိုအချိန်အထိ ရေခဲကို အသုံး ပြုသည့်ရေခဲပုံးက ရှိခဲ့သည့်အတွက်ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကိုးနီးစကော့က မိတ်ဆွေနှင့် ရတနာ (၃) ပါးအကြောင်းကို ပြောခဲ့သည်မှာ ထိုအချိန်က ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်သည်။

(အိမ်သုံးလျှပ်စစ်ပစ္စည်းကို အမြဲတမ်းရတနာ ၃ ပါးအဖြစ် ထားလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး...)

ကိုးနီးစကော့က ထိုသို့ဆုံးဖြတ်ချက်ချသည့်အတိုင်း ရှိုးဝါး ၃၀ နှစ်၊ ဇန်နဝါရီလတွင် “မဆုရှိတလျှပ်စစ် ၅ နှစ် စီမံကိန်း”ကို ထုတ်ပြန်ကြေညာခဲ့သည်။

- ရှိုးဝါး ၃၀ နှစ်တွင် ရောင်းရငွေ ယန်း ၂၂ ဘီလျံကို နှစ်စဉ် ၃၀ ရာခိုင်နှုန်းစီတိုး၍ ရှိုးဝါး ၃၅ နှစ်ရောက်ပါက ဘီလျံ ၈၀ ဖြစ်ရမည်။
- ဝန်ထမ်းဦးရေ ၁၁၀၀၀ ကို နှစ်စဉ် ၁၀ ရာခိုင်နှုန်း ထပ်တိုး၍ ၁၈၀၀၀ အထိ ထပ်တိုးမည်။

- မတည်ငွေ (ကုမ္ပဏီလီမိတက်က လုပ်ငန်းလုပ်ဆောင်ရန် အတွက် အစုရှယ်ယာရှင်များဆီမှ စုစည်းထားသည့်ငွေ)ကို ၃ ဘီလျံမှ ၁၀ ဘီလျံအထိ ပြုလုပ်မည်ဆိုသည့် ထုတ်ပြန် ကြေညာချက် ဖြစ်သည်။

ထို့အပြင် ၎င်းစီမံကိန်းကို အကောင်အထည်ဖော် ဆောင်ရွက်နိုင်ရန်အတွက် ဌာနများကိုလည်း ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းခဲ့လေသည်။ ဌာနများမှာ ထိုအချိန်အထိ အမှတ် (၁) မှ အမှတ် (၁၁) အထိရှိပြီး စုစုပေါင်း ၁၁ ဌာနဖြစ်ခဲ့သည်။ ၎င်းကို ပစ္စည်းအမျိုးအစားအလိုက် ထပ်မံ၍ ၁၅ အထိ တိုးချဲ့၍ နာမည်ကိုလည်း အမှတ် (၁) အမှတ် (၂) မဟုတ်တော့ဘဲ “ရေဒီယိုဌာန” “ဓာတ်ခဲခြောက်ဌာန” ဆိုသည့် ပစ္စည်းအမျိုးအစားအလိုက် ပေးခဲ့သည်။ ကျန်ရှိနေသော ဌာနကိုလည်း ပစ္စည်းအမျိုးအစားအလိုက် အမည်ပေးမည်ဆိုပါက အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်။

တီဇွီ, ဆက်သွယ်ရေးကိရိယာ, အီလက်ထရွန်ဇန်ပြွန်, မီးလုံး, လျှပ်စစ်မီးဆိုင်ရာပစ္စည်းများ, ဘက်ထရီ, အဝတ်လျှော်စက်, လျှပ်စစ်မီးဖို, လျှပ်စစ်အပူပေးစက်, ရေခဲသေတ္တာ, လျှပ်စစ်မော်တာ, လျှပ်စစ်ဖြန့်ဝေစက်, စက်ဘီးဆိုင်ရာ ပစ္စည်းဌာနတို့ ဖြစ်သည်။

ကိုးနိုးစကော့က ပြောခဲ့သည်မှာ -

“စစ်ကြီးက ပြီးသွားပြီ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့စီမံကိန်းက အခုကနေ စပြီးတော့ လူမှုအသိုင်းအဝိုင်းရဲ့ လိုအပ်တဲ့ တောင်းဆိုချက်တွေကို ဖြေရှင်းပေးနိုင်မှာဖြစ်လို့ အကောင်အထည်ပေါ်ကိုပေါ်ရမယ်”

ရှေ့တန်းမှနောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်ခြင်း

လွတ်လပ်ရေးရရှိပြီးနောက်တွင် ဂျပန်နိုင်ငံသည် လက်ရှိ အချိန်အထိ မရှိခဲ့သေးသော စီးပွားရေးကောင်းသည့် ကာလသို့ ဦးတည်လာခဲ့သည်။

မဆုရှိတလျှပ်စစ်၏ အမြတ်သည်လည်း တဖြည်းဖြည်း ကြီးထွားလာခဲ့သည်။ ၅ နှစ်စီမံကိန်းရေးဆွဲပြီးသည့် နောက်တစ်နှစ် ရှိးဝါး ၃၂ နှစ် (၁၉၅၇ ခုနှစ်)၊ မတ်လတွင် တီဗီ၏ထုတ်လုပ်သည့် အရေအတွက်မှာ လျင်မြန်စွာဖြင့် စုစုပေါင်း ၁ သိန်းကျော်လာခဲ့ သည်။

အဝတ်လျှော်စက်နှင့် ရေခဲသေတ္တာက တီဗီနောက်မှ လိုက် လာခဲ့သည်။ ဝန်ထမ်းအရေအတွက်မှာလည်း ၁၅၀၀၀ ကျော်၍ မတည်ငွေသည်လည်း ၃၉ ဘီလျံ ၉၃ သန်း ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထို အချိန်မှပစည်းအသစ်များလည်း တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထုတ်လုပ်ရောင်းချ ခဲ့သည်။

- ရှိးဝါး ၃၁ နှစ်တွင် အလိုအလျောက် ထမင်းပေါင်းအိုး၊ လျှပ်စစ် ဖုန်စုပ်စက်၊ ဖျော်ရည်ကျိုတ်စက်၊ လျှပ်စစ်စောင် အစရှိသည်
- ရှိးဝါး ၃၂ နှစ်တွင် Transistor Radio, Super Bright မီးချောင်း၊ မီးချောင်းအိုင်၊ ဓာတ်ပုံရိုက်ရာတွင် သုံးသည့် မီးလုံး၊ ဓာတ်ခဲနာရီ၊ ဂတ်(စ်)မီးဖို
- ရှိးဝါး ၃၃ နှစ်တွင် စတီဒီယို၊ ကက်ဆက်၊ လေအေးပေးစက်၊ ဂတ်(စ်)မီးဖို၊ လျှပ်စစ်အပ်ချုပ်စက်၊ မာကျူရီမီးအိမ် အစရှိ သည်တို့ဖြစ်သည်။

ရှိုးဝါး ၃၃ နှစ်တွင် ကိုးနီးစကော့သည် နယ်သာလန်၏ ယူလီယာ ဘုရင်မထံမှ ဂျပန်-နယ်သာလန် ချစ်ကြည်ရေးနှင့် စီးပွားရေးဆိုင်ရာ နီးနှောဖလှယ်မှုအတွက် အထောက်အကူပြုသည်ဆိုသည့် အကြောင်းအရင်းနှင့် Commender of the Order of Orange-Nassu ဆိုသည့် ဆုတံဆိပ်ကို ရရှိခဲ့သည်ဖြစ်သည်။

နယ်သာလန်မှ ပို့လာခဲ့သည့်ဆုတံဆိပ်သည် ဂျပန်နိုင်ငံရှိ နယ်သာလန်သံအမတ်ကြီးလက်မှတ်တစ်ဆင့် ကိုးနီးစကော့၏ လက်ထဲသို့ အပ်နှင်းခဲ့သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ ... ဘုရင်မကြီးကို ကျေးဇူးတင်တဲ့အကြောင်းကို နယ်သာလန်အထိသွားပြီးတော့မှ ပြောပါမယ်။ အဲဒီမတိုင်ခင်မှာလည်း ကျွန်တော်ဘက်ကနေ ကျေးဇူးတော်ကို အသိအမှတ်ပြုပါရစေ”

ကိုးနီးစကော့သည် ထိုသို့ပြော၍ ခန်းဆိုင်တွင် ဂျပန်-နယ်သာလန်အသင်းကို တည်ထောင်၍ ထိုအသင်း၏ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

နောက်တစ်နှစ် ရှိုးဝါး ၃၄ နှစ်တွင် ကုန်ပစ္စည်းအသစ်အနေဖြင့် လျှပ်စစ်ခဲတံချွန်စက်၊ အခြောက်ခံစက်၊ အယ်ကာလီဓာတ်ခဲတို့ကို ထုတ်လုပ်ခဲ့သည်။ ထိုနှစ်တွင် ကိုးနီးစကော့သည် နိုင်ငံခြားသို့ တင်ပို့ရန်လည်း အားသွန်ခွန်စိုက်ပြုလုပ်ကာ အမေရိကန်နိုင်ငံ၊ နယူးယောက်မြို့တွင် အမေရိကန်-မဆုဂိုတ လျှပ်စစ်ကုမ္ပဏီလီမိတက်ကို တည်ထောင်ခဲ့သည်။

ထိုအကျိုးဆက်ကြောင့် ရှိုးဝါး ၃၃ နှစ်တွင် နိုင်ငံခြားသို့ တင်ပို့ရောင်းချငွေ ၃.၂ ဘီလျံမှ ၂ နှစ်ကြာပြီးသည့်နောက်တွင် ၁၃ ဘီလျံအထိ ရောင်းချနိုင်ခဲ့သည်။

ထိုရှိုးဝါး ၃၄ နှစ်အတွင်း စုစုပေါင်းရောင်းအားမှာ ၇၉ ဘီလျံ ယန်းအထိ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဝန်ထမ်းအရေအတွက်မှာ ၁၇၅၀၀ ဖြစ်ပြီး မတည်ငွေမှာ ၁၀ ဘီလျံဖြစ်ခဲ့သည်။

၅ နှစ်တာစီမံကိန်း၏ ဦးတည်ချက်ကို ၄ နှစ်တာကာလ အတောအတွင်း အကောင်အထည်ဖော်ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့သည် ဖြစ်သည်။

နောက်နှစ် ရှိုးဝါး ၃၅ နှစ်၊ ဇန်နဝါရီလတွင် တယ်လီပေးရှင်း ထုတ်လုပ်မှုအရေအတွက်မှာ စုစုပေါင်းအရေအတွက် ၁ သန်းကို ကျော်ဖောက်ထွက်သွားခဲ့သည်။ ထိုနှစ်၏ထုတ်ကုန်ပစ္စည်းအသစ် မှာ ရောင်စုံတီဗီ၊ Transistor TV, အနီအောက်ရောင်ခြည်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် အပူပေးစားပွဲ အစရှိသည်တို့ကို ထုတ်လုပ်ခဲ့သည်။

ထိုနှစ်၏မေလတွင် ကိုးနီးစကောသည် မူမဲနီကိုခေါ်၍ နယ်သာလန်သို့ သွားခဲ့သည်။

ဆုတံဆိပ်ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောကြားရန် သွားရောက်လိုသည့်ဆန္ဒ ရှိသည့်အချိန်တွင် ယူလီယာဘုရင်မကြီးထံမှ ဖိတ်ခေါ်စာက ရောက်ရှိလာသည့်အတွက်ကြောင့် ဖြစ်သည်။ နန်းတော်တွင်းသို့ ဖိတ်ခေါ်ခြင်းခံရပြီး ဘုရင်မကြီးနှင့် တွေ့ဆုံစကားပြောခဲ့သည်။

ဘုရင်မကြီးသည် လွတ်လပ်စွာဖြင့် သူမကိုယ်တိုင် ကိုးနီးစကောတို့ဇနီးမောင်နှံကို လက်ဖက်ရည်ဖျော်တိုက်ခဲ့လေသည်။

“ကဲ ... သုံးဆောင်တော်မူကြပါ။ ဒီဘက်မှာ ဆေးလိပ်တော်လည်း ရှိပါတယ်”

ကိုးနိုးစကောသည် ဆေးလိပ်သောက်ဖူးခဲ့ခြင်း မရှိပေ။ သို့သော် ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် အနည်းငယ်သောက်ကြည့်သည့်အခါတွင် မထင်မှတ်ဘဲ မူးဝေနေပေတော့သည်။

“ဘုရင်မကြီးခင်ဗျာ ... ကျွန်တော်မျိုးဆေးလိပ်ကိုသုံးဆောင်သည်မှာ ယခုအကြိမ်သည် ပထမဆုံးအကြိမ် ဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ကောင်းပြီ၊ မကောင်းတဲ့အလေ့အထကို မလုပ်တာ ကောင်းပါတယ်”

ဘုရင်မကြီးက အံ့ဩဖွယ်ရာအပြုံးဖြင့် ပြောခဲ့လေသည်။

ကိုးနိုးစကောသည် ထိုကျက်သရေမင်္ဂလာနှင့်ပြည့်စုံသည့် မျက်နှာထားကို ရင်ထဲတွင်သေချာစွာ သိမ်းဆည်းထားခဲ့သည်။

ကိုးနိုးစကောနှင့် မူမဲနီတို့သည်နှစ်ဦးသား နယ်သာလန်နိုင်ငံကို လှည့်ပတ်လှည့်လည်ခဲ့လေသည်။ ထိုအခိုက်အတန့်တွင် ကိုးနိုးစကောသည် မိမိ၏ရင်ကိုဖွင့်ချကာ မူမဲနီကိုပြောခဲ့သည်မှာ -

“ကိုယ်လည်း ဒီနှစ်မွေးနေ့ဆိုရင် ၆၅ နှစ်ပြည့်တော့မယ်၊ မကြာခင်မှာပဲ ဥက္ကဋ္ဌရာထူးက အနားယူချင်နေပြီ၊ အဲဒါ ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

မူမဲနီက အေးချမ်းသည့်မျက်နှာဖြင့် ကိုးနိုးစကောကို ပြောသည်မှာ -

“ကောင်းသားပဲ ... နှစ်ရှည်လများ ပင်ပန်းဆင်းရဲခဲ့တဲ့ အတွက်နားလိုက်ပါ”

နှစ်ဦးသား ဇူလိုင်လတွင် ဂျပန်နိုင်ငံသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။

ကုမ္ပဏီသည် ထိုနှစ်အတွင်း မတည်ငွေမှာ ၁၅ ဘီလျံသို့ ရောက်ရှိသွားပြီ ဖြစ်သည်။ ထိုနှစ်တွင် ဝန်ထမ်းဦးရေမှာ ၂၃၀၀၀ ဖြစ်ပြီး ရောင်းအားငွေမှာ ၁၀၅.၄ ဘီလျံဖြစ်သည်။

နောက်နှစ် ရှိုးဝါး ၃၆ နှစ် (၁၉၆၀ ခုနှစ်)၊ ဇန်နဝါရီလတွင် ၎င်းနှစ်၏ စီမံခန့်ခွဲမှုဆိုင်ရာ မူဝါဒထုတ်ဖော်ပွဲ အစည်းအဝေးထိုင်ခုံတွင် ကိုးနီးစကော့က ဥက္ကဋ္ဌရာထူးမှအနားယူပြီး နာယကအနေဖြင့် ဥက္ကဋ္ဌအသစ်ကို သမီးဖြစ်သူ ဆချိုကို၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ မဆဟရကို ပေးအပ်ရန် ကုမ္ပဏီ၏ အမှုဆောင်အရာရှိအများစုရှေ့တွင် ထုတ်ဖော်ပြောကြားခဲ့သည်။

ထုတ်ဖော်ပြောကြားနေရင်း ကိုးနီးစကော့သည် လွင့်မြောနေရာမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည့်တိမ်တိုက်လို တံလျှပ်ကဲ့သို့ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝအကြောင်းကို မိမိ၏စိတ်ထဲတွင် ပြန်လည်မြင်ယောင်နေခဲ့မိသည်။

ကိုးနှစ်သားအရွယ်တွင် တစ်ယောက်တည်း အိုဆာကာသို့ ရောက်လာခဲ့ပုံ၊ မီးဖိုဆိုင်နှင့် စက်ဘီးဆိုင်တို့တွင် အိပ်နေအိပ်စားဖြင့် အကူလုပ်ကိုင်ခဲ့ရသည့်အကြောင်း၊ ကလင်ကလင်ရထားကို ကြည့်ပြီး လျှပ်စစ်ကုမ္ပဏီသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သည့်အကြောင်း၊ အိမ်ထောင်ကျပြီးနောက် မွမ်းမံထားသည့် Socket ကို စဉ်းစားခဲ့သည့် အကြောင်းတို့ဖြစ်သည်။

ကိုးနီးစကော့က ပြောခဲ့သည်မှာ -

“ကျွန်တော်က လွန်ခဲ့တဲ့ ၅၇ နှစ်လောက်က ကိုးနှစ်သား အရွယ်မှာ အိုဆာကာမှာ အလုပ်သွားလုပ်ခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီနောက်မှာ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းကုမ္ပဏီကို တည်ထောင်ခဲ့ပြီး အားလုံးနဲ့အတူတူ အလုပ်လုပ်ခဲ့ပြီး မနှစ်က အားလုံးရဲ့ကြိုးစားမှုကြောင့် ၅ နှစ် စီမံကိန်းကြီးကို အောင်မြင်စွာ အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ရှေ့ဆက်ပြီး ကျွန်တော်က ရှေ့ဆုံးကနေ ရပ်တည်ခြင်းမရှိတော့ရင်လည်း ရမယ်ထင်တယ်။ ဥက္ကဋ္ဌရာထူးက နုတ်ထွက်ပြီး နာယကအဖြစ် အားလုံးရဲ့နောက်ကနေ ကုမ္ပဏီကြီးကို စောင့်ရှောက်သွားမှာပါ။ အားလုံးက အစဉ်အမြဲတမ်း လမ်းသစ်ကို ဖောက်ထွင်ရှင်းလင်းပြီး မဆူဂိုတ လျှပ်စစ်အုပ်စုကြီးရဲ့ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုအတွက်ကို ဆောင်ရွက်သွားပေးကြပါ”

ဝမ်းသာရမှာလား၊ ဝမ်းနည်းရမှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် သဒ္ဓါကြည်ဖြူစွာ ခွင့်ပြုရမှာလား၊ အစည်းအဝေးခန်းမကြီးသည် ခေတ္တခဏ အပ်ကျသံကြားရလောက်အောင်ပင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားလေတော့သည်။ ထို့နောက် တဖြည်းဖြည်း ရေတံခွန်မှ ရေများကျလာသကဲ့သို့ ပြင်းထန်သည့်လက်ခုတ်သံများဖြင့် ပြည့်လွှမ်းသွားလေတော့သည်။

ကုမ္ပဏီသည် ထိုနှစ်အတွင်း အဝတ်လျှော်စက်နှင့် တီဗီ၏ ထုတ်လုပ်သည့်အရေအတွက်မှာ ဝမ်းမြောက်စရာကောင်းလောက်သည့် အလုံးရေ ၂ သန်းစီ ထုတ်လုပ်နိုင်ခဲ့သည်။ ထို့အပြင် နောက်တစ်နှစ် ၃၇ နှစ်တွင် လျှပ်စစ်ဖုန်းစုစက်နှင့် ရေခဲသေတ္တာထုတ်လုပ်မှု အရေအတွက်မှာ ၁ သန်းစီဖြစ်ပြီး တီဗီမှာ ၃ သန်း ကျော်သွားခဲ့လေသည်။

ဒုတိယအကြိမ် PHP သို့

ကိုးနီးစကော့သည် ယခင်က ကျိုတိုမြို့ ဆကရော့ကု နန်းဖဲန်းဂျီ ခုစခါဝါချောတွင် 5000 squaremeter ကျယ်သော လှပသည့်ပန်းခြံကို ဝယ်ထားခဲ့သည်။ ရေကန်လည်းရှိပြီး ထင်းရှူး ပင်မျိုးပေါင်းများစွာလည်း ရှိခဲ့သည်။ ဂျပန်ရေခွေးကြမ်း တည်ခင်း ဧည့်ခံသည့် ဧည့်ခန်းနှင့် လေသာဆောင်လည်းရှိပြီး ကျောက်တုံး အဟောင်းဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့်ကျောက်တိုင်နှင့် ဂျပန်မီးအိမ်များ လည်း ရှိသည်။

ရေကန်ကိုမျက်နှာမူ၍ အရှေ့ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်ပါက တောင်တန်းနိမ့်ကလေးများကို အဝေးတွင် လှမ်းမြင်နေရသည်။

ထို့အပြင် ပတ်ဝန်းကျင်၏ရှုခင်းများထဲတွင် သံကူကွန်ကရစ် ဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသည့် ခေတ်မီအဆောက်အအုံများ လုံးဝ မရှိဘဲ ကား၏ဆူညံသံများလည်းကြားရခြင်းမရှိပေ။

ထို့အတွက်ကြောင့် ၎င်းသည် ဟေးအန်းခေတ်သို့ ခေတ္တ ခဏပြန်ရောက်သွားသကဲ့သို့ ခံစားရစေလောက်သည့် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လှသည့်နေရာဖြစ်သည်။

ရှေ့ဆုံးတန်းမှ နောက်တစ်လှမ်းဆုတ်ပြီးနောက်တွင် ကိုးနီး စကော့သည် ၎င်းပန်းခြံကို ရှင်းရှင်းအန်းဆီသည့် နာမည်ပေးခဲ့သည်။ ထို့နောက်ပိုင်းတွင် ၎င်းရှင်းရှင်းအန်း၌ မိမိအမှန်တကယ်လုပ်ချင် သည့် အရာများကိုသာလျှင် လုပ်ရန်ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

ကိုးနီးစကော့သည် စစ်ပြီး များမကြာတွင် PHP သုတေသန စင်တာကိုတည်ထောင်၍ PHP လှုပ်ရှားမှုကို ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ထို့ ကြောင့် "PHP" ဆိုသည့်မဂ္ဂဇင်းကိုလည်း ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌတာဝန်ကြောင့် အလုပ်တာဝန်များလာသဖြင့်
၎င်း PHP မှ အလှမ်းဝေးသွားခဲ့သော်ငြားလည်း ဒုတိယအကြိမ်
PHP သို့ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ကိုးနီးစကော့သည် ရှေးဦးစွာ PHP သုတေသနဌာနကို အစုရှယ်ယာကုမ္ပဏီအဖြစ် ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

“PHP သုတေသနဌာနက အကျိုးအမြတ်ထက် လူ့လောကမှာ ရှိတဲ့လူတွေနဲ့အတူ မှန်ကန်တဲ့လမ်းကြောင်းကို ဦးတည်လျှောက်လှမ်းသွားမယ်ဆိုတာက PHP ရဲ့တာဝန်ပဲဖြစ်တယ်။ ဒီလိုစဉ်းစားတာမှန်တယ်ဆိုပေမဲ့ အဲဒီအတွက် လိုအပ်တဲ့ငွေရဖို့ကို သုတေသနဌာနကလူတွေက နဖူးကချွေး ခြေမကျအောင် အလုပ်လုပ်ဖို့ လိုအပ်တယ်။ အဲဒီအတွက်ကြောင့်မို့လို့ အစုရှယ်ယာကုမ္ပဏီအနေနဲ့ လုပ်လိုက်တာပါ”

ကိုးနီးစကော့သည် ရယ်မောစွာဖြင့် သုတေသနဌာနဝန်ထမ်းများကို ပြောခဲ့လေသည်။

ကိုးနီးစကော့နှင့် ဝန်ထမ်းများသည် စိတ်တူကိုယ်တူဖြင့် PHP လှုပ်ရှားမှုကို အကောင်အထည်ဖော် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

ထိုမှစ၍ ကိုးနီးစကော့သည် လစဉ် “PHP” မဂ္ဂဇင်းတွင် “PHP အမှာစကား” ကို ရေးခဲ့လေသည်။ ၎င်းအမှာစာများသည် တိုတောင်းသော်လည်း အရောင်တောက်ပ၍ လူအများ၏နလုံးသားထဲသို့ နက်ရှိုင်းစွာဝင်ရောက်စေသည့် ထိမိသည့်စကားလုံးများ ဖြစ်သည်။

ဥပမာ (၁)။ “ဘာကြောင့်”

ကလေး၏စိတ်သည် ရိုးသားသည်။ ထို့ကြောင့် နားမလည်သည့်အရာကို ချက်ချင်းမေးသည်။ “ဘာကြောင့်” “ဘာကြောင့်လဲ”

ကလေးသည် စိတ်အားထက်သန်သည်။ ထို့ကြောင့် ပေးလိုက်သည့်အဖြေကို မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ကြိုးစားပမ်းစား စဉ်းစားပြီး လက်ခံနိုင်သည့်အနေအထားမရပါက လက်ခံနိုင်သည့် အထိ မေးမြန်းမည်ဖြစ်သည်။ “ဘာကြောင့်” “ဘာကြောင့်လဲ”

ကလေးသည် ထိုကဲ့သို့ဖြင့် ရင့်ကျက်လာသည်။ “ဘာကြောင့်” ဟူသောမေးခွန်းကြောင့် အဖြေရလာပြီး ၎င်းအဖြေကို ဖြူစင်ရိုးသားစွာဖြင့် ကိုယ်တိုင်စဉ်းစားကာ ထပ်မံ၍ “ဘာကြောင့်” ဟု ပြန်လည်မေးမြန်းကာ တစ်နေ့ပြီး တစ်နေ့ ပို၍ပို၍ ရင့်ကျက်လာ ပေသည်။

ကြီးပွားချမ်းသာခြင်းသည်လည်း “ဘာကြောင့်” ဆိုသည့် မေးခွန်းမှ မွေးဖွားလာသည်ဖြစ်သည်။

ဥပမာ (၂)။ “လှောင်အိမ်ထဲမှ တိရစ္ဆာန်”

*** (မူရင်းခေါင်းစဉ် “လမ်းခွဲသို့ရောက်သောအခါ”)

တိရစ္ဆာန်ရုံအတွင်းမှ တိရစ္ဆာန်သည် အစားအသောက် အတွက် စိတ်ပူစရာဘာမှမရှိပေ။ အခြားတိရစ္ဆာန်မှ အန္တရာယ်ပြုခြင်း ခံရမည်ကိုလည်း စိတ်ပူစရာလည်းမရှိပေ။ လှောင်အိမ်ထဲတွင် လဲလျောင်းလိုက် သမ်းလိုက်ဖြင့် သက်သောင့်သက်သာစွာနေနိုင် သည်ဖြစ်သည်။ ၎င်းအခြေအနေတွင် ၎င်းတိရစ္ဆာန်တို့သည် ဝမ်းသာ ကြည်နူးနေကြသည်လော...

အပြန်အလှန် ဒုက္ခလည်းမရှိ၊ အားထုတ်မှုလည်းမရှိသော ၎င်းပတ်ဝန်းကျင်ကို အားကျစရာလည်းရှိသည်။ သို့သော် ၎င်းပတ် ဝန်းကျင်ထဲမှာ ရှင်သန်ချင်စိတ်ကပေါက်ဖွားလာပါဦးမလား...

တစ်ခုပြီးတစ်ခု အခက်အခဲများရင်ဆိုင်ပြီး ဘယ်ကိုယ်မ်းရ မှန်း ညာကိုယ်မ်းရမှန်းမသိ စိတ်စိုးရိမ်မှုများ တောက်လျှောက်ဖြစ် နေသော်လည်း အစွမ်းကုန် အားသွန်ခွန်စိုက် အသက်ကိုစွန့်၍ ၎င်းကိုကျော်လွှားရခြင်းမှာ ထိုလူသားတစ်ယောက်အတွက် တန်ဖိုး ရှိသည့်ဘဝဖြစ်သည်ဟု ပြောလို့ရပေသည်။

အခက်အခဲများကြား စိတ်အားငယ်သည့်အချိန်တွင် ထို ကဲ့သို့စဉ်းစားစေချင်သည်။

ဥပမာ (၃)။ “တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ ဉာဏ်ပညာ”

တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ ဉာဏ်ပညာတွင် ကန့်သတ်မှု ရှိလေ သည်။ ထိုကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဟိုဘက်မှာ ဝေခွဲမရ ဖြစ်လိုက်၊ ဒီဘက်တွင် ခလုတ်တိုက်လိုက်ဖြစ်လေ့ရှိသည်။

နားမလည်ရင်လည်း မေးမြန်းပါ။ မသိရင်လည်း မေးမြန်းပါ။ ဥပမာ နားလည်သည်ဟုထင်သည့်တိုင် နောက်တစ်ကြိမ်သူများကို မေးကြည့်ပါ။ တစ်ဖက်သားက ဘယ်လိုလူမျိုးပင်ဖြစ်စေကာမူ မိမိ ဘက်က ကျိုးကျိုးနွံနွံပြုလုပ်ပါက မထင်မှတ်သည့် အသိဉာဏ်ပညာ ကို ရရှိမည်ဖြစ်သည်။

တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုရသော် လူတစ်ယောက်၏အသိပညာ သည် လူနှစ်ယောက်၏အသိပညာ ဖြစ်သွားလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် နှစ်ယောက်မှ သုံးယောက်၊ သုံးယောက်မှ လေးယောက်သို့ တစ်စ ထက်တစ်စ များပြားလာပါက များလာသလောက် ပို၍ကောင်းမည် ဖြစ်သည်။

တစ်ယောက်တည်း၏အသိပညာဖြင့် မပြုလုပ်ရန် အပြန်
အလှန်အားဖြင့် သတိထားစေချင်သည်။

*** (“PHP လမ်းစဉ်ခြင်း” [PHP သုတေသနဌာနမှ ထုတ်ဝေ
သည်]တွင် ပါဝင်သည်)

လူရယ်လို့ ဖြစ်လာသည့်အခါတွင် စိတ်ပူပန်သောကနှင့်
တွေဝေစရာမရှိသောသူ မရှိပေ။ ထိုကဲ့သို့သော လူများအတွက်
ကိုးနီးစကေ့၏အမှာစကားသည် လွန်စွာခွန်အားဖြစ်စေသော အား
ပေးမှုနှင့်လမ်းညွှန်မှုဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်ကကိုးနီးစကေ့သည် “အလုပ်
၏အိပ်မက်နှင့် ဘဝ၏အိပ်မက်” ရှိုးဝါး ၃၅ နှစ်၊ “ကျွန်ုပ်၏နေထိုင်ပုံနှင့်
စဉ်းစားပုံ” ရှိုးဝါး ၃၇ နှစ်၊ “အရာရာကို ကြည့်ပုံကြည့်နည်း၊ စဉ်းစားပုံ
စဉ်းစားနည်း” ရှိုးဝါး ၃၈ နှစ်၊ “အားလုံးစဉ်းစားကြရအောင်” ရှိုးဝါး ၃၉
နှစ် ဆိုသည့် စာအုပ်များကိုရေး၍ ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

ကိုးနီးစကေ့သည် ထိုစာအုပ်များထဲတွင် ဘဝအစပိုင်းနှင့်
လျှောက်ခဲ့သည့်ဘဝလမ်းကြောင်းကို ရိုးသားစွာ ဖော်ပြထားလေ
သည်။

မြောက်မြားစွာသောလူများကို စိတ်ခံစားမှုရသပေးစွမ်းခဲ့
သည်မှာ အထွေအထူးပြောစရာလိုမည်မဟုတ်ပေ။

ရှိုးဝါး ၄၀ နှစ် (၁၉၆၅ ခုနှစ်) ဝါဆဲဒတက္ကသိုလ်မှ ကိုးနီးစကေ့
အား လူမှုအသိုင်းအဝိုင်းဖွံ့ဖြိုးမှုအတွက် အထောက်အကူပြုသည်
ဟု အသိအမှတ်ပြု၍ ဂုဏ်ထူးဆောင် ဥပဒေဒေါက်တာဘွဲ့ကို ပေးအပ်
ခဲ့လေသည်။

“ကျွန်တော်က မူလတန်း လေးတန်းကို တစ်ဝက်တစ်ပျက်
နဲ့ပဲ ထွက်ခဲ့ရပါတယ်”

ပေးအပ်သည့်အခမ်းအနားနေ့တွင် ကိုးနီးစကော့သည် ထိုသို့ ပြောရင်း ငယ်စဉ်ကအကြောင်းကို ပြန်လည် သတိရမိခဲ့လေသည်။

*** (ကိုးနီးစကော့သည် ရှိုးဝါး ၄၆ နှစ် (၁၉၇၁ ခုနှစ်) တွင် ခေးအိုး တက္ကသိုလ်မှ၊ ထပ်မံ၍ ရှိုးဝါး ၅၀ နှစ် (၁၉၇၅ ခုနှစ်) တွင် ဗိုးရိရ တက္ကသိုလ်မှလည်း ဂုဏ်ထူးဆောင်ဒေါက်တာဘွဲ့ကို ပေးအပ်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။)

ရှိုးဝါး ၄၂ နှစ် (၁၉၆၇ ခုနှစ်)၊ ဇန်နဝါရီလထုတ် “PHP” မဂ္ဂဇင်းသည် အစောင်ရေ ၂ သိန်းကျော်သွားခဲ့သည်။ ၎င်းနှစ် နိုဝင် ဘာလတွင် JR (Japan Railway) ဂျပန်မီးရထား၊ ကျိုတိုဘူတာ တောင်ဘက်ထွက်ပေါက်အနီးတွင် “PHP သုတေသနဌာန” ၏ အဆောက်အအုံအသစ်ကို ဆောက်လုပ်ပြီးစီးခဲ့သည်။

နောက်နှစ်ရှိုးဝါး ၄၃ နှစ် (၁၉၆၈ ခုနှစ်) တွင် ဇန်နဝါရီလထုတ် “PHP” မဂ္ဂဇင်း၏ စောင်ရေမှာ ၅ သိန်း ၂ သောင်းကျော် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ၎င်းနှစ် အောက်တိုဘာလတွင် ကိုးနီးစကော့သည် ကိုးချီခရိုင်သို့ သွားရောက်လည်ပတ်ရာတွင် ခရိုင်သူခရိုင်သားများက ပြောခဲ့သည် မှာ -

“ ကိုးချီခရိုင်ဟာ နှစ်စဉ်လူဦးရေ ၇ ထောင် လျော့နည်းနေလို့ အနာဂတ်အတွက် စိတ်ပူနေရပါတယ် ”

ကိုးနီးစကော့သည် ၎င်းကို လျစ်လျူရှုထား၍မရသည့် ပြဿနာတစ်ခုဟု ခံစားရပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။ စိစစ်ကြည့်ရာတွင် လူဦးရေ တောက်လျှောက်ကျဆင်းနေသည့်ခရိုင်သည် များစွာရှိပြီး ၎င်းထဲတွင် ခါဂိုရှီးမားခရိုင်သည် နှစ်စဉ် လူဦးရေ ၁ သောင်း လျော့ကျ နေသည်ကို တွေ့ရပေသည်။

“ဂျပန်နိုင်ငံရဲ့အနာဂတ်ကို စဉ်းစားကြည့်မယ်ဆိုရင် ကုမ္ပဏီဟာ လတ်တလောမှာ အမြတ်နည်းမယ်ဆိုရင်တောင် အဲဒီလိုခရိုင်မျိုးတွေမှာ စက်ရုံဆောက်သင့်တယ်”

ကိုးနီးစကော့သည် ထိုသို့စဉ်းစား၍ ရှေးဦးစွာ ခါဂိုရှီးမားခရိုင်တွင် မဆုဂ္ဂိုတစက်ရုံကို တည်ဆောက်မည်ဟု ကြေညာခဲ့သည်။ ဒေသခံများမှ ကျေးဇူးတင်ခံရမည်မှာ ပြောစရာလိုမည်မဟုတ်ပေ။

*** (ကိုးနီးစကော့သည် ထို့နောက်တွင်လည်း ကိုးချိုခရိုင်၊ ရှီမန်ခရိုင်တို့တွင် စက်ရုံကိုတည်ဆောက်၍ ၁၀ နှစ်တာ ကာလအတောအတွင်း မဆုဂ္ဂိုတစက်ရုံမရှိသည့်ခရိုင်မှာ တစ်နိုင်ငံလုံးတွင် ၇ ခုမျှသာ ကျန်ရှိခဲ့သည်။)

ရှီးဝါး ၄၄ နှစ် (၁၉၆၉ ခုနှစ်)တွင် ဇန်နဝါရီလထုတ် “PHP” မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ရေးမှာ ၁ သန်း ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“မဆုဂ္ဂိုတ ကိုးနီးစကော့ဆိုတဲ့လူက ဘာပဲလုပ်လုပ် ပေါက်တယ်နော်”

“သေချာတာပေါ့ (စီမံခန့်ခွဲမှုရဲ့ဘုရားသခင်) ပဲ...”

ထိုကဲ့သို့ ကိုးနီးစကော့ကို အကောင်းမြင်သည့်လူများက ထုနှင့်ထေးနှင့် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

စဉ်ဆက်မပြတ် မြင်လာခဲ့သည့် အိပ်မက်

ရှီးဝါး ၄၅ နှစ် (၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်)တွင် အိုဆာကာခရိုင်၊ စုအိတမြို့ စဲန်းလီကယူးလိယောတွင် ဂျပန်နိုင်ငံ ကမ္ဘာ့ကုန်စည်ပြပွဲကြီး ပြုလုပ်ခဲ့သည့်နှစ် ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအများအပြားမှ ၎င်းကို တက်

ရောက်၍ မိမိနိုင်ငံ ကိုယ်စားပြုသည့်ပြခန်းတွင် မိမိတို့ပြချင်သည့် ပစ္စည်းများကိုတင်ပြ၍ မိမိနိုင်ငံအကြောင်းကို မိတ်ဆက်ခဲ့ကြသည်။

ဂျပန်နိုင်ငံမှ ကုမ္ပဏီအများအပြားလည်း တက်ရောက်ပြီး မဆုရှိတအုပ်စုလည်း ပါဝင်ခဲ့သည်။

(ပါဝင်ပြီဆိုမှတော့ မဆုရှိတလျှပ်စစ်ပစ္စည်းကို ပြတယ် ဆိုတာလောက်နဲ့ပဲမဟုတ်ဘဲ အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့ အသီးအပွင့်ဖြစ်ထွန်း တာကို လုပ်ချင်တယ်...)

ကိုးနီးစကော့က ကုန်စည်ပြပွဲမတိုင်ခင် ထိုကဲ့သို့ စဉ်းစားခဲ့ သည်။

၎င်း၏ရလဒ်အဖြစ် မျက်မှောက်ခေတ်လူသားများက နေ့စဉ် အသုံးပြုနေသည့်ပစ္စည်းများကို ပုံတူပြုလုပ်၍ နောက်နှစ်ပေါင်း ၅၀၀၀ အကြာမှ လူများကို လက်ဆင့်ကမ်းစေမည်ဟူသော ဖြစ်ရိုး ဖြစ်စဉ်မဟုတ်သည့်အချက်ကို စဉ်းစားမိခဲ့သည်။

လူသည် စဉ်းစားတတ်သည့် သက်ရှိသတ္တဝါ ဖြစ်သည်။ ကြံ့ရည်ဖန်ရည်ရှိသည့်သက်ရှိသတ္တဝါဖြစ်သည်။ ရှေးယခင်ကတည်းကပင် အစဉ်အမြဲ စားဝတ်နေထိုင်မှုကို ပိုမိုအဆင်ပြေ၍ ကြွယ်ဝအောင် ဦးတည်ကာ အမျိုးမျိုးသောပစ္စည်းများကို ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းဖြင့် အမျိုးမျိုးသောယဉ်ကျေးမှုများကို တည်ဆောက်ခဲ့ကြသည်။ ၎င်းသည် ကိုးနီးစကော့လည်း အတူတူပင်ဖြစ်ပြီး နှစ် ၁၀၀၀ အကြာ၊ နှစ် ၃၀၀၀ အကြာ...၊ နှစ် ၅၀၀၀ အကြာ လူသားများလည်း အတူတူပင်မဟုတ်ပေလော။

ကိုးနိုးစကေ့သည် မျက်မှောက်ခေတ်၏ ပစ္စည်းများကို နောက်နှစ်ပေါင်း ၅၀၀၀ မှ လူသားများကို လက်ဆင့်ကမ်းမည်ဆို သည့် လုပ်ဆောင်မှုအရ ကုန်စည်ပြပွဲကြီးကို လာရောက်ကြည့်ရှုသူ များအား လူသားများ၏ တိုးတက်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ စဉ်းစားစေသည့် အပြင် လာမည့်နှစ်ပေါင်း ၅၀၀၀ မှ မျိုးဆက်များတွင် ထားရှိသည့် မေတ္တာတရားနှင့် အိပ်မက်ကို ပျိုးထောင်ပေးရန်စဉ်းစားပြီး ပြုလုပ်ခဲ့ ခြင်းဖြစ်သည်။

“အိုး ... နောက်နှစ် ၅၀၀၀ က လူတွေကို လက်ဆောင်ပေးဖို့ လား...! ဇရာမအတွေးအခေါ်ကြီးပဲ”

ကိုးနိုးစကေ့၏စကားကို ကြားရသူများသည် ခေတ္တခဏမျှ အံ့သြကြပြီးနောက်တွင် အိပ်မက်မက်သလို မျက်နှာသို့ ပြောင်းလဲ သွားကာ အလေးထားချီးကျူးလာခဲ့ကြသည်။

ကိုးနိုးစကေ့သည် ချက်ချင်းပင် ပညာရှင်နှင့် နည်းပညာရှင် စုစုပေါင်း ၅၀ ကို ဖိတ်ခေါ်၍ နှစ်ပေါင်း ၅၀၀၀ မှ မျိုးဆက်များကို လက်ဆင့်ကမ်းနိုင်မည့်ပစ္စည်းများကို ရွေးချယ်မှုပြုလုပ်ပြီး ၎င်းကို ထည့်မည့် ကြီးမားသည့် Capsule (ပစ္စည်းကို အလုံပိတ်ထည့်ထား သည့် ဆေးတောင့်ပုံစံထည့်စရာ)ကို ပြုလုပ်စေခဲ့သည်။

မဆုရှိတအုပ်စု၏ ပြခန်းကို “မဆုရှိတပြတိုက်”ဟု ခေါ်ဆိုခဲ့ လေသည်။ ၎င်းသည် အဆောက်အအုံနှစ်ခုဖြစ်ပြီး နှစ်ဖက်စလုံး ၌ နာရာတွင်ရှိသော ရှေးဟောင်းတဲန်းပျောခေတ်မှ အဆောက် အအုံကို ပုံစံတူလုပ်ထားပြီး ဂျပန် စစ်စစ်ပုံစံအဆောက်အအုံ ဖြစ် သည်။ ထို့အပြင် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ရေကန်နှင့် ဝါးပင် ၁ သောင်း

ဖြင့် ဝန်းရံကာ လေးနက်တည်ငြိမ်မှုနှင့် ညင်သာမှုကို ဆင်မြန်းထား
သော လှပသည့် အဆောက်အအုံဖြစ်သည်။

အဆောက်အအုံတစ်ခုတွင် ရွေးချယ်ထားသည့် ၂၀၉၈ မျိုး
သော မျက်မှောက်ခေတ်နေ့စဉ်သုံးပစ္စည်းများနှင့် ၎င်းတို့ကို ပြည့်စုံ
စွာ ထည့်သွင်းထားသည့် အထူးပြုလုပ်ထားသော သံမဏိဖြင့် ပြုလုပ်
ထားသည့် Capsule ကို ပြသ ထားသည်။

Capsule ကို “Time Capsule Expo 70” ဟု အမည်
တပ်ထားခဲ့သည်။

“လူဆိုတာက အသက်ရှင်ဖို့အတွက် ပစ္စည်းအမျိုးပေါင်း
များစွာလိုအပ်တယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်နော် ဒါတောင်မှ ဒါကို နှစ် ၅၀၀၀ လောက်က
လူတွေကို လက်ဆင့်ကမ်းဖို့ဆိုတာ အံ့သြစရာကောင်းလိုက်တာ
နော်”

မြောက်မြားစွာသောလူများက ထိုသို့ပြောရင်း သက်ပြင်းချခဲ့
ကြလေသည်။

နောက်အဆောက်အအုံတစ်ခုတွင် ဂျပန်ရိုးရာ ရေခွေးကြမ်း
တည်ခင်းဧည့်ခံသည့်ဧည့်ခန်းကို တည်ဆောက်ထားသည်။ လာ
ရောက်ကြည့်ရှုသူများသည် ထိုဧည့်ခန်းတွင် ဂျပန်စောင်းသံကို
နားထောင်ရင်း ရေခွေးကြမ်းဖျော်တိုက် ဧည့်ခံခြင်းကို ကြည့်ရှုခံစား
သုံးဆောင်ကြလေသည်။

နိုင်ငံခြားသားအပါအဝင် လူအမြောက်အမြားက ဂျပန်ရိုးရာ
ရေခွေးကြမ်းတည်ခင်းသည့်ဟန်ပန်ကို ထိတွေ့ခံစားရင်း ဝမ်းသာ
ကြည်နူးနေကြလေသည်။

မဆူဂိုတပြတိုက်ကြီးသည် ပြခန်းများထဲတွင် ရေပန်းအစား ဆုံးဖြစ်ပြီး ၆ လကြာပြုလုပ်သည့် ကုန်စည်ပြပွဲအတွင်း ၇၆ သိန်းသော လူများကဝင်ရောက်ကြည့်ရှုခဲ့ကြသည်။

ကုန်စည်ပြပွဲ ပြုလုပ်ချိန်အတွင်း ၂၀၉၈ မျိုးသော နေ့စဉ်သုံးပစ္စည်းများကို နှစ်စုံပြင်ဆင်ထားရှိခဲ့ပြီး Time Capsule ကိုလည်း အမှတ် (၁)၊ အမှတ် (၂) ဟူ၍ နှစ်ခုပြုလုပ်ခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် နေ့စဉ်သုံးပစ္စည်းများကို ထည့်သွင်းထားသည့် Time Capsule နှစ်ခုစလုံးကို ကုန်စည်ပြပွဲ၏ နောက်တစ်နှစ်ဖြစ်သည့် ရှိုးဝါး ၄၆ နှစ် (၁၉၇၁ ခုနှစ်) တွင် အိုဆာကာမြို့တွင်ရှိသော အိုဆာကာရဲတိုက်ကြီး၏ ပန်းခြံအတွင်း၌ မြေမြှုပ်ခဲ့သည်။

အမှတ်စဉ် (၁) သည် ထိုအတိုင်း နှစ်ပေါင်း ၅၀၀၀ ကျော် မြေကြီးထဲတွင် သိပ်ထားမည်ဖြစ်သည်။

အမှတ်စဉ် (၂) ကိုခရစ်နှစ် ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်တွင် တူးဖော်၍ ထို့နောက်ပိုင်းတွင်လည်း ၂၁၀၀ ပြည့်နှစ်၊ ၂၂၀၀ ပြည့်နှစ် ... ဆိုပြီး နှစ် ၁၀၀ ပြည့်တိုင်း ပြန်လည်တူးဖော်ကာ အတွင်းကို ပြန်လည်စစ်ဆေးမည်ဖြစ်သည်။

ထိုကဲ့သို့ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ပြုလုပ်ရင်း နောက်ဆုံးတွင် နှစ်ပေါင်း ၅၀၀၀ ကြာ မြှုပ်သွားမည်ဖြစ်သည်။

“ဒါက စိတ်တော်တော်ရှည်ရမယ့်အလုပ်ပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ အခု လက်ရှိအသက်ရှင်နေတဲ့လူတွေလည်း ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်ကလွဲရင် ဘယ်သူမှကြည့်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးနော်”

“ဒါပေမဲ့ ဒါက အိပ်မက်တစ်ခုပေါ့၊ အိပ်မက်....”

လူများက ထိုသို့ပြောရင်း နှစ် ၅၀၀၀ ကြာပြီးနောက် လူ့
လောကကြီးကို စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ကြလေသည်။

နောက်တစ်နှစ်တွင် ကိုးနီးစကော့သည် အသစ်တည်
ဆောက်ထားသည့် “အဆုကထိန်းသိမ်းရေးဖောင်ဒေးရှင်း” ၏ဥက္ကဋ္ဌ
ဖြစ်လာခဲ့သည်။

“အဆုက” ဆိုသည်မှာ နာရာခရိုင်၊ အဆုကရွာရှိသော
ဒေသကို ဆိုလိုသည်။ ဂျပန်နိုင်ငံ၏ မြို့တော်ကို နာရာမြို့သို့ မပြောင်း
ရွှေ့မီက ဘုရင်အဆက်ဆက်၏ နန်းတော်တည်ရှိခဲ့သည့်အတွက်
ဘုရားကျောင်းနှင့် ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်များ၊ ပေစာများ အစရှိသည့်
ရှေးဟောင်းအဆောက်အအုံများစွာ ရှိသည်ဟု လူသိများသည့်
ဒေသ ဖြစ်သည်။

“မစ္စတာ မဆုရှိတ၊ အဆုကဒေသက ဖွံ့ဖြိုးလာပြီး ဒီအတိုင်း
ဆိုရင်တော့ အရေးကြီးတဲ့ ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်တွေက ပျက်စီး
ပျောက်ပျက်သွားကြတော့မယ်”

တစ်နေ့တွင် ကိုးနီးစကော့ကို မိတ်ဆွေဖြစ်သူက ထိုသို့
ဆွေးနွေးတိုင်ပင်လာခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ထိုစဉ်က ဝန်ကြီးချုပ်ကိုလည်း အကူအညီ
တောင်းရန်အတွက် အဆုက ထိန်းသိမ်းရေးဖောင်ဒေးရှင်းကို တည်
ထောင်၍ မိမိကိုယ်တိုင်က ၎င်းဥက္ကဋ္ဌရာထူးကို လက်ခံခဲ့ခြင်း ဖြစ်
သည်။

အိုဆာကာရဲတိုက်ရှိ Time Capsule သည် ကိုးနီးစကော့၏
အနာဂတ်မှလူများအတွက် အိပ်မက်ကိုဖော်ပြထားသည်ဟု ဆိုပါက

အဆုကထိန်းသိမ်းရေးဖောင်ဒေးရှင်းသည် ရှေးယခင်က လူများ အတွက် အိပ်မက်ကိုဖော်ပြထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ရှိုးဝါး ၄၈ နှစ် (၁၉၇၃ ခုနှစ်) တွင် ကိုးနီးစကေ့သည် မဆုဂ္ဂိုဏ်း လျှပ်စစ်၏ နာယကအဖြစ်မှ နုတ်ထွက်၍ အတိုင်ပင်ခံပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ အစားထိုးအနေဖြင့် ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သည့် တကဟရှိ အရတာရောကဥက္ကဋ္ဌဖြစ်လာခဲ့သည်။

ရှိုးဝါး ၅၅ နှစ် (၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်) တွင် ကိုးနီးစကေ့သည် ယန်းငွေ ၇ ဘီလျံ အသုံးပြု၍ ခနဂါဝါခရိုင်၊ ချိဂဇာကိမြို့တွင် "The Matsushita Institute of Government and Management" ဆိုသည့် ပညာရေးကျောင်းကို တည်ထောင်ခဲ့လေသည်။

“အနာဂတ်မှာ ဂျပန်နိုင်ငံကို ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့နိုင်ငံဖြစ်ဖို့ အတွက် နိုင်ငံရေးကိုအစပြုပြီး ကဏ္ဍအသီးသီးကနေ ဦးဆောင်ညွှန်ပြနိုင်တဲ့ ထူးချွန်တဲ့လူတွေကို ပြုစုပျိုးထောင်ပေးချင်တယ်”

ဤတစ်ခေါက်သည် ၎င်းကဲ့သို့သောအိပ်မက်ကို အကောင်အထည်ဖော်ဆောင်ရွက်ရန် ဖြစ်ပေသည်။

ကျောင်းသားများကို ခေါ်ယူရန်ကြေညာသည့်အခါတွင် တစ်နိုင်ငံလုံးမှ ၉၀၇ ယောက်သော လူငယ်များက လျှောက်ထားလာကြသည်။ ထိုအထဲမှ ၂၃ ယောက်ကို ရွေးချယ်၍ ကျောင်းတက်စေခဲ့သည်။

“The Institute of Government and Management” ၏သင်ရိုးညွှန်းတမ်းမှာ ၅ နှစ်တာဖြစ်ပြီး အားလုံးကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားဘော်ဒါစနစ် ဖြစ်သည်။

ကျောင်းသားများသည် နေ့စဉ်နံနက် ၆ နာရီတွင် အိပ်ရာ ထ၍ သန့်ရှင်းရေးမှ စတင်လုပ်ဆောင်ရလေသည်။

“ကျောင်းကိုလည်း သန့်သန့်ရှင်းရှင်းမထားနိုင်တဲ့သူတွေက ဂျပန်နိုင်ငံကိုလည်း ကြီးကျယ်ခမ်းနားအောင် မလုပ်နိုင်ဘူး”

ကိုးနီးစကော့၏ ထိုသို့သော အတွေးအခေါ်ကို အခြေခံ၍ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည် ဖြစ်သည်။

ကျောင်းစတင်တည်ထောင်ချိန်မှစ၍ အစပိုင်းလများတွင် အသက် ၈၀ ကျော် ကိုးနီးစကော့ကိုယ်တိုင်လည်း ကျောင်းထဲရှိ လက်ဖက်ရည်တည်ခင်းသော အခန်းထဲတွင် နေထိုင်ကာ မနက်မိုးလင်းသည်မှ အိပ်ရာဝင်ချိန်အထိ ကျောင်းသားများနှင့်အတူတူ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

ကျောင်းသားများသည် နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေးကို အစပြု၍ ဘာသာရပ်အားလုံးကို လေ့လာရသည်။ နိုင်ငံခြားသို့ ပညာသွားသင်စေခြင်းလည်း ရှိခဲ့သည်။ ကျောင်းပြီးသွားသည့်နောက်တွင် ကျောင်းသားများသည် မိမိသွားလိုသည့် ဘဝလမ်းကြောင်းများကို လွတ်လပ်စွာရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်လည်း ရှိသည်။

နိုင်ငံရေးသမားဖြစ်ချင်သူများလည်း မည်သည့်ပါတီကိုမဆို ဝင်ရောက်နိုင်သော လွတ်လပ်မှုပင် ရှိသည်။ အဓိကအရေးကြီးသည်မှာ ဂျပန်နိုင်ငံအတွက် အကျိုးဖြစ်ထွန်းအောင် လုပ်ဆောင်ရန်သာ ဖြစ်ပေသည်။

၅ နှစ်ကြာပြီးသည့်နောက်တွင် ထိုကဲ့သို့သော ကိုးနီးစကော့၏ ဆန္ဒအတိုင်း လျှောက်လှမ်းခဲ့သည့် လူငယ်များက ကဏ္ဍအသီးသီးသို့ အတောင်စုံစွာ ဖျံသန်းနိုင်ခဲ့ကြပေသည်။

ကိုးနိုးစကော့သည် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း အိပ်မက်က အကောင် အထည်ပေါ်လာသကဲ့သို့ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးသည့် မျက်နှာဖြင့် ၎င်းတို့ ၏ဘဝလမ်းကြောင်းကို လျှောက်လှမ်းစေခဲ့သည်။

ရှိုးဝါး ၅၇ နှစ် (၁၉၈၂ ခုနှစ်)တွင် ကိုးနိုးစကော့သည် ယန်း ငွေ ၃ ဘီလျံကို လှူဒါန်း၍ “အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ သိပ္ပံနှင့် နည်းပညာ ဖောင်ဒေးရှင်း” ကို တည်ထောင်ခဲ့သည်။

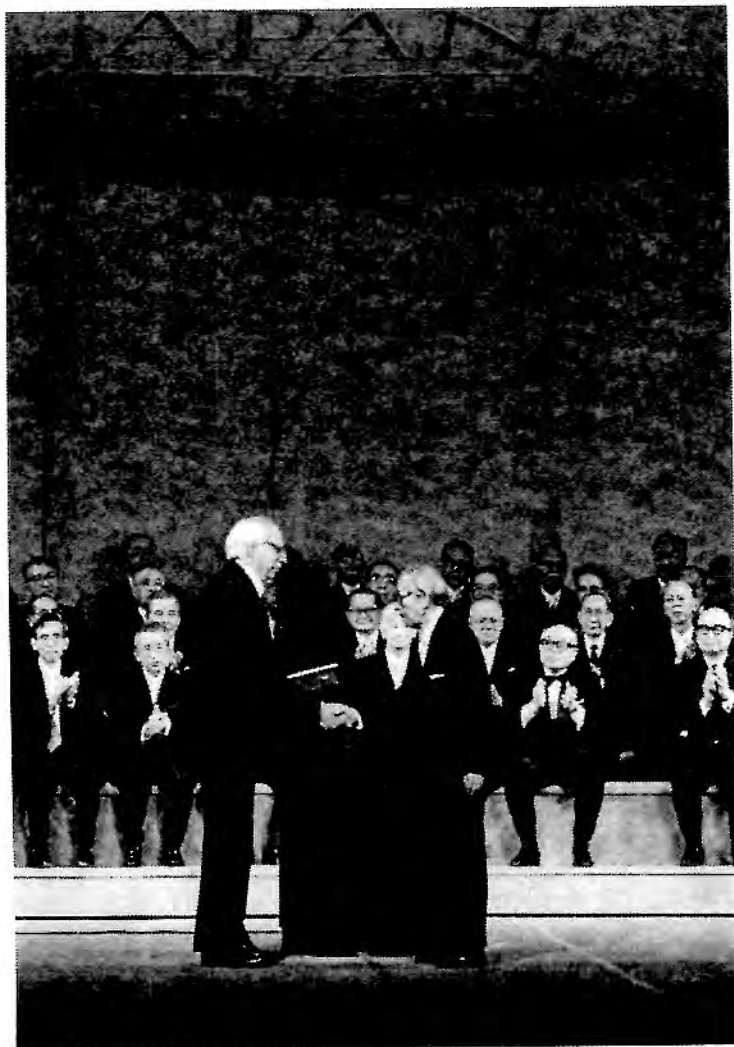
“ဖောင်ဒေးရှင်းကနေ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံးက သိပ္ပံနှင့် နည်း ပညာဖွံ့ဖြိုးမှုအတွက် ပြုလုပ်ခဲ့သူတွေထဲက နှစ်စဉ် ၂ ယောက်စီ ရွေးပြီး ဆုပေးချင်တယ်”

ကိုးနိုးစကော့သည် ထိုသို့ဖြင့် ဆု၏နာမည်ကို “ဂျပန်အပြည် ပြည်ဆိုင်ရာဆု” ဟု ဆုကြေးငွေကို တစ်ယောက်လျှင် ယန်းငွေ သန်း ၅၀ အဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့သည်။

ယန်းငွေ သန်း ၅၀ ဆိုသည်မှာ နိဘယ်ဆုနီးပါးလောက် ငွေပမာဏဖြစ်ပြီး ကမ္ဘာပေါ်တွင် အမြင့်ဆုံးဆုဖြစ် သည်။

“နိဘယ်ဆုမှာလည်း သိပြီးသားဖြစ်တဲ့အတိုင်းပဲ ဒီလိုဆုမှာ ဆုပေးတဲ့လူရဲ့နာမည်ကို တပ်လေ့ရှိကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ မစ္စတာ မဆုရှိတက အဲဒါကို “မဆုရှိတဆု” လို့မပေးဘဲ “ဂျပန်အပြည်ပြည် ဆိုင်ရာဆု” လို့ ပေးခဲ့တယ်။ အင်မတန်မှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှိမ့်ချပြီး ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တဲ့ လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပါပဲ” ဟု အပြည်ပြည် ဆိုင်ရာ သိပ္ပံနှင့် နည်းပညာဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် လက်ခံဆောင်ရွက်သူက ပြောခဲ့လေသည်။

“ဂျပန်အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာဆု”ကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ပေး
သည်မှာ ရှိုးဝါး ငွေ နှစ် (၁၉၈၅ ခုနှစ်)၊ ဇပြီလတွင် ဖြစ်သည်။

ဂျပန်အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာဆုပေးအပ်သည့်အခမ်းအနားတွင်

နမြောတသခြင်း

ရှိုးဝါး ၆၂ နှစ် (၁၉၈၇ ခုနှစ်)၊ ဧပြီလတွင် အရပ်သားကို ပေးအပ်သည့် အမြင့်ဆုံးဘွဲ့တံဆိပ်ဖြစ်သည့် “The Grand Cordon of the Order of the Rising Sun, Paulownia Flower” ဆုကို လက်ခံရရှိခဲ့သည်။

မေလတွင် ရိုးရာဝတ်စုံဝတ်ဆင်၍ ၎င်းဆုတံဆိပ်ကို ချိတ်ဆွဲ၍ အမှတ်တရဓာတ်ပုံရိုက်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ခန္ဓာကိုယ်မှ အားနည်းလာပြီး ဝိုးချဲကိုအသုံးပြုလာခဲ့ရသည်။ ထို့အတွက်ကြောင့် နေအိမ်ကိုလည်း နိဂိုနိမိယမြို့မှ ခဒိုမမြို့ရှိ မဆုဂ္ဂိုတ လျှပ်စစ်ကုမ္ပဏီ ရုံးချုပ်နားတွင်ရှိသော မဆုဂ္ဂိုတ အထိမ်းအမှတ်ဆေးရုံ အထူးခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သည်။

ကုမ္ပဏီတစ်ခု၏ပစ္စည်းသည် အမျိုးတူပစ္စည်းများအားလုံး၏ ရာခိုင်နှုန်းမည်မျှ ရောင်းရသည်ကို နှိုင်းယှဉ်သည့် ရာခိုင်နှုန်းကို (Share) ဟု ခေါ်သည်။

ဂျပန်နိုင်ငံတွင် ၁၀ ကျော်သောကုမ္ပဏီများမှ ထုတ်လုပ်သည့် လျှပ်စစ်ပစ္စည်းကိရိယာများသည် ရှိုးဝါး ၆၂ နှစ် (၁၉၈၇ ခုနှစ်) ရှယ်ယာကိုကြည့်ပါက မဆုဂ္ဂိုတအုပ်စုက ၂၄ ရာခိုင်နှုန်းဖြစ်ပြီး အပြတ်အသတ်ထိပ်ဆုံးတွင် ရှိပေသည်။

မဆုဂ္ဂိုတအုပ်စုသည် ယခင်ကတည်းက ဂျပန်နိုင်ငံ ပြည်တွင်း၌ ၆၀၀ ခန့်၊ နိုင်ငံခြားတွင် ၁၀၀ ကျော်သည့် အဖွဲ့ဝင်ကုမ္ပဏီများ ရှိခဲ့ပြီး ကမ္ဘာ့အကြီးဆုံး အိမ်တွင်းလျှပ်စစ်ပစ္စည်းထုတ်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီကြီး ဖြစ်ခဲ့သည်။

ရှိုးဝါး ၆၄နှစ် (၁၉၈၉ ခုနှစ်)သည် ဇန်နဝါရီလ ၇ ရက်နေ့၌ ရှိုးဝါးဧကရာဇ်က နတ်ရွာစံခဲ့ပြီး ဟေးဆေး ၁ နှစ်သို့ စတင်ခဲ့သည် ဖြစ်သည်။

၎င်းနှစ် ဧပြီလ ၅ ရက်နေ့တွင် ကိုးနိုးစကော့သည် အအေးမိ သဖြင့် ဆေးဝါးကုသခံခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ လျင်မြန်စွာ ကျန်းမာ ရေး ဆုတ်ယုတ်လာခဲ့လေသည်။

ထိုလ ၂၇ ရက်နေ့ နံနက်တွင် အဆုတ်ရောင်၍ အခြေအနေ က ရုတ်တရက်ပြောင်းလဲလာခဲ့သည်။ အကြောင်းကြားသဖြင့် မဆုရှိတလျှပ်စစ်မှ နာယကဖြစ်သူ မဆာယရနှင့် ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သူ ထန်အိအီအင်အိုင်းက အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။ တခြား ဆွေမျိုးသားချင်းများလည်း တဖွဲဖွဲ အပြေးအလွှားရောက်ရှိလာခဲ့ ကြသည်။

၁၀ နာရီ ၆ မိနစ်၊ ကိုးနိုးစကော့သည် အားလုံး၏ရှေ့မှောက် တွင် အိပ်ပျော်သွားသကဲ့သို့ အသက်ရှူမှု ရပ်တန့်သွားလေတော့ သည်။

ကိုးနိုးစကော့ အသက် ၉၄ နှစ်တွင် ဖြစ်သည်။

၎င်းနေ့ ညနေသတင်းစာတွင် တစ်နိုင်ငံလုံးသို့ ကြေညာခဲ့ သည်။

ဧပြီလ ၃၀ ရက်နေ့၊ အိုဆာကာမြို့၊ ချူးအိုရပ်ကွက်၊ နိရှိဟွန်း ဝန်းဂျီစုမူရဘက်ဆုအင်းတွင် အသုဘအခမ်းအနားကို ပြုလုပ်ခဲ့ သည်။

အသုဘအခမ်းအနားကို ဆွေမျိုးသားချင်းများသာ ပြုလုပ်ခဲ့
သော်လည်း လူဦးရေ ၁၂၀၀၀ ခန့်က လာရောက်ပို့ဆောင်ခဲ့ကြ
သည်။

အသုဘစင်တွင် အမြင့်ဆုံး ဂုဏ်ထူးဆောင်ဘွဲ့ဖြစ်သည့်
“The Grand Cordon of the Order of Rising Sun, Pau-
lownia Flower” ဘွဲ့တံဆိပ်ကို ချိတ်ထားပြီး အပေါ်ဆုံးတွင် ဆံပင်ဖြူ
ကိုးနီးစကော့က ကြီးမားသည့်ဘောင်ထဲတွင် ပြုံးနေလေပေသည်။

မေလ ၂၅ ရက်နေ့ ညနေတွင် နောက်ဆုံးအသုဘကို
အိုဆာကာခရိုင် ဟိရခတမြို့တွင်ရှိသည့် မဆုဂ္ဂိုဏ်းလျှပ်စစ် အား
ကစားရုံတွင် မဆုဂ္ဂိုဏ်းလျှပ်စစ်အုပ်စု၏ အသုဘအဖြစ် ပြုလုပ်ခဲ့
သည်။

မနက်ပိုင်းတွင် မဆုဂ္ဂိုဏ်းကွယ်လွန်မှုကို ဝမ်းနည်းသည့်
အနေဖြင့် မိုးရွာချခဲ့သော်လည်း ညနေတွင် တိတ်သွားခဲ့သည်။

ပန်း၊ ပန်း၊ ပန်းများ တောင်ပုံရာပုံနေပြီး ၎င်းတို့၏အလယ်
တွင် ကိုးနီးစကော့၏အရိုးပြာနှင့်ကမ္မည်းမှတ်တိုင်ကို ပူဇော်ပြသထား
သည်။

အပေါ်ဆုံးတွင် ကိုးနီးစကော့၏ဓာတ်ပုံကိုလည်း ထောင်
ထားသည်။

မဆုဂ္ဂိုဏ်းမိသားစုမဟုတ်သည့် ပြင်ပမှ ဦးရေ ၁၅၀၀၀၊
မဆုဂ္ဂိုဏ်းနှင့်သက်ဆိုင်သည့်လူများက ဦးရေ ၅၀၀၀ လာရောက်
ဂါရဝပြုခဲ့ကြသည်။

နယ်သာလန်မှ ဖီးလစ်ကုမ္ပဏီ၏နာယက ဒက်ကလည်း
လာရောက်ဂါရဝပြုခဲ့သည်။

ဝန်ကြီးချုပ် တက်ရိတ နီဘိုးရှုအစပြု၍ အမေရိကန်သမ္မတ
ဘုရှလည်း ဝမ်းနည်းကြောင်းသဝဏ်လွှာကို ပို့ခဲ့သည်။ အသုဘ
အခမ်းအနားကို ဂြိုဟ်တုသတင်းမှ တိုက်ရိုက်ထုတ်လွှင့်ပြသပြီး
တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ မဆုရိတရုံးများတွင် ပြသခဲ့သည်။

ဥက္ကဋ္ဌထန်အိ၏အသံက ရိုက်ခတ်သွားခဲ့သည်။

“ပစ္စည်းကိုမထုတ်လုပ်ခင်မှာ လူကိုအရင်ပျိုးထောင်ပါဆိုတဲ့
မဆုရိတ အတိုင်ပင်ခံပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ညွှန်ကြားမှုက အခုကနေစပြီးတော့
လည်း ကျွန်တော်တို့ရဲ့ကုမ္ပဏီမှာ ဆက်ပြီးတော့မှ စွဲစွဲမြဲမြဲ ကျင့်သုံး
သွားကြမယ် မဟုတ်လား...”

လာရောက်ဂါရဝပြုသူများ၏ မျက်လုံးထဲတွင် ထောင်ထား
သည့်ဓာတ်ပုံထဲမှ ကိုးနီးစကော့၏အပြုံးကို ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရလေ
သည်။

“ပြီးပါပြီ”

နိဂုံးချုပ်အမှာစကား

အီဂျစ်နိုင်ငံတွင် ပထမဦးဆုံး ပိရမစ်ကို စတင်တည်ဆောက်ခဲ့သည်မှာ လက်ရှိအချိန်မှ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ပေါင်း ၅၀၀၀ အကျော်က စတင်ခဲ့သည်ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ လက်ရှိမျက်မှောက်ခေတ် လူသားများသည် ၎င်းပိရမစ်ကိုအခြေခံ၍ ရှေးပဝေသကီမှ လူသားများ၏ ဘိုးဘေးဘီဘင်မှ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကို ကျယ်ပြန့်စွာသိရှိခဲ့ရသည်။

လက်ရှိမျက်မှောက်ခေတ် အိုဆာကာမြို့တွင်ရှိသော အိုဆာကာရဲတိုက်ပန်းခြံတွင် “Time Capsule Expo 70” ဟု နာမည်ပေးထားသည့် လုံးဝန်းသည့်သဏ္ဍာန်ရှိသည့် ကြီးမားသော Capsule ကို မြေမြှုပ်ထားလေသည်။

၎င်းသည် လက်ရှိမျက်မှောက်ခေတ်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ အသုံးပြုနေသည့် ၂၀၉၈ မျိုးသော သာမန်နေ့စဉ်သုံးပစ္စည်းများကို ထည့်သွင်းထားသည့် Capsule ဖြစ်ပြီး နှစ်ပေါင်း ၅၀၀၀ ကျော်ကြာပြီးသည့်

မျိုးဆက်ကို လက်ဆောင်အဖြစ် ရှိုးဝါး ၄၆ နှစ် (၁၉၇၁ ခုနှစ်)တွင် မြှုပ်ထားခဲ့သည်ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့က လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ပေါင်း ၅၀၀၀ မှ လူသားတို့၏ မျိုးရိုးကို သတိရနေသကဲ့သို့ နောင်လာမည့်နှစ်ပေါင်း ၅၀၀၀မှ မျိုးဆက်များက ကျွန်ုပ်တို့ကို သတိရနေသည့်အနေအထားကို စဉ်းစားကြည့်ပါ။ လူတိုင်းအတွက် အိပ်မက်ကဲ့သို့သော အံ့ဩစရာကောင်းလောက်သည့် မြင်ကွင်းကပေါ်လာပြီး ၎င်းကို တကယ့်လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော် ဖြစ်မြောက်အောင် ဆုတောင်းကြမည် မဟုတ်ပါလား...

ထိုကဲ့သို့သောအကြောင်းကို စဉ်းစားကြည့်ပါက Time Capsule Expo 70 သည် နှစ်ပေါင်း ၅၀၀၀ ကျော်မှ မျိုးဆက်သစ်များသာလျှင်မကဘဲ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ကြီးမားသောအိပ်မက်ကို ဖော်ဆောင်ပေးသည့်လက်ဆောင်တစ်ခုဟု ဆိုနိုင်သည်။

ဤလက်ဆောင်ကိုပေးခဲ့တဲ့သူမှာ ဤစာအုပ်၏အဓိက ဇာတ်ကောင်ဖြစ်တဲ့ မဆုရီတ ကိုးနီးစကော့ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ပိရိမစ်ခေတ်မှ လက်ရှိမျက်မှောက်ခေတ်အထိ နှစ်ပေါင်း ၅၀၀၀ တွင် လူသားများ၏ လူ့ဘောင်အသိုင်းအဝိုင်းသည် တစ်ဟုန်ထိုး ပြောင်းလဲတိုးတက်လာခဲ့ကြသည်။

၎င်းသည် နှစ်ပေါင်း ၅၀၀၀ သမိုင်း၏ခေတ်အသီးသီးတွင် နိုင်ငံရေး၊ စက်မှုလုပ်ငန်း၊ သိပ္ပံပညာ၊ အနုပညာ အစရှိသည်တို့မှ အမျိုးမျိုးသောကဏ္ဍများတွင် ၎င်းဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုကို အကောင်အထည်ဖော် တွန်းအားပေးသူများက ပေါ်လာမှုအပေါ်တွင်လည်း မူတည်နေမည်ဖြစ်သည်။

မဆုရှိတ ကိုးနီးစကော့သည်လည်း ဂျပန်နိုင်ငံ၏ လျှပ်စစ် ပစ္စည်းထုတ်လုပ်ရေးလောကတွင် ထိုကဲ့သို့သော ကြီးမားသည့် တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ခဲ့သည် ဖြစ်သည်။

ကိုးနီးစကော့သည် စက်မှုလုပ်ငန်းလောကတွင် ဖြည့်ဆည်း ပံ့ပိုးပေးရုံသာမကဘဲ Time Capsule Expo 70 အကြောင်းတွင် လည်း သိရှိထားပြီးကြသကဲ့သို့ အခြားတွင်လည်း လူများ၏စိတ်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်သည့် နှစ်လိုဖွယ်ရာများစွာရှိသူ ဖြစ်သည်။

ငယ်စဉ်ကလေးဘဝမှ စိတ်ကူးစိတ်သန်းအမျိုးမျိုး ထုတ် သမျှကို အကောင်အထည်ဖော်ခဲ့ပုံ၊

အခက်အခဲကို အေးဆေးစွာဖြင့်ရင်ဆိုင်၍ အမြဲတမ်းလူသား ဆန်သည့်နွေးထွေးမှုကို ရင်ဝယ်ပိုက်ကျင့်သုံးခဲ့ပုံ၊

အိပ်မက်တစ်ခုကို အကောင်အထည်ပေါ်ပါက ထပ်မံ၍ ကြီးမားသည့်အိပ်မက်ကို ရေးဆွဲ၍ ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့ပုံ၊

ကိုးနီးစကော့သည် မူလတန်း ၄ တန်းအထိမျှသာ ပညာသင် ခဲ့ရပြီး သာမန်အားဖြင့်ဆိုပါက ၎င်းကို ဖုံးကွယ်ထားချင်မည်ဖြစ်သော် လည်း အေးအေးဆေးဆေးပင် လူများကို ပြောပြခဲ့လေသည်။

“ကျွန်တော်က ၄ တန်းအထိပဲ တက်ခဲ့တဲ့အတွက် သိပ်ပြီး တော့မှ မသိပါဘူး...”

ထိုသို့ပြော၍ တစ်ဖက်သူ၏အကြံဉာဏ်ကို သေချာစွာနား ထောင်ခဲ့သည့်အတွက် အောင်မြင်မှုရသည်ဟု ပြောစမှတ်ပြုခဲ့ရ သည်။

ကိုးနီးစကော့သည် စက်မှုလုပ်ငန်းလောကမှ လူတစ်ယောက်အနေဖြင့် အောင်မြင်ရင်း တစ်ဖက်တွင်လည်း အနာဂတ်၏ လူသားနှင့် လူမှုအသိုင်းအဝိုင်း ဆက်လက်မလျှောက်၍မရသည့် လမ်းကြောင်းကို အမြဲတမ်း စဉ်းစားခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

၎င်းသည် အနာဂတ်ကို ပခုံးပြောင်းတာဝန်ယူမည့် ကလေးများကိုလည်း သိရှိစေချင်မည်ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းကိုခေါင်းထဲတွင်ထား၍ ဤစာအုပ်ကို ရေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုးနီးစကော့ ကွယ်လွန်သွားသည့်နေ့တွင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်မှ သတင်းစာတွင်ပြောခဲ့သည်မှာ -

“အရမ်းဝမ်းနည်းစရာကောင်းပါတယ်၊ သူ့ကို အမြဲထားဝဲရအသက်ရှင်နေစေချင်တယ်”

ဟေးဆေး ၃ နှစ်၊ ဇွေဦးပေါက်ကာလ

(၁၉၉၁ ခုနှစ်)

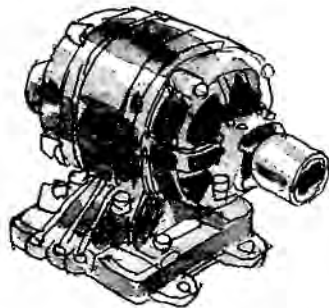
အိုကာမိုတို ဖူမိယောရှိ

အဓိက ကိုးကားထားသည့် စာအုပ်စာပေများ

- “အိပ်မက်ကိုပျိုးထောင်သည့် ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်ရေးရာဇဝင်”
(The Nihon Keizai Shimbun)
- “ဘာကြောင့်” (Bunshun Bunko)
- “အကျွန်ုပ်၏သွားရာလမ်းကြောင်းနှင့် စဉ်းစားပုံ”
(PHP Library)
- “အလုပ်၏အိပ်မက်နှင့် ဘဝ၏အိပ်မက်” (PHP Library)
- “လူသားအကြောင်းစဉ်းစားခြင်း (အတွဲ ၁)”
(PHP Interface)

- “PHP လမ်းကြောင်းဖွင့်ခြင်း” (PHP Interface)
(အစရှိသည့် မဆုရှိတ ကိုးနီးစကော့ စာအုပ် ထုတ်ဝေသူများ)
- “မဆုရှိတ ကိုးနီးစကော့လမ်းစဉ် ပန်းချီစာအုပ်” ဆာဝါဒါရီဂဲတက (Matsushita Electric Industrial Co.,Ltd)
- “မဆုရှိတ ကိုးနီးစကော့ ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ၊ စိတ်နှလုံးသားက အမြဲတမ်း ဤနေရာတွင်ရှိသည်”
အဲဂျီဒါရီဂဲတကို (PHP Interface)
- “(ရှာဖွေခြင်း) မဆုရှိတ ကိုးနီးစကော့၏ စီမံအုပ်ချုပ်ခဲ့မှုကိုယ်တွေ့မှတ်တမ်း” (အိရှိယာမ ရှိရှိ၊ ခိုယနာဂိမိချီအိုး (တီးဖြတ်)၊ ဒိုင်းယားမွန်း - တိုင်း(မ်)စ် ကုမ္ပဏီ(ထုတ်ဝေ)
- “မဆုရှိတလျှပ်စစ် နှစ် (၅၀) အကျဉ်းချုပ်” (Matsushita Electric Industrial Co.,Ltd)လစဉ်ထုတ်မဂ္ဂဇင်း(PHP) ၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ ဧပြီလထုတ်(ပထမအကြိမ်ထုတ်ဝေခြင်း)

စာရေးသူ - အိုကာမိုတို ဘွန်းလယော

၁၉၃၀ ပြည့်နှစ်တွင် အိဘယာကီခရိုင်တွင် မွေးဖွား၍ တိုကျို တက္ကသိုလ်မှ ရသစာပေဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရရှိခဲ့သည်။

စာပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရေးကုမ္ပဏီတွင် အလုပ်လုပ်ကိုင်ခဲ့ပြီးနောက် စာပေရေးသားရန် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

သူ ရေးသားခဲ့သည့်စာအုပ်များမှာ -

“အုကီကို သွားရာ လမ်းကြောင်း” (အစုနာရိုစာအုပ်တိုက်)၊

“မျက်လှည့်ဆရာ၏ သစ်သီးဖန်တီးမှု” (ခုမွန်စာပုံနှိပ်တိုက်)၊

“နှင်းဆီ၏နုလုံးသားကပင်လယ်ပြင်ကိုဖြတ်ကျော်ခြင်း”

“တောငှက်နှင့် အသက်ရှင်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း (၈၀)”

(၎င်းနှစ်အုပ်စလုံးမှာ PHP Interface မှထုတ်ဝေခဲ့သည်)

အစရှိသည်တို့ ဖြစ်သည်။

လက်ရှိနေရပ်လိပ်စာ - 1-1-26-228 Funabori, Edoga-

wa-ku, Tokyo 134

ပန်းချီ - အီဆာအို

၁၉၃၈ ခုနှစ်တွင် ရိုမားနဲခရိုင်တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ ဂျပန် နိုင်ငံ အနုပညာရှင်သမဂ္ဂ အသင်းဝင်ဖြစ်ပြီး လူငယ်စာပေပညာရှင် အသင်းဝင်လည်း ဖြစ်သည်။ ရေးဆွဲခဲ့သည့်ပန်းချီများမှာ -

“ဝေလငါးကမ်းတက်သည့် နံနက်” (စအဲလစာအုပ်တိုက်)၊

“အမေသူနာပြု” (အီဝစကိစာအုပ်တိုက်)၊

“စကားလုံးများ၏ပင်လယ်ပြင်ကို မိုးတိမ်စီး၍”

ဂျပန်နိုင်ငံတွင် အကောင်းဆုံးသော ဓါယာကူရီအရုပ်ကို ဖန်တီးပြုလုပ်သူ (၎င်းကို PHP Interface မှထုတ်ဝေသည်)၊

အစရှိသည်တို့ ဖြစ်သည်။

လက်ရှိနေရပ်လိပ်စာ - 1-28-12 Kashiwa-cho,

Tachikawa-shi, Tokyo190

ဓာတ်ပုံ - Matsushita Electric Industrial Co.,Ltd